

CATALUNYA+ CRISTIANA

SETMANARI D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSA

Any XXVIII • Núm. 1.457 • 2 €

23 • agost • 2007

«Heus ací la meua recepta contra la tristesa: dieta, ocupació i limitació de les apetències»
Wilhelm Müller

La diòcesi de Sant Feliu acull la XVII Trobada Nacional

Verges consagrades també al segle XXI

Enguany la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va ser l'amfitriona, del 2 al 7 d'agost, de la XVII Trobada Nacional de Verges Consagrades sota el lema «Estudi i reflexió per aprofundir en el nostre carisma». Actualment, a l'Estat espanyol hi ha unes 170 verges consagrades, de les quals una cinquantena van participar a la trobada d'aquest 2007. L'orde de les verges és una de les formes de vida consagrada en l'Església i el seu origen cal cercar-lo en els

primers temps del cristianisme, on trobem verges consagrades al servei de la comunitat. Amb el Concili Vaticà II es recupera aquesta vocació i cada cop són més les dones que decideixen fer el pas i consagrar la seva virginitat, com a vida d'unió amb Crist. Com deia una de les participants a la XVII Trobada Nacional, aquesta forma de vida «és un carisma femení amb molt de futur, amb força, de tradició i novetat».

Pàg. 3 i 4

La «Missió Jove» arriba a Roma

El 9 d'agost més de 5.000 joves, integrants de la «Missió Jove», dels bisbats de Madrid, Getafe i Alcalá de Henares, arribaven a Casteltgandolfo, on van ser rebuts per Benet XVI. El Papa no va deixar perdre l'ocasió de manifestar als joves que avui com ahir calen testimonis coherents, especialment «quan al vostre voltant veieu molts que l'han oblidat o es desentenien d'Ell, engegats per tants somnis passatgers que prometen molt, però que deixen el cor buit».

Pàg. 5

Tarragona, a punt per a l'Any Jubilar

Tarragona prepara amb il·lusió l'Any Jubilar que commemora el 1.750è aniversari dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi. El Papa ha concedit la celebració, l'any 2008, de l'Any Jubilar, a petició de l'arxidiòcesi de Tarragona. Per celebrar aquest Jubileu, s'han programat una sèrie d'actes que van des d'un congrés científic, amb la participació dels millors especialistes internacionals, fins a l'estrena mundial d'un oratori, compost expressament per a l'ocasió.

Foto: Carlos Uriarte

Pàg. 18

El P. Diví, 50 anys de vida monàstica

El 6 d'agost el P. Oriol Diví va celebrar els seus 50 anys de professió monàstica a Montserrat, tot renovant els seus vots davant dels seus germans de comunitat, familiars i amics, durant la missa conventual. Referent espiritual per a moltes persones, el P. Oriol Diví és també un artista gravador de fama internacional per la seva dedicació als exlibris.

En celebrar aquest jubileu monàstic, el P. Diví assenyalava: «Arribo a aquest punt jubilar amb el cor profundament agraït a Déu, a la Moreneta i als germans.»

Pàg. 22

Les comarques de Ponent celebren l'Albada de l'Escoltisme

L'1 d'agost va tenir lloc arreu del món un dels actes principals per celebrar el centenari de l'escoltisme: l'Albada de l'Escoltisme. Catalunya també va commemorar aquesta efemèride. A les comarques de Ponent, la Demarcació de Lleida/Solsona/Urgell de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya i el Centre Marista d'Escoltes van renovar la promesa escolta en dos indrets ben simbòlics: la Seu Vella de Lleida i el cim de la Pica d'Estats. El lema que acompanya aquest centenari és *Un món, una promesa*.

Pàg. 25

Amics de Jesús

El Pare Pius

Pàg. 16

Mn. Roc Salvia, un sacerdot amb carisma per al jovent

Pàg. 17

Editorial

Socialistes il·lustres

El mes d'agost sol ser un període tranquil en l'àmbit de la informació, especialment sobre temàtica política. Les pàgines d'aquesta secció acostumen a quedar reduïdes a la mínima expressió ja que els polítics estan de vacances i la feina parlamentària queda aturada fins a l'inici del nou curs.

Però aquest estiu ha estat un temps mogut políticament parlant, sobretot per a Navarra, que ha reelegit Miguel Sanz com a president a mitjans del mes d'agost, la qual cosa ha creat una autèntica crisi en el Partit Socialista d'aquella regió, obligat des de Madrid a abstenir-se en la votació que donaria la presidència al líder de la Unión del Pueblo Navarro. Tampoc no ho ha tingut fàcil la ministra de Foment, Magdalena Álvarez, que el mes d'agost ha hagut de multiplicar-se davant de les múltiples demandes, sobretot des de Catalunya amb motiu de les infraestructures especialment ferroviàries.

Però el debat Zapatero-Rajoy al qual estem tan acostumats, i del qual ja no ens sorprèn la duresa, ha cessat durant uns dies i la veritat és que els ciutadans ho agraeixen, ja que el clima de crispació no agrada ningú i fa perdre als futurs votants la confiança en els seus representants polítics.

La confrontació particular entre l'episcopat espanyol i el govern de Zapatero també ha estat intensa en aquesta legislatura. El seu últim capítol, l'assignatura Educació per a la Ciutadania, ha mostrat un cop més la diferència notable de criteris entre bisbes i socialistes. Però tot assenyalava que durant el mes d'agost es viuria un període de certa calma relacionat amb aquesta qüestió. Però ha estat precisament en aquest mes d'agost quan han aparegut alguns socialistes il·lustres, dels de l'anomenada «vella guàrdia» que han volgut posar el seu granet de sorra al distanciament entre l'Església i el govern socialista.

Concretament es tracta de dues personalitats tan importants de la història recent d'Espanya com l'expresident Felipe González i el qui fou presi-

dent del Parlament Gregorio Peces Barba.

Criden especialment l'atenció les paraules de González pel fet que habitualment entra poc en l'arena política i tot i que és del mateix partit que Zapatero el seu suport envers ell sol ser sempre amb la boca petita, perquè no oblidem que l'expresident va donar suport a la candidatura de José Bono, que va perdre davant de la de Zapatero en l'última pugna per la secretaria general. D'una llarga entrevista al diari *El País* ens quedarem només amb una frase: «A l'Església hi ha una regressió integrista.» De Gregorio Peces Barba també ens fixarem en una frase per no allargar-nos: «Els bisbes accepten la democràcia només de boca.»

Si sumem totes dues frases ens trobem que per a alguns antics mandataris socialistes, dels que ja són a la reserva, els bisbes són molt poc democràtics i estan tornant a l'integrisme. Doncs no està malament la crítica, no és que sigui precisament suau, gairebé podríem dir que han superat els membres de l'actual govern, que no són precisament febles quan es tracta de criticar els estaments eclesiàstics.

Tot i així, és bo recordar que el govern socialista de Felipe González no es va caracteritzar per una confrontació permanent contra l'Església. Va ser evident la falta de sintonia entre el primer govern capitanejat pel tàndem González-Guerra i la Conferència Episcopal, la qual en aquell moment tenia com a màxim representant el cardenal Ángel Suquía. Alguns enfrontaments, com per exemple la primera llei d'educació socialista (la LODE), van caldejar molt l'ambient en els primers compassos de la legislatura inicial del PSOE. Però de mica en mica l'ambient de tensió es va rebaixar i va arribar a uns moments de força tolerància i bones maneres que van tenir el seu moment més dolç quan Alfonso Guerra va ser substituït pel català Narcís Serra i el cardenal Suquía per l'arquebisbe Elías Yanes. Confiem que la història torni a repetir-se i que en el futur la relació entre episcopat i govern sigui més tranquil·la i respectuosa.

CATALUNYA CRISTIANA

Director: Mn. R. Octavi Sánchez

Redactors: Eduard Brufau, Miquel Àngel Codina, Samuel Gutiérrez, Rosa M. Jané, Carme Munté, Rosa Peraire

Lingüista: Montserrat Pibernat

Arxiu i fotografia: Eulàlia Grande

Corresponsals: Mónica García, BARCELONA; Guillem Farré, CASTELLÓ; Carles Sánchez, GIRONA; Jordi Curcó, LLEIDA; Cristina Sánchez, MALLORCA; Marta Nin, ROMA; Ramon Estany, SOLSONA; Joan Boronat, TARRAGONA; Víctor M. Cardona, TORTOSA; Antoni Mirabet i Cristina Orduña, URGELL; Xavier Bisbal i Jordi Castellet, VIC

Col·laboradors externs: Pilarín Bayés, Joan Carrera, Francesc Gamissans, Enric Graupera, Joan Guiteras, Dani Majà, Joan Antoni Mateo, Francesc Nicolau, Cristóbal Sàrrias, Lluís Serra, Pere Tena, Ferran L. Tognetta, P-J Ynaraja

Redacció, administració, publicitat i promoció:

C/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 - 08014 BARCELONA
Tel. 934 092 810, Fax 934 092 820

a/e: redaccio@catcrist.com (Redacció)

a/e: administracio@catcrist.com (Administració i subscripcions)

a/e: publicitat@catcrist.com (Publicitat)

Pàgina web: www.catalunyacristiana.com

Fundadors: Mn. Joan E. Jarque i Mn. Francesc Malgosa

Edita: Fundació Catalunya Cristiana per a l'evangelització i la cultura

Gerent: Jaume Vinyals

Publicitat: Josep Harris

Promoció: Alfons Miralles

Administració: Isabel Giralt (comptabilitat), Eduard Masllorens (subscripcions)

Autoedició i compaginació: Carlos Aguado

Impressió: Impressions Intercomarcals, SA Ctra. C-1.411, Km 34. Polígon industrial El Cementiri. Tel. 938 788 403. Fax 938 788 212 - 08272 SANT FRUITÓS DE BAGES - DLB 14.387/79

Difusió controlada per

Membre de la UCP

International Catholic Union of Press

Membre de l'APPEC

Associació de Publicacions Periòdiques en català

SUBSCRIPCIONS ANUALS EN CATALÀ O CASTELLÀ

Catalunya, resta de l'Estat espanyol i Andorra: 100,94 €

Gibraltar i Portugal: 104,75 €

Resta d'Europa: 169,86 €

Amèrica i Àfrica: 202,57 €

Àsia i Oceania: 270,37 €

La Frase / Rogelio Garrido Montañana

«Heus ací la meua recepta contra la tristesa: dieta, ocupació i limitació de les nostres apetències» (Wilhelm Müller. Poeta líric alemany. 1794-1827)

La frase pot semblar «fàcil i simplista», però no és ni una cosa ni l'altra. Una dieta «sana, joiosa, equilibrada i suficient», a més de ser preventiva contra possibles malalties, ens manté en salut òptima, la qual cosa genera alegria, no tristesa. I l'ocupació? Ocupar-se en allò que «ens distreu i ens agrada, amb la satisfacció que és d'utilitat per al bé comú, a més de rendible individualment», no engendra precisament mal humor i tristor, sinó el contrari: alegria i bon humor. I les nostres apetències? Observeu que la frase no va contra

elles, no aconsella la seva destrucció. Hi són, però l'abús de les mateixes (menjar, beure...) tard o d'hora, i d'una forma o una altra, minaran la nostra salut psíquica o somàtica, o totes dues, i la tristor serà l'exponent del nostre mal estat. En canvi, la limitació de les nostres apetències (és a dir, el seu ús i no el seu abús) ens permeten gaudir-ne sense que ens facin mal, sense conseqüències per lamentar ni tristeses per suportar. Rellegiu la frase: no us sembla que és una «bona recepta contra la tristesa»?

LA TIRA DEL PRIMER PLA

Per Pilarín

en primer pla

Carisma femení florent

■ XVII Trobada Nacional de Verges Consagrades

La diòcesi de Sant Feliu de Llobregat va acollir del 2 al 7 d'agost la XVII Trobada de Verges Consagrades amb el lema «Estudi i reflexió per aprofundir en el nostre carisma». En aquesta trobada han participat unes 50

verges consagrades, procedents de quinze diòcesis espanyoles. L'any vinent, en el qual tindrà lloc el II Congrés Mundial de l'Orde de les Verges, la diòcesi de Cadis serà l'amfitriona de la nova trobada internacional.

Una de les participants i ponents de la trobada, Gloria Irene Álcara, valorava així els dies viscuts: «Ha suposat un moment d'efusió de l'Esperit Sant amb les següents característiques: totes ens hem entès en la fraternitat; totes hem viscut en oració, presidides sempre pel record i la presència de Maria entre nosaltres; totes disposades a entregar-se veritablement a la missió, conscients que no podem reservar els dons de l'Esperit Sant només per a nosaltres; totes disposades a deixar-nos conformar i renovar per l'Esperit Sant al servei de l'Església i de la humanitat sencera.» Una altra de les ponents, Carmen Freire, assenyalava que «en aquesta trobada s'ha aprofundit més en el carisma de l'orde de les verges consagrades: Carisma que, partint de la unió profunda amb Crist, s'entrega als germans en el món, evangelitzant des del món amb una actitud de servei als altres, sota les directrius dels bisbes de cada diòcesi, que són els nostres superiors».

Ja l'any 1988, l'aleshores cardenal Joseph Ratzinger va afirmar que «la virginitat cristiana no és mai una desició únicament privada, personal, sinó un do rebut a l'Església de mans de Déu, una consagració amb la qual la voluntat pròpia, acollida per Déu, és transformada en la seva pròpia voluntat». Pel purpat, «la virginitat cristiana és un "Sí" dialogal; dit d'una altra manera, és un acte d'amor [...] abandonar-se i tornar-se a trobar a les mans del Senyor».

L'orde de les verges és una de les formes de vida consagrada a l'Església i el seu origen s'ha de buscar en els primers temps del cristianisme, on trobem verges consagrades al servei de la comunitat. Les verges es van generalitzar des del segle II i van constituir un orde definit i aprovat per l'Església. El ritual de consagració solemne de les verges data del segle IV. El naixement i l'expansió de la vida religiosa femenina circumscrita als monestirs va provocar la decadència de l'orde de les verges, fins que va desaparèixer al segle XII. No serà fins al segle XX quan es recuperi aquesta forma de vida, concretament a partir del Concili Vaticà II. El 31 de maig de 1970 es promulga el nou ritual, aprovat per Pau VI. L'actual Codi de Dret canònic recull la restauració de l'orde en el canòn 604.

En aquesta forma de vida consagrada no existeixen superiors, ni responsables, ni directors, ja que la consagració és individual i personal. L'únic superior de l'orde és el bisbe de cada diòcesi. Poden associar-se i viure juntes, però no formen cap comunitat religiosa. És una consagració exclusiva per a dones, perpètua, irrevocable i irrepètible. La vocació de la verge consagrada és la vida d'unió amb Crist.

Las verges consagrades van ser rebudes per l'abat de Montserrat.

Per a la consagració és constituïda com a esposa de Crist i és imatge escatològica de la vida futura.

Aprofundir en el carisma

En aquestes trobades nacionals les verges consagrades comparteixen les seves experiències, potencien la seva unió i aprofundeixen en el seu carisma. Núria Ferret ha participat per primera vegada a una trobada d'aquest tipus; i considera que «ha estat una experiència de comunió dins

La trobada es va desenvolupar del 2 al 7 d'agost i aquest any presentava una novetat: el primer dia es va dedicar exclusivament a la pregària, una jornada que va coordinar Mn. Josep A. Arenas, delegat episcopal per la Vida Consagrada de Barcelona. Els altres dies es van combinar ponències i comunicacions, eucaristies i pregària personal, i hi va haver fins i tot temps per trobar-se amb l'abat de Montserrat i fer una visita a la cova de Sant Ignasi de Manresa.

Un de les xerrades més esperades va ser

Que l'Esperit Sant els faci el do
d'una modestia prudent, d'una bondat assenyada, d'una afabilitat respectuosa, i
d'una casta llibertat.
Que siguin fervoroses en la caritat i que us estimin per damunt de tot.
Que sense afany de lloança, sigui lloable la seva vida.
Que us glorifiquin amb la santedat del seu cos i amb la puresa del seu esperit.
Que amb amor us respectin i per amor us serveixin
Sigueu vós el seu honor, el seu goig, el seu anhel;
sigueu vós el seu consol en la tristesa,
l'encert en el dubte, la defensa en els afronts
la paciència en les tribulacions, l'abundància en la pobresa,
l'aliment en el dejuni i el remei en la malaltia.
Que ho trobin tot en vós, a qui han escollit per damunt de tot
Per Crist Senyor nostre. Amén.

(Part final de l'oració consagratòria)

d'un mateix carisma, d'acollida i fraternitat. Una oportunitat d'aprofundir en la nostra forma de vida, un estímul, una ajuda a viure entregadament com a verge consagrada. He constatat la necessitat de donar a conèixer aquesta forma de vida a Catalunya, on està despuntant. Veig com bufa l'Esperit Sant en les persones que es van plantejant la possibilitat de formar part d'aquest orde. També m'adono de la necessitat de formar-nos seriosament i de trobar-nos regularment per compartir: És un carisma femení amb molt de futur, amb força, tradició i novetat.»

la del bisbe de Tarazona i assessor de l'orde de les verges consagrades en la Conferència Episcopal Espanyola, Mons. Demetrio Fernández, sobre el *Fonament cristià de la virginitat*. El prelat va destacar a la seva intervenció que «la virginitat floreix a la història, quan arriba la plenitud de la revelació, seguint el mode de viure de Crist i de la seva mare, com a expressió d'un amor més gran i d'una fecunditat sense mesura. Qui rep aquest do (home o dona), no és un foll, sino que en ell/ella han quallat els millors valors del Regne, portant la persona al do més perfecte i més ple

de si mateix (amor d'agape)».

La formació ocupa un lloc importat en aquestes trobades nacionals, i en aquest sentit cal destacar la ponència de Mn. Xavier Aymerich, delegat de Litúrgia del bisbat de Sant Feliu, sobre *Elements espirituals en el ritual de consagració de verges*. Mn. Aymerich es va referir al camí personal que implica aquesta vocació i posava en relleu que una opció de vida sense estructures, sense mitjans preestablerts, sense les seguretats i les garanties que ofereix la institució, és un camp de santedat molt exigent, que necessita gran intensitat espiritual, maduresa, equilibri psicològic...». En relació amb la virginitat va manifestar que «veure una dona que és capaç de triar una opció d'amor i donació radical, sense posar l'accent en la renúncia sinó en l'opció, interpel·la sens dubte».

L'exemple de Maria

La verge Maria no podia deixar de tenir un lloc destacat en la XVII Trobada Nacional de Verges Consagrades, i Pilar Macarro va ser l'encarregada d'oferir *Pistes marianes per viure la nostra vocació*. Aquesta verge consagrada va comentar que «amb el seu cor generós de dona, Maria s'obre a Déu, s'obre als seus projectes. [...] El Fiat de Maria és anterior al de tots els deixebles. [...] En el nostre cas concret, el Si de Maria ens concedeix a nosaltres, verges consagrades, un exemple del que ha de ser la nostra resposta a la vocació i missió que ténim a l'Església». Per la ponent, «ningú com Ella [Maria], en sap d'acollir l'Esperit, de deixar-se modelar per Ell, de donar i testimoniar l'amor rebut».

Sobre les pistes marianes per viure com a verge consagrada, Pilar Macarro en va apuntar dues: «La *receptivitat passiva*, deixar penetrar Déu en el nostre interior, amarar-se de l'estil de vida i dels ensenyaments del Mestre, i la *disposició activa*, perquè un cop acoïda la gràcia de la presència divina, visquem la nostra existència en fidelitat a les orientacions de Jesús.»

Tot i que l'any vinent se celebra el II Congrés Mundial de les Verges, les representants espanyoles no van voler renunciar a una nova trobada nacional i van escollir la diòcesi amfitriona: Cadis. Per al mes de maig de 2008, del 14 al 20, està previst un congrés nacional a Roma, amb la presència de 700 verges de tot el món. D'acord amb Gloria Irene Álvaro, serà una oportunitat per «sentir-nos molt unides a l'Església universal a la seu de Pere, per consolidar-nos en la nostra vocació, per enriquir-nos mútuament amb l'intercanvi dels diversos dons de cadascuna, per créixer en fraternitat i detectar situacions que requereixin un consell especial i, per sobre de tot, per oferir accions de gràcies al Senyor». (R.M.J.)

L'ENTREVISTA

Margarita Fiat, organitzadora de la trobada d'enguany

—Quin és l'objectiu d'aquestes trobades nacionals?

—És una manera de conèixer-nos, d'ajudar-nos, de compartir experiències. També són uns dies de reflexió i d'estudi. Enguany he volgut fer alguna innovació en relació amb edicions anteriors, i el primer dia el dediquem completament a la pregària, mentre que la resta de dies hi va haver ponències, grups de treball... Les ponències han anat en la línia d'aprofundir en el nostre carisma. L'important d'aquestes trobades, a part de conèixer-nos, és que fa que estiguem més unides perquè som molt independents les unes de les altres. Així, ens sentim més Església i més unides entre nosaltres, cosa que ens enforteix i ens fa veure que no estem soles.

—És un problema la soledat?

—La soledat és una peculiaritat de la nostra vocació, no una dificultat, perquè no vivim en comunitat. Això no és cap problema, al contrari, és constitutiu de la nostra vida. Per això, en aquestes trobades és bonic veure-hi la unió que hi ha entre nosaltres.

—Quin és el carisma de les verges consagrades?

—Constituïm un orde, no una congregació o institut. Nosaltres estem consagrades a Déu i som contemplatives en el món, però pertanyem a Déu. Cadascuna té el seu estil de vida, la nostra feina... i vivim aquesta consagració que ens ha estat donada a cada lloc on som. Vivim una vida de pregària profunda de comunió amb Déu. Aparentment som com qualsevol altra persona, externament no hi ha res que ens identifiqui com a consagrades. A mi m'agradaria que se'ns identifiqués per la manera de comportar-nos, de tractar els altres. Això seria l'ideal, que no calgués dir que estem consagrades, sinó que realment se'ns notés en la nostra manera de viure.

—On ens hem de remuntar per parlar de l'Orde de les Verges Consagrades?

—La història de les verges consagrades ja es remunta a l'Església primitiva. L'any 305, a Hispània, el Concili d'Elvira dona forma a un ritual de consagració de verges. Als primers segles ja apareixen verges cristianes martiritzades a les persecucions. Amb el pas dels segles aquesta forma de vida es va consolidant. Aquesta consagració, per la qual una dona viu exclusivament per a Déu, se solia fer dins de l'àmbit familiar, aportant a l'Església el que es podia, posant-se al seu servei. Tot i això, quan es va començar a crear el monacat, al segle XII va desaparèixer la possibilitat que una persona laica pogués ser consagrada. Només es permetia ser consagrades a les persones que ja eren religioses, les que eren monges i havien ingressat en un monestir. Això podia semblar que era el final de l'orde de les verges, però, d'una altra banda, gràcies a aquests grans ordes religiosos com les benedictines i les carmelites, es va conservar el ritual de les verges. Si no hagués estat per elles, s'hauria perdut.

—Quan es torna a recuperar l'orde de les verges?

—Amb el Concili Vaticà II. El 31 de maig de 1970 s'impulsa la restauració

El 6 de maig del 2000 Carmen Berenguer i Margarita Fiat van ser les dues primeres verges consagrades a Barcelona. Margarita té molt clar que des de sempre Déu l'ha volguda per a Ell, i viu la seva vocació a l'Orde de les Verges Consagrades amb gran pau i alegria, com a resposta de fidelitat a l'amor de Déu. Ella ha estat l'encarregada d'organitzar la XVII Trobada Nacional, amb la certesa que aquesta forma de vida consagrada resorgeix amb força.

«No ets tu la que dónes, és Déu qui et fa seva»

d'aquest gènere de vida, concretament en la constitució sobre la Sagrada Litúrgia. L'Estat espanyol va ser un dels primers països on es van començar a consagrar verges. El 1972 ja trobem les primeres cinc verges consagrades a la diòcesi de Cartagena-Múrcia. Dos anys després d'haver-se recuperat l'orde, la llavor ja comença a donar fruit. Possiblement, l'Estat espanyol va ser un país pioner.

—Tot i això, continua sent un orde bastant desconegut.

—És un orde desconegut precisament per aquesta llacuna de tants segles en què no es permetia, però quan estudies la història de l'Església descobreixes que en els primers segles hi havia moltes verges com ara santa Agnès, santa Llúcia, santa Cecília... quan l'Església comença, sorgeixen els ordes i aquestes vocacions per

respondre a les necessitats que es presentaven. Ara s'ha reprès amb força perquè l'Esperit bufa com vol i quan vol. Aquest renaixement és com tornar a la font, perquè no podem oblidar una cosa tan important. Crec que és un signe dels temps.

—Uns temps on la virginitat física està molt devaluada...

—Això ens dona més força per viure la nostra vocació. Quan hi ha una necessitat molt forta, quan avui en dia es qüestiona i es trivialitza el sexe, quan es qüestiona el celibat dels sacerdots... sorgeixen estils de vida que donen resposta a aquestes posicions. Encara crec que la societat no és gaire receptiva al nostre missatge, nosaltres estem cridades a ser verges consa-

«Aquest renaixement és com tornar a la font, perquè no podem oblidar una cosa tan important»

grades i a donar testimoni, tot i que la gent no ho entengui. Tampoc cal anar-ho pregonant, és la nostra vida la que ha de parlar.

—Quins requisits calen perquè una dona sigui verge consagrada?

—No pot ser consagrada cap que hagi viscut en parella ni cap que, públicament, hagi tingut relació amb un home. Tampoc privadament, perquè no tindria sentit la consagració. Només es pot consagrar una persona que es valgui per ella mateixa, que tingui feina. El primer pas és parlar amb el bisbe de la teva diòcesi, de qui depenem directament i que és qui et farà el seguiment. Si ell no ho pot fer personalment, ho delegarà a algú perquè vagi orientant la persona, li proporcioni formació... cada cas és molt diferent perquè cada persona té el seu propi procés. A vegades hi pot haver reticències per desconeixement. Però és curiós que allò més antic, en l'Església, ara sembla el més nou.

—La promesa de castedat és un vot?

—Nosaltres no fem vots, sinó que fem una promesa de castedat. El que ens diferencia de les monges és que no vivim en comunitat, vivim soles, i que no fem vots. En la consagració fem promesa de castedat, prometem viure aquesta castedat, però no és un vot. Tu ets consagrada, és a dir, no em consagro jo, em consagren. És aquesta disponibilitat de la Mare de Déu, que va dir: «Faci's.» La Mare de Déu només va dir a Déu: fes-ho. És aquest deixar-se. Per a mi, és fonamental: distingir entre el que és un vot pronunciat per una mateixa i una consagració, en què no ets tu qui la pronuncia, sinó que és Déu, per mitjà del bisbe, qui t'escull. I tu tens l'actitud de Maria, de dir que ets de Déu per sempre, perquè Ell t'ha escollit, no ets tu la que dónes, és Déu qui et fa seva.

—La Mare de Déu és, doncs, l'exemple a seguir...

—La Mare de Déu és el model de consagrada per excel·lència: «Faci-ho en mi.» Ella és l'exemple més meravellós d'humilitat i de confiança. Ens hem de deixar guiar per aquest exemple.

Rosa María Jané Chueca

Catecisme de l'Església catòlica

Art. 922: Des dels temps apostòlics hi ha hagut verges cristianes, cridades pel Senyor a apropiarse a ell sense particions, amb una més gran llibertat de cor, de cos i d'esperit, que han pres la decisió, aprovada per l'Església, de viure en estat de virginitat «per causa del Regne del cel» (Mt 19,12).

Art. 923: «Hi ha verges que, amb el sant propòsit de seguir el Crist més de prop, són consagrades a Déu pel bisbe diocesà segons el ritu litúrgic aprovat, celebren els esponsoris místics amb el Crist, Fill de Déu, i es dediquen al servei de l'Església.» Amb aquest ritu solemne (*Consecratio virginum*), «una verge esdevé persona sagrada, signe transcendent de l'amor que l'Església té al Crist, i imatge escatològica de l'Esposa celestial i de la vida futura».

Art. 924: «Al costat d'altres formes de vida consagrada», l'orde de les verges situa la dona (o la monja) que viu en el món en la pregària, la penitència, el servei dels germans i el treball apostòlic, segons l'estat i els carismes oferts a cadascuna. Les verges consagrades poden associar-se per guardar més fidelment el seu propòsit.

Vaticà

església en el món

La «Missió Jove» pelegrina a Roma

■ Més de 5.000 nois i noies de la província eclesiàstica de Madrid, rebuts pel Papa

CASTELGANDOLFO.— El 9 d'agost del 2007 és una data que difícilment oblidaran els membres de la «Missió Jove». Aquest dia, festivitat d'Edith Stein, més de 5.000 joves dels bisbats de Madrid, Getafe i Alcalá de Henares arribaven a Castelgandolfo, on van ser rebuts per Benet XVI. Els joves, acompanyats pels seus bisbes, van manifestar al Papa el seu suport i la seva intenció de ser nous testimonis de la Bona Notícia.

Benet XVI va rebre en audiència, al pati del palau apostòlic de Castelgandolfo, els participants de la «Missió Jove» de la província eclesiàstica de Madrid, acompanyats per l'arquebisbe de Madrid, el cardenal Antonio M. Rouco; el bisbe d'Alcalá de Henares, Mons. Jesús Catalá; el bisbe de Getafe, Mons. Joaquín López de Andújar, i els bisbes auxiliars de Madrid i Getafe, Mons. Fidel Herráez, Mons. César Franco i Mons. Rafael Zorrón.

Eren les 11 del matí quan Benet XVI apareixia al balcó del palau papal. El Pontífex no amagava les evidents mostres d'alegria per trobar-se amb tanta joventut. Hi ha joves que van explicar al Pontífex el seu testimoni com a participants a la «Missió Jove», per la qual cosa Benet XVI va comentar que «he valorat la intensitat amb la qual s'ha viscut la condició del missioner i el colorit que adquireixen certes facetes de la vida quan es decideix anunciar Crist: l'entusiasme de sortir al descobert i comprovar amb sorpresa que, contrària-

Els joves van omplir de gom a gom el pati del palau papal.

ment al que molts pensen, l'Evangeli atreu profundament els joves; el fet de descobrir en tota la seva amplitud el sentit eclesial de la vida cristiana; la finesa i la bellesa d'un amor i una família viscuda davant dels ulls de Déu, o el descobriment d'una crida inesperada a servir-lo completament i consagrar-se al ministeri sacerdotal».

Els joves madrilenys van tenir l'oportunitat de peregrinar als llocs on Pere i Pau van anunciar l'Evangeli i on van donar la vida. Per això, el Papa els va dir que «ara hauréu pogut entendre més bé per què la fe en Jesucrist, en obrir horitzons d'una vida nova, d'autèntica llibertat i d'una esperança sense límits, necessita la missió, l'embranchida que neix d'un cor lliurat generosament a Déu i del testimoni valent d'Aquell que és el Camí, la Veritat i la

Vida». Avui com ahir calen testimonis coherents, especialment «quan al vostre voltant veieu molts que ho han oblidat o es desenten de l'Ell, cegats per tants somnis passatgers que prometen molt, però que deixen el cor buit».

Coneixedor del cor dels joves, el Papa els va encoratjar «a perseverar en el camí emprès, deixant-vos guiar pels vostres pastors, col·laborant amb ells en la tasca apassionant de fer arribar als vostres coetanis el goig indescriptible de saber-se estimats per Déu, l'únic amor que mai no falla ni acaba. No deixeu de conrear vosaltres mateixos la trobada personal amb Crist, de tenir-lo sempre en el centre del vostre cor, doncs així tota la vostra vida esdevindrà missió; deixareu transparentar el Crist que viu amb vosaltres». Igualment, Benet

XVI no va poder resistir-se a llençar un repte als joves missioners: «Pregunteu a Crist: "què vols de mi?" i segueu el sender que Ell us indiqui amb generositat i confiança, tot sabent que, com a batejats, tots sense distinció som cridats a la santedat i a ser membres vius de l'Església en qualsevol forma de vida que ens correspongui.»

El cardenal Antonio M. Rouco va ser l'encarregat de presentar al Papa els joves pelegrins: «Molts d'ells han sortit a l'encontre dels seus joves companys als carrers i places de Madrid, els seus llocs de lleure i diversió, als poliesportius i al metro, als col·legis i la universitat... per anunciar-los la Bona Notícia de Jesucrist Salvador de l'home. Uns altres s'han compromès en una callada i intensa tasca de renovació de la Pastoral Juvenil a partir del que anomenem les "taules de l'arxiprestat".»

Els bisbes madrilenys tenen motius per sentir-se orgullosos dels seus joves diocesans, ja que «tots s'han mostrat com a testimonis valents i generosos de Jesucrist», subratllava el cardenal Rouco. La «Missió Jove» de Madrid «encomana», reconeixia el purpurat davant de Benet XVI, «encomana espiritualment i eclesialment». La missió no acaba perquè continua havent-hi set de Déu, en aquesta societat en la qual els ha tocat de viure als joves. El cardenal Rouco també va recordar al Papa que la «Missió Jove» està al costat del Successor de Pere, i per això va fer seu el crit dels milers de joves concentrats a Castelgandolfo: «Compteu amb els joves de Madrid incondicionalment! Compteu amb ells per a la XXIII Jornada Mundial de la Joventut a Sydney!»

Rosa María Jané Chueca

XINA

Arrestats quatre sacerdots

HEBEI.— El 24 de juliol passat van ser arrestats tres sacerdots de l'Església catòlica de Xiwanzi, Hebei, per vuit policies, en negar-se a formar part de l'Associació Patriòtica catòlica, revela la Fundació Cardenal Kung. S'amagaven a casa d'un fidel a Mongòlia interior per fugir de l'arrest. Després de l'arrest van ser tancats en una gàbia de ferro. No podien parlar amb ningú. La policia va impedir a les persones que els volien oferir aigua acostar-s'hi. En aquests moments es troben en una localitat secreta. Per la seva banda, la policia ha arrestat també el pare Cui Tai, de 50 anys, de Shuangshu, al comtat de Zhuolu. Si bé les condicions del seu empresonament no són clares, se sap que el sacerdot tampoc no s'ha volgut adherir a l'Associació Patriòtica. Pertany a la diòcesi de Xuanhua, Hebei. Segons la Fundació Cardenal Kung, amb seu als Estats Units, actualment almenys cinc bisbes estan empresonats. (Zenit)

La vida, una preparació per a la vinguda de Crist

CIUTAT DEL VATICÀ.—

Benet XVI va pregar el 12 d'agost l'Àngelus dominical al palau apostòlic de Castelgandolfo i en introduir la pregària mariana va destacar que la vida a la terra és un camí temporal que ens ha de conduir al cel. El Papa va meditar en el passatge evangèlic del dia i va afirmar que «ens prepara per a la solemnitat de l'Assumpció de Maria al cel», atès que «convida els cristians a deslligar-se dels béns materials, en gran part il·lusoris, i a realitzar fidelment el propi deure amb una tensió constant cap a l'alt». «El creient roman atent i vigilant per estar preparat per acollir Jesús quan vindrà en la seva glòria», va afegir el Pontífex. «Hem de vetllar, pregant i fent el bé.» Va recordar també que la vida terrena de l'ésser humà és només un pas temporal i que això ha de servir d'alè per «gastar l'existència de manera sàbia i prudent, considerant el nos-

El Papa durant el res de l'Àngelus.

tre destí, i aquelles realitats que anomenem darreres: la mort, el judici final, l'eternitat, l'infern i el paradís». Finalment, va demanar a la «Mare de Déu que ens ensenyi a preparar-nos per trobar Jesús». El Papa va cloure la pregària mariana amb una crida a la pregària i a la solidaritat amb les víctimes de les recents inundacions al sud-est asiàtic. (ACI)

AUSTRÀLIA

Assassinat un missioner

SYDNEY.— El diari italià *Avvenire* ha informat que un sacerdot catòlic va ser assassinat el 9 d'agost passat. Un desconegut va acabar amb la vida del P. Ho Tran, de 55 anys, en la seva residència dels Missioners del Verb Diví ubicada a la zona de Marsfield. Segons les primeres investigacions, el prevere hauria estat assassinat en adonar-se de la presència d'un lladre que estava a la cuina de la seva residència, on viuen altres 18 sacerdots. En ser descobert, l'homicida li va clavar un ganivet. Després de l'agressió, el missioner va ser conduït al Royal North Hospital, on els esforços per salvar-lo van ser ja inútils. El sacerdot era el director de la residència dels Missioners del Verb Diví. (ACI)

**Ajuda a l'Església. Si pots, viatja amb nosaltres.
Si no, fes-ne difusió**

Del 5 al 16 de setembre

Pelegrinatge pels camins de la Terra Promesa

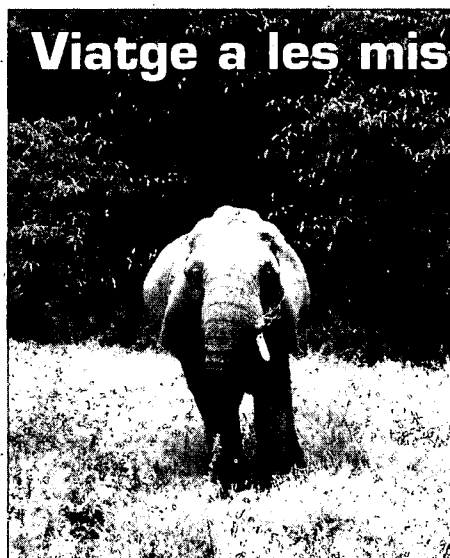

- ✓El Caire
- ✓Sinaí
- ✓Jordània
- ✓Jerusalem

Del Nil a les fonts
del Jordà per la
ruta de l'Èxode

Del 21 de novembre al 4 de desembre

Viatge a les missions d'Àfrica

**TANZÀNIA
ZANZÍBAR**

Amb safaris
fotogràfics al
Serengeti i
Ngorongoro

PELEGRINATGE DIOCESÀ A ROMA

28 d'octubre del 2007

Beatificació de
Josep Casas Ros, seminarista

Fr. Joaquim de Sant Josep Casas Julià,
o.c.d. profés simple
—Josep Casas Julià—
fills d'Ordal i màrtirs per la fe.

INFORMACIÓ:

Parròquia Sant Esteve d'Ordal.
Dies laborables de 6 a 8 de la tarda.
Tel. 938 179 233

INSCRIPCIÓ:

Associació Amics de Catalunya Cristiana
Sra. Carme Soler i Solà

Places limitades

EL SEMINARI CONCILIAR DE BARCELONA

organitza una

PEREGRINACIÓ A ROMA

Amb motiu de la
beatificació del seminarista de Barcelona

JOSEP CASES ROS,

que morí màrtir durant la persecució religiosa
del 1936 i està enterrat a l'Ordal.

Tots aquells que ho desitgin s'hi poden afegir.

Per a més informació, telèfon **93 454 16 00**
(Secretaria del Seminari Conciliar de Barcelona).

Si vols viatjar a
Terra Santa de
manera espiritual,
acollidora i
respectuosa,
fes-ho amb els

**AMICS DE
CATALUNYA
CRISTIANA**

Pelegrinatges a TERRA SANTA

✓Del 15 al 22 d'octubre de 2007

✓Del 28 de desembre de 2007 al 4 de gener de 2008

Especial solidaritat amb els nostres germans

«Pelegrins de la Paraula» al país de Jesús

Viajes Magister GC 588

INSCRIPCIÓ I RESERVA

Per tal de garantir una bona organització us preguem que feu la vostra inscripció i reserva de places
abans de la data límit establerta per a cada viatge.

Horari d'atenció: matins de 9.00 h a 14.00 h

c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona, **Tel. 934 092 700 - Fax 934 092 701**
Correu electrònic: amics@catcrist.com

Vaticà

Benet XVI abordarà la justícia en la seva pròxima encíclica

■ Segons un vaticanista, el text contindrà importants criteris ètics

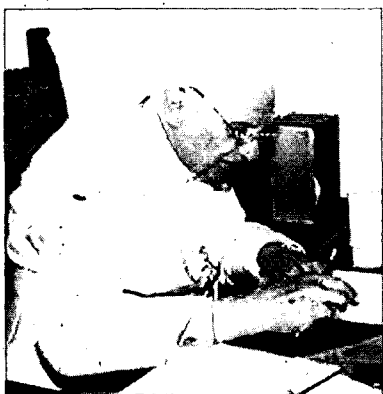
CASTELGANDOLFO.— L'encíclica social que el Papa ha treballat durant les vacances a Lorenzo di Cadore, al juliol, abordarà el desafiament del desenvolupament just dels pobles en el marc de la globalització, segons un vaticanista italià. Ignazio Ingrao, observa-

dor del Vaticà per la revista *Panorama*, ha citat fonts vaticanes que assenyalen que l'encíclica social del Papa, la segona del seu pontificat, commemorarà els 40 anys de l'històric document de Pau VI *Populorum Progressio*, publicat a la Pascua de 1967.

D'acord amb Ingrao, el Pontífex tractarà el tema de la justícia social i l'ètica en el marc d'una economia globalitzada, «en la qual es denunciarien inclús els paradisos fiscals on s'evidencien impostos socialment injustos».

La segona encíclica del papa Benet també advocarà «per un món en el qual el comerç mundial i l'economia estiguin regulats de manera que impedeixin injustícia i discriminació més grans», com a conseqüència de la globalització.

Es previsible que l'encíclica social, segons observadors vaticans, contingui importants criteris ètics més que receptes i instruccions per a l'ús de l'economia mundial.

El Papa ha dedicat les vacances a escriure una nova encíclica.

En l'encíclica *Populorum Progressio* — s'assenyala com desig emblemàtic de Benet XVI commemorar aquesta encíclica —, Pau VI argumenta a favor del desenvolupament dels països més pobres mitjançant l'acció directa dels més rics; però alhora descriu d'aquesta manera les estructures de desenvolupament humà més important: «El reconeixement, per part de l'home, dels valors supremes, i de Déu, de qui és la font i la fi. Més humanes, per fi i especialment: la fe, do de Déu acollit per la bona voluntat dels homes, i la unitat de la caritat de Crist, que ens crida a tots a participar, com a fills, a la vida de Déu viu, Pare de tots els homes» (*Católico Digital*)

Maria, la nostra millor aliada contra el mal

CASTELGANDOLFO.— El Papa va assegurar que la mare de Déu és una important aliada contra «l'enemic infernal», el dimoni; per ella, juntament amb Crist, va permetre a la humanitat superar la mort i el pecat. Abans de beneir amb l'oració de l'Àngelus a milers de pelegrins al pati del palau episcopal de Castelgandolfo, el Pontífex va recordar la figura de la mare de Jesús en la solemnitat de la seva Assumpció. Aquesta fa referència al dogma catòlic que estableix que la mare de Déu no va morir, sino que va ascendir als cels una vegada acabats els seus dies a la terra. «Celebrem avui la solemnitat de l'Assumpció, es tracta d'una festa antiga; les sagrades escriptures presenten la mare de Déu estretament unida al seu fill, fortament associada a la lluita contra l'enemic infernal fins a la victòria total sobre ell», va assenyalar. «Aquesta victòria s'expressa —va afegir el Papa— en la superació del pecat i de la mort; per això la glorificació de Maria també en el seu cos virginal constitueix la confirmació final de la seva solidaritat amb el fill tant en la lluita com en la victòria.»

Benet XVI es va comunicar via satèl·lit amb el santuari de Marizell, a Àustria, el temple més visitat del centre d'Europa i que serà visitat pel Pontífex el pròxim 8 de setembre. A un grup de joves allà reunits els va dir que l'amor de la mare de Jesús demostra que Déu busca persones en les quals pugui establir la seva casa i que Crist desitja viure també en els cors. «Tots tenim necessitat [de Maria], d'aquella que des de dalt ens mira i ens protegeix, ens anima a afrontar les proves i els reptes dia a dia, tenim el desig de sentir-la mare en les situacions concretes de la nostra existència.» «Per poder compartir per sempre el seu mateix destí imitem-la ara en un dòcil seguiment de Crist, generós servei als altres», va concloure. (*Católico Digital*)

Nous cardenals al novembre

ROMA.— Segons el diari italià *Il Messaggero*, el Papa convocaria un consistori per crear 17 nous cardenals al novembre. Per aquest diari italià, el Bisbe de Roma anunciaria el segon consistori de creacions cardenalícies el 24 d'octubre, després de l'audiència general dels dimecres, que tindria lloc a finals de novembre. *Il Messaggero* assenyala que el Pontífex té previst nomenar almenys 17 nous cardenals menors de 80 anys, els que manquen per completar el total de 120 electors. Després de la mort del bisbe emèrit de París, el cardenal Jean Marie Lustiger, el Col·legi Cardenalici ha quedat amb 182 membres, dels quals 105 són menors de 80 anys. A l'octubre compliran 80 anys l'exsecretari d'Estat i el degà del Col·legi Cardenalici, el cardenal Angelo Sodano i el nord-americà Edmund Casimir Szoka.

Entre els possibles candidats a rebre el capel cardenalici, d'acord amb el diari italià, figuren arquebisbes previsibles pel càrrec que ostenten, entre ells

els arquebisbes de Sao Paulo, Mons. Odilo Scherer; París, Mons. André Vingt-Trois; Washington DC, Mons. Donald William Wuerl; Varsovia, Mons. Kazimierz Nycz; i de Gènova (actual president de la Conferència Episcopal Italiana) Mons. Angelo Bagnasco. Al Vaticà correspondria per tradició el capel cardenalici l'arquebisbe italià Leonardo Sandri, actual prefecte de la Congregació per les Esglésies Orientals; a l'arxiprest de la basílica de sant Pere, Mons. Angelo Comastri; al governador de l'Estat del Vaticà, Mons. Giovanni Lajolo, i al responsable de la Biblioteca Vaticana, Mons. Raffaele Farina. També correspondria el capel per tradició a un altre nord-americà, l'arquebisbe John Patrick Foley, actual Gran Mestre de l'orde Equestre del Sant Sepulcre de Jerusalem. Segons *Il Messaggero*, també podrien estar a la llista de cardenals l'arquebisbe polac Stanislaw Rylko, president del Pontifici Consell per als Laics, i el bisbe alemany Paul Joseph Cordes, president del Pontifici Consell Cor Unum. (*ACI*)

MÈXIC

Segon sacerdot trobat mort en una setmana

CIUTAT DE MÈXIC.— El cos sense vida d'un religiós, el P. Ricardo Junious dels Oblats de Maria Immaculada, va ser trobat dins la casa parroquial d'una església catòlica del barri de San Rafael, a Ciutat de Mèxic. Segons les primeres informacions, el cadàver estava al terra de la seva habitació, amb les mans i els peus lligats, però aparentment sense ferides. El 22 de juliol, a la localitat de Tepejé del Río, al nord de la capital, les forces de l'ordre ja van trobar el cos d'un altre sacerdot, el P. Fernando Sánchez Durán, mort per asfíxia i llençat en un estany. Pel fiscal Josep Rodríguez Calderón, es tracta d'un assassinat amb objectius de robatori. (*Misna*)

ESPANYA

Mons. Blázquez i Mons. Uriarte demanen la pau per a Euskadi

BILBAO.— En la festivitat de l'Assumpció, Mons. Blázquez, bisbe de Bilbao i president de la Conferència Episcopal Española, va demanar a la Mare de Déu de Begoña la pau que tant desitja el poble basc. Així, el prelat constata que «una vegada més, per desgràcia, hem de parlar en aquesta festa del pes terrible que pesa des de fa molts anys sobre la nostra societat. Va ser un greu error el naixement de la organització terrorista ETA, ha estat mortífera la seva existència durant anys, i la seva persistència obstinada és insuportable». Per això, Mons. Blázquez destacava que «ha de desaparèixer immediatament, totalment i definitivament. Ningú li ha atorgat ni reconeixement cap representació; existeix i actua contra la voluntat d'aquest poble i d'aquesta societat. Reclamem la llibertat enfront de les seves amenaces, que la seva mateixa existència implica». El bisbe de Bilbao també va tenir paraules de recolzament per a «les víctimes d'ahir i d'avui, que ens sentim propers aquells que han perdut éssers estimats, aquells que han estat extorsionats, aquells que han hagut de sortir per buscar seguretat». Mons. Blázquez finalitzava la seva intervenció posant a les mans de Maria «la nostra esperança de conviure sense amenaces i amb plena llibertat».

Per la seva banda el bisbe de Sant Sebastià, Mons. Juan M. Uriarte, va assegurar que «la pau dels cristians està impregnada d'una sana inquietud» perquè «no es conforma amb el que tenim» ni «es contenta amb la situació actual», sinó que «desitja una societat pacificada, solidària i tolerant». «L'esperança dels cristians», va afegir Uriarte, tampoc «ambiciona solucions perfectes, ni cap a la temptació del maximalisme exigent i obstinat». En aquest context, el bisbe de Sant Sebastià va apostar per la cerca d'un «acord» per la pau «encara que per això totes les parts hagin de retallar les seves legítimes aspiracions». A més, va invitar tots els ciutadans a involucrar-se en la cerca d'aquest objectiu, perquè «la pau és obra de tots i un bé per a tots». També va animar a mantenir «una esperança serena» perquè «el nerviosisme és estèril i agressiu». «El cristià esperançat sap mantenir la calma en els moments crus i obscurs, sap desdramatitzar en la justa mesura sense relativitzar en excés les situacions injustes i penoses.» A la mateixa línia, va considerar que l'esperança també ha de ser «pacient» ja que «la lentitud de molts processos humans exaspera els impacients». «La impaciència és el gran enemic de la pau», va concloure. (*C.C.*)

LLAR D'ANCIANS P. MIRALLES

per a grans persones grans

Descobreix nostra web

NIF: G-08862781 - Els donatius desgraven un 20% del total de l'IRPF (Llei 30/94)
www.residenciapmiralles.org e-mail: residenciapmiralles@telefonica.net
Trafalgar, 39, 5è - 08010 Barcelona Tel. 932 681 867

Espanya

Més de 500 joves participen en el Campobosco 2007

■ Durant 10 dies han recorregut els «indrets salesians»

BARCELONA.— 520 joves espanyols i portuguesos han participat en el Campobosco 2007, iniciativa organitzada pels Salesians i les Filles de Maria Auxiliadora dels seus països d'origen amb la finalitat d'oferir-los una oportunitat per conèixer els llocs on va sorgir i créixer el carisma salesià. Des del 30 de juliol i fins al 8 d'agost, els nois i noies participants van tenir la possibilitat de recórrer els «indrets salesians», entre els quals Turí i els seus voltants, on va viure Don Bosco, i Mornese, on va viure Mare Mazzarello.

El més de 500 joves, acompanyats per animadors, religiosos i religioses, van dedicar les jornades a descobrir aquests dos sants, la seva personalitat i el camí vocacional, de resposta a la crida de Déu, que ambdós van realitzar. Precisament el camí, el viatge, visitant cada dia diferents llocs, va ser la motivació que va guiar les reflexions, reunions de grup i celebracions religioses dels participants, reflexionant també sobre el camí d'altres grans creients i models de la fe com Maria, Moisès o Abraham.

La música no ha faltat al Campobosco 2007

La major part dels participants eren joves compromesos en l'animació dels grups, catequistes etc., de centres salesians que, recorrent les arrels del carisma salesià, volien trobar-se amb Jesucrist. Prop de 50 procedien de Portugal, i la resta de les diferents províncies de salesians i salesianes d'Espanya.

El P. Pascual Chávez, rector major dels salesians, va dirigir un missatge inicial a aquests joves, en el qual va voler «fer arribar a cadascú de vosaltres la meua invitació sincera: no tingueu por a Crist, obriu-vos al seu amor». El successor de Don Bosco va manifestar a aquests joves que «res m'agradaria més que sabessin

convertir aquesta etapa de les vostres vides en el moment propici per prendre decisions valentes, radicals, que donen pau i insospitada alegria. Estic parlant d'aquelles opcions que mereixen una vida per portar-les a terme, com és la de donar-se totalment a Déu, de la manera que Ell espera de cadascú de vosaltres».

La conclusió de les activitats va tenir lloc a l'obra salesiana Martí Codolar, a Barcelona, des d'on els contingents de cada inspecció van marxar cap a casa, després d'haver viscut intenses jornades en les quals van tenir l'oportunitat de visitar les localitats de Castelnuovo Don Bosco, Turí, Mornese, Chieri i, per primera vegada en la història d'aquesta iniciativa, Capriglio, lloc on va néixer la serventa de Déu Margarita Occhiena, la mare de Don Bosco.

A Capriglio, els joves del Campobosco van viure una vetlla caracteritzada pel clima festiu i en la qual també van participar els habitants del petit poble piemontès. Els va donar la benvinguda l'alcalde, i els va saludar també Filiberto Rodríguez, conseller regional d'Europa-Oest. Al final, els participants del Campobosco van rebre el missatge de «bona nit» de Luigi Bassat, director de l'obra salesiana del Colle Don Bosco. Els organitzadors, en avaluar l'experiència, han coincidit a considerar-la de gran valor pels joves i animadors participants, i confien que hagi estat útil per renovar forces i compromisos amb les seves obres d'origen. (ANS)

Saps què sent un missioner quan rep notícies de casa?

APADRINA UN MISSIONER

Amb la teua aportació, ells o elles i encara més persones llegiran CATALUNYA CRISTIANA cada setmana

Marqueu amb una "x" les vostres preferències:

Preu d'una subscripció missionera: **Amèrica i Àfrica: 202,57 €** ☐
Àsia i Oceania: 270,37 € ☐
Missioner ☐ **Missionera** ☐
 (Es pot mantenir correspondència)

Nom i cognoms
 Adreça
 Població Província C.P.

FORMA DE PAGAMENT:

Adjunt xec nominatiu ☐ Domiciliació bancària ☐
 Titular Data
 Entitat Oficina DC Compte

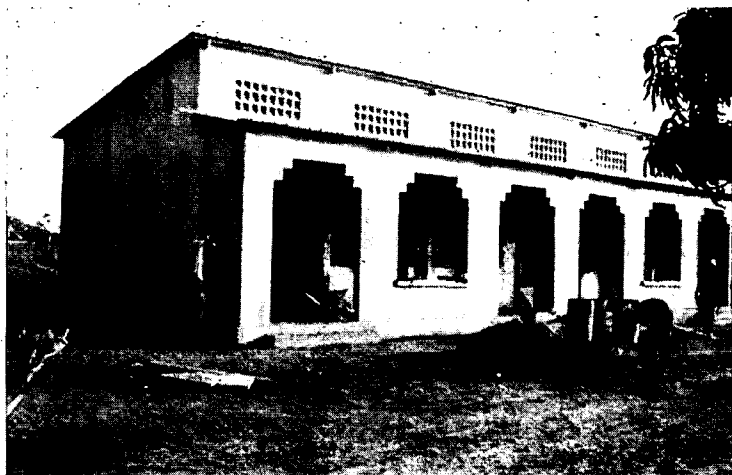
Envieu aquesta butlleta a: CATALUNYA CRISTIANA
 Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona - Tel. 934 092 810 - Fax 934.092 820

Els salesians de València construeixen una escola a Malí

VALÈNCIA.— La província religiosa de la congregació dels salesians construeix en l'actualitat el primer col·legi de la història d'un poble de la República de Malí. Nyangassoba, de cinc mil habitants i format per diversos nuclis. La primera pedra del centre d'Educació Primària, que permetrà l'escolarització de 350 nens, ha estat col·locada per l'alcalde de la localitat africana, que ha agraït la iniciativa. La ha qualificat com un «autèntic esdeveniment», segons ha explicat Antonio Echeto, ecònom provincial dels salesians a València. El Govern de Malí, a més, col·laborarà amb la nova escola aportant els professors, que alhora comptaran amb «l'ajuda i acompanyament» dels missioners salesians presents en aquella zona, segons Echeto. Per la seva banda, la província religiosa dels Salesians de València finança la construcció de l'escola, el cost de la qual és de cent mil euros, amb l'ajuda de diferents ONG.

La creació del col·legi s'ha dut a terme per «la urgent necessitat que hi ha a Malí d'invertir en l'educació» i, al mateix temps, com «una forma de celebrar el 25^è

aniversari de la presència de salesians procedents de la província religiosa de València en aquest país africà», ha explicat. La construcció de l'escola «va a bon ritme, només queda pintar-la i dotar-la de mobiliari» i està previst que l'obertura es produeixi al novembre. Els salesians de València han organitzat un viatge a Malí per estar presents a la inauguració. El col·legi comptarà

Les obres avancen a bon ritme.

amb sis aules per a nens d'entre 7 i 14 anys, un despatx de direcció, magatzem i latrines.

Actualment, la província salesiana de València, que s'extén per la Comunitat Valenciana, Murcia, Albacete i Aragó, regenta a Malí dues escoles professionals, a les localitats de Sikasso i Bamako, i una parròquia a la regió de Tuba. (AVAN)

Espanya

Distribució de gra.

Mares davant del centre de nutrició.

Càritas posa en marxa la campanya Malí-Sahel

■ Malí, Níger i Burkina Fasso són els tres països més afectats per la sequera

MADRID.— La campanya Mali-Sahel està destinada a atendre les necessitats nutricionals de les víctimes de la sequera a Malí, Níger i Burkina Fasso, els tres països més afectats per la manca de pluja a tota la franja saheliana. No és possible determinar el nombre de persones afectades per la falta d'aigua, tot i que la situació és greu. Mentre que en alguns punts del sud d'aquesta franja han caigut algunes precipitacions, a la resta l'absència d'aigua ha agostejat les collites tot just brollades, i en alguns casos ha obligat a replantar. Aquesta realitat suposa un enorme esforç econòmic per a les famílies, que han d'invertir en llavors el que necessiten per menjar.

Aquesta situació ha obligat Càritas, com la de Malí, a obrir els graners comunitaris a principis de juny per posar a la venda gra enmagatzemat o per distribuir-lo gratuïtament segons els casos. La collita que hauria de recollir-se a finals de setembre, es retardarà en el millor dels casos, si no es perd per la sequera o per la plaga de llagostes, amenaça que ja planeja per algunes zones. Aquesta situació de manca i inestabilitat ja ha passat factura al preu del mercat. Depenent de les zones, el sac de gra oscil·la entre el 14.000 i els 20.000 francs cefas, els graners comunitaris els venen a 7.000 francs. Càritas espanyola manté una intensa línia de col·laboració amb les Càritas nacionals de Burkina, Malí i Níger, a les quals recolza a través de diferents projectes.

A la diòcesi de Bobo Diulasso, Càritas recolza un projecte per l'excavació d'un pou de rec amb motobomba accionada per energia solar. El pou permetrà regar 15.000 hectàrees de terres comunitàries que pertanyen a cinc cooperatives de dones. A la diòcesi de Dori el projecte consisteix en l'excavació de cinc pous artesianes a cinc poblacions. A la diòcesi de Kaya hi ha dos projectes que compten amb l'ajuda de Càritas espanyola: el pri-

mer, a la missió de Barsalogo, consisteix en la instal·lació de rec per degoteig en les terres comunitàries de quatre cooperatives femenines que agrupen unes 400 dones; el segon, a la missió del Boulssa, és atendre malalts de sida. En total s'han destinat 128.500 euros per finançar aquests projectes.

Sis parròquies de Bamako, unes 1.760 famílies, es beneficien del repartiment d'ajuda humanitària i mill la zona. A les poblacions de San y Kati, 120 famílies són les receptors d'un programa de desenvolupament rural integrat juntament amb la reconstrucció i rehabilitació de 40 molins de farina per a altres tantes cooperatives de dones. Així s'està procedint a la rehabilitació de 200 pous, ara que les famílies reben lots d'eines, carros, animals de tir i arades. A més a San més de 16.600 camperols, dones i homes, es beneficien dels graners de previsió i compra-venda de gra, amb preus més justos en ambdós casos. El pressupost aprovat és de 352.650 euros.

Càritas espanyola acaba de respondre, amb 100.000 euros, una petició d'ajuda de Càritas Níger per fer front al programa «Sobirania alimentària i nutrició» a tot el territori nacional. Aquest

programa contempla, entre altres, treballs per a la recuperació de terres conreables i horts, la construcció i aprovisionament de graners i la rehabilitació de pous. A Agadez, s'hi han dut a

terme dos projectes: el primer és la recuperació de terres de conreu a zones semi-desèrtiques, conservació i canalització d'aigua de pluja. El segon és un projecte integral d'ajuda humanitària cofinançat per l'Ajuntament de Madrid i que consisteix en la rehabilitació de 30 pous, entrega de camells per a l'extracció d'aigua per a unes 30 famílies i recuperació de terres conreables per unes 40 famílies, que també rebran alguns animals de granja com cabres i ovelles. El total de l'aportació ha estat de 340.500 euros.

Fotos: Càritas

Residència Nostra Senyora de Fàtima al Tibidabo

- ✓ Instal·lacions amb espais enjardinats i de bosc molt amplis.
- ✓ Habitacions individuals amb bany i instal·lació per a TV i telèfon.
- ✓ Ampli menjador amb vistes panoràmiques.
- ✓ Capella, gimnàs, etc.

Equip humà de professionals: metge, assistent tècnic sanitari, assistent social, gabinet psicològic, podòleg, fisioterapeuta, terapeuta ocupacional i animació, perruqueria, personal assistencial i auxiliar.

Últims avenços informàtics, en el control postural i la localització de persones.

Disposem d'un nombre de places concertades amb la Generalitat de Catalunya.

La qualitat de vida de les persones grans és la nostra prioritat

FUNDACIÓ B. NOSTRA SENYORA DE FÀTIMA
Carretera de Vallvidrera a Tibidabo, 102-104
08035 Barcelona
Tel. 934 343 630 - 609 101 344
Fax 934 343 650
e-mail: fundfatima@terra.es
web: www.fundacionntrasrafatima.org

DONACIONS

Càritas amb Malí - Sahel
SANTANDER 0049-
1892-69-2710520686
A les Càrites diocesanes
i al 902 33 99 99

Paraula i vida

Lluís Martínez Sistach
Arquebisbe de Barcelona

L'educació cristiana dels fills

Tinc la impressió que els catòlics no hem valorat suficientment la intervenció de la família en l'educació de la fe de les noves generacions. Si recordem la nostra iniciació cristiana, podem contestar-nos preguntes com aquestes: qui ens va ensenyar a resar? Quan i com vàrem aprendre a creure en Déu? Qui ens va ensenyar a distingir el bé del mal? La majoria de nosaltres reconeixem que fou en el si de la nostra família i amb el seu ajut.

Avui hi ha molts pares i mares cristians que són ben conscients de la importància d'aquesta educació familiar en la fe. I fan que els seus fills i filles s'obrin a la vida i a les relacions personals en un univers dintre del qual hi ha un Déu Pare, Jesús, el Fill de Déu fet home per nosaltres, la Verge Maria, el cel, l'infern, el bé i el mal, l'Església i els sagraments, signes de la trobada i de la comunió amb Jesucrist.

Tanmateix, també avui, per desgràcia, hi ha molts infants que s'obren a una visió del món privada de

referències religioses. Els pares no tenen temps per tenir cura d'aquest aspecte. Potser no troben les paraules, ni saben les pregàries que podrien ensenyar als fills. De vegades no ensenyen als seus fills ni a fer el senyal de la creu. Tal vegada a casa no hi ha cap signe religiós, cap imatge de Jesús, de la Verge Maria i dels sants i santes. Potser no es prega mai i no s'assisteix gairebé mai en família —fora de certs compromisos socials— a una celebració cristiana.

S'ha produït una mena de secularització de la vida familiar que dificulta la primera educació cristiana de molts infants. Potser es pensa que d'això ja en tindran cura després la catequesi de la parròquia o la formació religiosa de l'escola, en especial de l'escola cristiana. Però cal recordar que una primera iniciació cristiana en el si de la família té una funció insubstituïble.

La transmissió de la fe als fills fou el tema central de la V Trobada Mundial de les Famílies celebrada a València durant el juliol de 2006. Benet XVI, en la seva

homília dirigida a les famílies, digué que «ningú de nosaltres s'ha donat la vida a si mateix. L'alegria amorosa amb la qual els nostres pares ens acolliren i acompanyaren en els primers passos en aquest món fou com un signe i prolongació sacramental de l'amor de Déu».

La família cristiana és una Església domèstica. Per això, és la primera comunitat evangelitzadora i catequitzadora dels fills des de petits. Aquesta acció catequètica de la família té un caràcter propi ben peculiar i, en cert sentit, insubstituïble, perquè són els pares els protagonistes i perquè estan sempre amb els fills, els estimen i són molt importants per a ells.

És en el cor de la família on l'infant ha de poder descobrir el seu ésser cristià, on ha de poder rebre la primera iniciació a la vida cristiana, en les formes bàsiques i vivencials de la confiança en Déu, de la pregària, de la capacitat d'estimar i de perdonar i ser perdonat. La família cristiana és la millor transmissora de la fe.

Als quatre vents

Jaume Pujol Balcells
Arquebisbe de Tarragona i Primat

Creure en la Resurrecció de la carn

Amb l'expressió «resurrecció de la carn» el Compendi del Catecisme de l'Església catòlica vol significar que l'estat definitiu de l'home no serà només l'ànima espiritual separada del cos, sinó que també els nostres cossos mortals un dia recobraran la vida. Aquesta afirmació tan agosarada pertany a la fe multisecular de l'Església i és una prova més del gran valor que sempre s'ha donat en la tradició cristiana al cos i a les realitats materials.

Cal assenyalar que el terme carn designa l'home en la seva condició de feblesa i de mortalitat. Déu ens ha creat amb cos i ànima alhora, i no podem prescindir d'aquesta dada que pertany al nostre ésser. L'espiritualisme descarnat i el materialisme buit d'esperit són dos errors que s'han donat en la història del pensament i que fan difícil entendre qui és l'home.

La nostra fe cristiana ens ajuda a valorar degudament

les realitats creades i a no considerar el cos i tot el que l'envolta ni com res dolent ni com un obstacle per a la santificació personal. Hem de ser sants, no a pesar del cos i de les coses materials, sinó precisament a través d'ells. En aquest sentit, és molt d'agrair l'aportació que, per a la teologia del cos, ha suposat el magisteri de Joan Pau II.

Però el misteri continua present. Amb la mort, què els passa al nostre cos i a la nostra ànima? Penso que tots ens fem aquestes preguntes radicals. Amb la mort, separació de l'ànima i del cos, el cos cau en la corrupció, mentre que l'ànima, que és immortal, s'encamina al judici de Déu i espera reunir-se amb el cos quan ressusciti transformat, el dia del retorn del Senyor. Comprendre com tindrà lloc la resurrecció supera les possibilitats de la nostra imaginació i del nostre enteniment, però la resurrecció de Crist, que ara viu per sempre gloriós, és

la penyora de la nostra resurrecció futura, amb un cos incorruptible, que serà obrada per Crist mateix: «els qui hauran fet el bé, per a ressuscitar a la vida, i els qui hauran obrat el mal, per a ressuscitar condemnats» (Jn 5,29).

La mort —realitat de la qual cap home no pot escapar— i l'esperança de la resurrecció il·luminen l'expressió de sant Pau «morir en Crist» en el sentit de morir en gràcia de Déu, sense pecat mortal. El creient en Crist, seguint el seu exemple, pot així transformar la seva mort en un acte d'obediència i d'amor envers el Pare. «Això que dic és digne de crèdit: Si morim amb ell, també viurem amb ell» (2Tm 2,11). Aquest és el sentit autèntic de la «mortificació cristiana», morir a un mateix no per masoquisme o menyspreu del propi cos, sinó per a matar en nosaltres allò que és contrari a l'amor de Déu o dels germans, buscant en tot fer la vida més agradable als altres.

La Bona Notícia també a internet

www.catalunyacristiana.com

Catalunya Cristiana col·labora amb
www.flama.infoFLAMA
AGÈNCIA CRISTIANA DE NOTÍCIES

opinió

Punt de vista

Pedro Larrad Pérez

Diacon

Quan busquem la felicitat i el perdó

El perdó no és un regal al culpable, sinó una cosa que s'elabora a l'interior de cadascú. No vol dir reconciliació. Perdonar és una decisió al marge del perdonat, de deixar anar el dolor.

Tots coneixem els grans beneficis que obtenim quan sabem perdonar i som perdonats, és un gran regal que ens comuniquem i alhora ens redueix el dolor, l'ansietat i la pressió arterial.

Intentem ser feliços i fer feliços els altres, però mai no ho aconseguirem si en el nostre interior hi guardem rancúnia, odi i mentida. Estimar-se a un mateix és també saber estimar el qui tens al teu costat.

Els beneficis del perdó han estat desvetllats per la ciència molt recentment, tot i que en el nostre món cristià ja coneixem pel manament que ens va donar el Senyor, «que us estimeu els uns als altres, com jo us he estimat». Així, allà on hi ha amor, hi ha el perdó. I podem recordar la carta de sant Pau als Corintis, que ens actualitza la nostra vida sobre la força que té l'amor. «No té odi, ni s'envaneix, l'amor tot ho pot.»

I ara la ciència valora els beneficis del perdó, que han estat desvetllats molt recentment, tot i que les organitzacions religioses els han practicat al llarg de la història de la humanitat. Els avantatges del perdó, ara vàlids per al món científic, inclouen la reducció del dolor crònic, dels trastorns cardiovasculars, de la conducta violenta, l'increment de l'esperança i l'alleujament dels nivells de depressió i ansietat. Les persones que no perdonen pateixen nivells elevats de pressió arterial i freqüència cardíaca, així com altres problemes de salut. Les reaccions típiques del no perdonar, com ara la culpa, la ràbia i l'hostilitat, s'han associat amb malalties cardiovasculars i morts prematures.

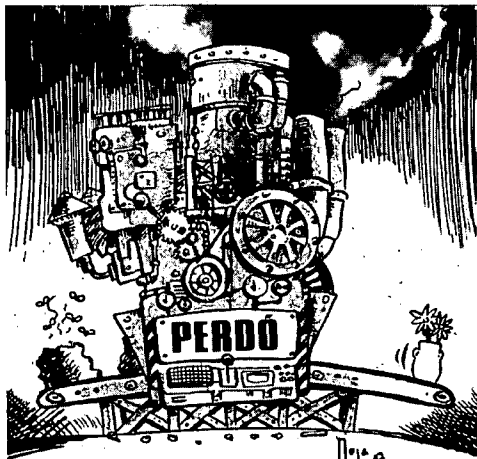
Un dels estudiosos del perdó en l'àmbit de la psicologia, Robert Enright, defineix el perdó com la modificació dels

pensaments, sentiments i conductes negatives en relació amb un ofensor. Els sentiments i el judici negatiu es redueixen, no perquè l'ofensor no en sigui mereixedor, sinó perquè la víctima ha decidit lliurement considerar l'ofensor amb compassió, benevolència i amor.

Ser capaç de perdonar és un regal per a un mateix. No tan sols beneficia la persona perdonada, sinó també la que perdona. En no perdonar, la persona afectada està encadenada a la persona que li va fer el mal i, mentre no la perdoni, no podrà sostreure's al poder que l'ofensor i l'ofensa tenen sobre ella. El fet de no poder perdonar provoca un estat de flux d'emocions negatives que obstrueix el camí de l'energia cap a projectes més constructius. Aquest concepte és molt important per als supervivents d'abusos. Freedman i Enright van treballar amb el perdó en víctimes d'incest. Malgrat la naturalesa terrible dels actes que van suportar, els qui van aconseguir perdonar els seus abusadors van experimentar nivells d'ansietat i depressió més baixos i més sentiments d'esperança. El perdó permet que l'experiència viscuda adquireixi un nou significat per a les persones implicades. De vegades el mal, un cop perdonat, pot servir per contribuir al creixement d'una relació.

El perdó no té per què fer desaparèixer immediatament el dolor associat a l'ofensa. Es creu comunament que les persones a les quals encara els fa mal l'ofensa no han perdonat de debò. Això no és cert. Una cosa és el dolor i una altra són els sentiments de rancúnia i venjança.

Hi ha persones que no perdonen perquè pensen que seria un acte de feblesa. És important considerar que algunes de les qualitats necessàries per perdonar són la humilitat, l'empatia, la valentia, la integritat, la sinceritat, l'honestat, l'espiritualitat, el sentit comunitari, l'amor, la bondat, la gratitud i altres virtuts també importants. Totes elles, atributs de les persones fortes, no de les que són febles.

Saber escoltar

Joan Guiteras i Vilanova

La fe que trasllada muntanyes

L'evangeli segons sant Mateu té una fita important en el capítol 17, on es narra la transfiguració del Senyor. Un moment clau en el qual Déu fa conèixer el seu Fill estimat. Aquesta revelació comporta escoltar aquell que és el Profeta per antonomàsia anunciant per Moisés.

L'escena lluminosa i plena de pau va seguida d'una descripció del camí que ha de seguir el Messies. Els sofriments del Baptista esdevenen figura de la Passió de Crist. Tot seguit l'evangeli conta un miracle de Jesús a petició d'un pare que té el fill epilèptic. Els deixebles no han pogut fer res per sanar el noi. Els ha mancat aquella fe que mou les muntanyes i omple les valls. Aquesta escena em va recordar el que narro a continuació.

Em trobava, fa un temps, a la gruta de Lourdes. En acabar la pregària a la Verge Maria vaig aixecar-me per anar-me'n. Vaig adonar-me que hi havia un home, bastant jove, que duia un infant de pocs mesos als braços com mostrant-lo a la Mare de Déu. El petit era estrofet de cames i de mans. Recordo que, en veure aquell pare i el seu filllet malalt, em vaig emocionar molt i silenciosament vaig unir-me a les intencions de la seva oració.

L'evangeli d'avui ens conta també com un pare, que tenia un fill epilèptic, es va apropar a Jesús tot demanant-li que se n'apiadés. La narració evangèlica explica que els deixebles de Jesús havien intentat alliberar aquell noi del seu mal, però que no se n'havien pas sortit. El Senyor acusa els presents per la manca de fe. Demana que li portin el malalt i el guareix instantàniament.

Els deixebles, en quedar-se sols amb Jesús, li pregunten perquè ells no havien pogut guarir el malalt. Jesús diu obertament que no l'han pogut curar perquè no tenien prou fe. I el Senyor afegeix una frase que els deixebles no oblidarien mai més: «Us ho dic amb tota veritat: Només que tingueu una mica de fe com un gra de mostassa, si deieu a aquesta muntanya que se'n vagi d'aquí, se'n anirà. Res no us serà impossible.»

No se'ns demana gaire cosa. Simplement una fe com un gra de mostassa, una llavor petitíssima que conté en germen un gran arbre. Que el Senyor Jesús ens atorgui una fe senzilla. Tant senzilla que sigui una fe forta que ens menii a la confiança i a la caritat eficaça per a les bones obres.

A propòsit de...

P-J Ynaraja

Capellà del Montanyà (ynaraja@ynaraja.e.telefonica.net)

Centenari de l'escoltisme (II)

El «Gran Joc» era divertit, apassionant, a diferència de molts «jocs educatius» tan de moda posteriorment, que no gaudien d'aquesta particularitat. Alegrement ens preparàvem per al gran joc de la vida. Confesso que aquelles activitats han estat personalment exigència personal i estímul per a la meua vocació evangelitzadora, que he practicat en el si de l'Església.

Les qualitats inculcades per l'escoltisme van ser cavall de batalla en la meua època de seminari. Els educadors addueixen que eren simples virtuts humanes, de rang inferior. El seminarista, advertien, es devia a les sobrenaturals. Va passar el temps, i l'oblit de la simple honradesa humana de tanta clerecia ha estat motiu que molts s'hagin allunyat de l'Església. Aquella pregària que en apagar-se el foc de campament recitàvem i que deia entre altres coses: ensenyeu-nos a donar-nos sense més contemplacions ni càlculs, continua sent vàlida i estímul en molts instants de la meua vida. Tantes vegades he tingut present la reflexió de G. de Larigaudie! «Era bella, salvatge, bella... només calia fer una cosa, no la vaig fer... El dia del Judici, si no tinc una altra cosa per oferir, li presentaré al Senyor tot el que pel seu Amor no vaig voler experimentar» (he resumit). Jo també he tingut al meu costat joves precioses. Ho eren per la seva aparença física i la seva bellesa espiritual, i he sabut refusar, sense ofendre. I ha continuat la pura amistat i he gaudit de l'immens amor de Déu. Si l'escoltisme no m'ho hagués ensenyat, difícilment podria avui parlar així. Diu Guy que per viatjar són necessàries dues coses: un esmòquing i un sac de dormir. Traduint a la realitat d'avui, l'esmòquing, per a mi, és el Nissan-micra i el sac de dormir continua sent el mateix i sempre m'acompanya. La pregària, al ritme del motor, mentre vaig per trams de carretera d'allò més coneguts, la vaig aprendre del seu bon fer, durant el raid París-Saigón.

Vaig perdre la forqueta que em van lliurar quan vaig ser investit guia. La destrall, no. Pels camins que la prodigiosa imaginació de Déu m'ha anat proposant, malgrat que tants em van marginar, sempre he recordat aquesta eina i he sabut fer camí, tal com em van dir que calia fer. M'he fabricat una nova forqueta. La divisió superior és símbol del bé i el mal. Sempre havia de triar el bé, m'ho van advertir i he tractat de complir-ho. El bastó que l'allarga és bordó de pelegrí. Aquests dies, col·locat el polze en la confluència de les dues branques i premut el puny al pal, he pregat al costat del Sagrari: Jesús, tu ets el camí, que sempre el segueixi, sense extraviar-me. Que jo mateix sigui camí per als altres. Que no m'aturi en la meua ruta. Que, encara que sigui vell, continuï progressant... L'he deixada al costat de l'altar, recolzada en el Sagrari. Confesso que mirar-la m'estimula més que una imatge devota. Després li he dit a la Mare de Déu de la Ruta que sempre hi vagi rere les petjades del seu Fill o amb el seu Fill, tal com va anar ella a l'encontre d'Elisabet.

Llevat d'alguns països com Itàlia, aparentment, s'ha apagat aquella flama que va cremar en el nostre cor. Els grups escoltes, que així s'anomenen avui, conserven poca cosa de les riqueses espirituals de les quals he parlat fins ara. Malgrat constatar-ho, estic segur que no s'ha extingit l'espiritualitat escolta i que novament, en algun lloc, un dia ignot, tornarà a amarrar la mirada somiadora d'un jovent que cal que sorgeixi. Que el beat Marcel Callo, escolta i jocista, intercedeixi perquè s'acceleri l'arribada d'aquest renéixer.

Signes d'avui

Lluís Serra Llansana (llserrall@gmail.com)

Des del banc d'un parc

Conversava amb una persona amiga, assegut en un banc del Parc de la Ciutadella, davant del petit llac solcat per les barquetes al rem. La gent passejava tranquil·la sense direcció precisa la tarda de diumenge. Un grup em va cridar especialment l'atenció. Una dona sostenia un infant que caminava amb dificultats un pas rere un altre. Atenta i delicada, li donava el suport just per afavorir que el nen fes el seu propi esforç. Uns altres familiars portaven el cotxet buit i els passaven al davant en la marxa. L'escena barrejava tendresa i dramatisme. L'infant semblava tenir algunes deficiències. El dolor infantil constitueix una de les situacions humanes que més fàcilment em regiren l'estómac. La dona, la seva mare sens dubte, era un monument a l'afecte, a la delicadesa, a la cura. Els vam seguir atentament amb la mirada fins que es van perdre en la llunyania. Uns altres vianants van omplir l'escenari, com un intent de retorn a la normalitat.

Vaig recordar el text de l'antífona del *Magnificat* referent a Simeó: «L'ancià portava l'infant, però l'infant conduïa l'ancià.» Era la descripció perfecta del que acabava de veure. La mare portava el nen, en tenia cura amorosament, l'exercitava perquè enfortís les cames, se n'encarregava amb gran sol·licitud. Però el nen conduïa la mare en convertir-se en estímul per al seu creixement personal, per fer brollar del seu cor les energies de l'amor, per lliurar-se en benefici dels altres. Mare i fill es necessitaven mútuament per al seu desenvolupament personal. No sé qui hauria d'estar més agraït a qui.

Una mirada superficial considera un fill amb problemes com un destorb, com una font inesgotable d'exigències que cal satisfer a contracor. L'adult està atent a les necessitats que l'infant no pot resoldre amb autonomia. Demana temps i cura. El

desig de viure la vida de manera independent xoca amb el reclam constant de la criatura, que no es pot desenvolupar sense la protecció adient. L'adult ho té cru. Hi ha un sacrifici personal, que només té sentit si és viscut des de l'amor. En aquest cas, el sacrifici desapareix de l'horitzó mental per traduir-se en oportunitat i tendresa. Hi ha renúncia social, però l'essència flueix amb energia cap a cims molt elevats. No hi haurà gairebé reconeixement per la tasca realitzada. En tot cas, commiseració per la situació problemàtica. En el fons, no s'ha entès res. Aquesta dona pot acollir un gegant interior, una capacitat amorosa molt desenvolupada. Els criteris de valoració social són miops. Es deixen enlluernar per la imatge i l'aplaudiment. La tasca amagada i humil pot ser més revolucionària que els grans discursos.

La mare portava l'infant i l'infant conduïa la mare. Tota maternitat i tota paternitat s'alimenten d'aquesta relació recíproca. Els fills permeten créixer als pares i els pares faciliten el creixement dels fills. En casos de tensió, les disputes conjugals arriben a la seva màxima degradació quan manipulen els fills per vèncer l'adversari.

Les persones que estimulen el nostre creixement i maduració no són les que ens proporcionen més facilitats, sinó les que ens permeten enfrontar-nos amb els nostres límits, amb el nostre egoisme, amb el nostre oblit dels altres. Fins i tot poden no fer-nos gens de gràcia, però col·laboren perquè visquem la vida des d'una altra perspectiva. No són obstacles sense més ni més, sinó oportunitats de creixement. El mal humor d'un company o companya de feina ens permet exercitar-nos en la paciència i en la tolerància. Cadascú pot trobar en el seu ritme quotidià ocasions de treball personal. Es tracta de no desapropiar-les.

Finestra a la vida

Victòria Molins, s.t.j.

Quan s'arriba a la fita...

A l'estiu fa anys que m'apropo a una altra realitat diferent del Quart Món. És una realitat de la qual jo, ben aviat, començaré a sentir els efectes: la vellesa en els últims trams de la vida.

Recordo que, quan era jove, em cridava molt l'atenció les paraules —sempre acompanyades de sentències— d'una germana, aleshores molt gran des de la meua perspectiva, que ens dirigia el robar al noviciat. Un dia li vaig sentir dir quelcom que, molt més tard a la meua vida, he anat rumiant: «Nostre Senyor Jesús va passar per moltes tribulacions abans que nosaltres per ser el nostre guia i model, però no va passar per una de molt feixuga: la vellesa.»

I és que hi ha una etapa d'aquesta edat que ara anomenem amb un eufemisme —«la tercera»— que encara té molts avantatges, malgrat comencin certes febleses. En alguns països la veneració a la gent gran és encara un exemple per a d'altres, potser més desenvolupats tècnicament i culturalment. I en aquests països ja s'encarrega l'INSERSO de fer-los-ho passar bé amb viatges i descòmptes.

Però arriba un moment en què la cosa comença a canviar, que les forces abandonen, que la memòria falla, que les articulacions grinyolen, que les ulleres es perden o no se sap on s'han deixat, que la son no ve de nit i durant el dia apareix només seure a una cadira...

És l'hora de la purificació.

És l'hora dels records antics i els oblits propers.

És l'hora de les necessitats d'ajuda.

És l'hora de la tendresa i de la humilitat.

El meu pare, als noranta-un anys, recordo que em va dir un dia: «No se sap ben bé el que és l'autèntica obediència a la voluntat de Déu fins que no s'arriba al moment en què necessàriament has de fer el que els altres volen i anar on els altres et porten... I aquest moment és el de la vellesa. Cal aprofitar-ho, quan ja estem arribant a la fita...»

Estar al costat de les meves germanes, uns quants anys més grans que jo, és un privilegi dels meus estius de «jubilades jubiloses». I ajudar a fer-les una mica més felices, encara més. Rebo molts exemples.

L'altra nit em va fer pensar una germana afectada de la malaltia del segle en aquestes edats. La desorientació i el desconcert fins a la por és el patiment més gran de les primeres fases de la malaltia.

En arribar l'hora d'anar-se'n al llit, comença cada dia l'angoixa: «¿On estarà la meua habitació? ¿Hi ha germanes al costat?...» Jo l'acompanyo, tot tranquil·litzant-la i dient-li que el corredor està ple en totes les habitacions.

Quan pujàvem, vam passar per la capella a voluntat seva per «acomiar-se del Senyor». Anàvem agafades del braç i la seva pregària a mitja veu va arribar a les meves orelles amb claredat: «Senyor, tingues pietat de mi. Que no passi res aquesta nit. Pietat, Senyor.» Va fer el senyal de la creu i vam sortir.

Vaig pensar que, quan s'ha pregat durant molts anys, és una de les últimes capacitats que es perden: la de demanar pietat al bon Déu.

Zoom

Eduard Brufau

El 18 d'agost passat el Misteri de la Selva es va representar per primer cop a Jerusalem, més concretament a la basílica de la Dormició de la Mare de Déu, lloc on es va esdevenir l'Assumpció de Maria. Hi van assistir l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, i autoritats de les diferents confessions cristianes de la ciutat. El Misteri de la Selva del Camp és una representació teatral religiosa que data del segle XIV i és el drama assumpcionista íntegre més antic d'Europa.

PUBLICITAT A:

CATALUNYA CRISTIANA

(EDICIÓ SETMANAL)

BUTLLETÍ DE L'ARQUEBISBAT DE BARCELONA

(EDICIÓ MENSUAL)

GUIA DE L'ESGLÉSIA DE L'ARXIDIÒCESI DE BARCELONA

(EDICIÓ ANUAL)

RÀDIO ESTEL

24 H AL DIA

Informeu-vos al telèfon: 934 092 810 — Fax: 934 092 806
c/ Comtes de Bell-lloc, 67-69 — 08014 Barcelona — e-mail: publicitat@catcrist.com

Esqueles a Catalunya Cristiana

Tel. 934 092 810

□ Agraïment al nostre bisbe

En aquests moments de confusió que viu la nostra societat, on tot és relatiu segons cada persona diu o pensa, on es posen en dubte valors morals, no es viu el respecte per al l'èsser humà, on el jo! egoista passa indiferent davant del que necessiten els altres, s'agraeix profundament que, almenys setmanalment, el nostre bisbe ens recordi totes aquelles coses que són tan necessàries per aprofundir en la nostra fe, i ajudar a conèixer d'una manera solidària amb qui ens envolta.

M. DOLORS PUIG i USTRELL
Terrassa

□ Atacs a la família

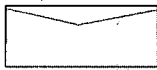
Durant generacions, la família ha estat respectada i afavorida perquè era considerada la base essencial de la societat i, per tant, vista com el nucli més important, que calia protegir i honorar. El pare i la mare, principals punts de la família, havien de ser estimats i respectats pels fills i presos com a exemple a imitar.

D'uns quants anys ençà, aquesta institució modèlica és objecte d'atacs constants que intenten la seva destrucció definitiva. Atacs procedents del l'exterior, però també del seu si (divorcis, separacions, parelles de fet, avortaments, fills no desitjats, infidelitats mútues i de vegades consentides, etc.). Fa anys que minen una institució que de gairebé sagrada s'està transformant en banal. Són freqüents els casos de cònjuges que s'han casat i descasat tres i quatre vegades.

Els fills eren desitjats, esperats i gairebé idolatrats perquè eren considerats fruit de l'amor i una benedicció de Déu. Ara, tot sovint, el fill és un «accident» i es discuteix si s'acceptarà amb resignació, o bé s'eliminarà en un simple tràmit. El fill, que normalment enfortia els lligams familiars, moltes vegades provocava discussions i ruptures conjugals.

La sòlida base del matrimoni només pot ser l'amor, no pas el simple disseny ni l'atracció superficial. Aquell amor sublim que havia mantingut sòlid i esta-

CARTES DEL LECTOR

ble el matrimoni dels nostres pares, avis i besavis, i que no hauria d'haver canviat mai.

ANTONI MUNNÉ i TOMÀS
Barcelona

□ Marques, logotips i peces de vestir

El capitalista Tommy Hilfiger va tenir la idea de crear algunes marques de vestir. El capital no el dedica a fabricar, sinó a donar a conèixer mundialment, les marques. Ell només hi posa el nom, uns altres fabriquen. Com diu Daryl Travis, expert en màrqueting, el negoci de Tommy Hilfiger no són els articles sinó les marques.

Com que sortir a comprar vol dir fer despeses, i això de pagar no agrada ningú, la senyoreta dependenta ens ofereix la peça de vestir de marca com si fos un do. És allò tan ximple de la Generalitat de Catalunya que diu: «Entra a la botiga, deixa't estimar.»

Les marques donen a les peces de vestir un plus que les revaloritza. Les marques Adidas, Nike, Body Shop, White Label, Puma..., amb els seus logotips, ens semblen baixades del cel. Pel que fa a l'atracció que els «marquistes» senten per les marques, els psicòlegs ho expliquen recorrent a un factor irracional, impulsiu. Actualment no vestim la peça que portem, sinó la marca. Aquests dies he vist una pel·lícula titulada El diablo viste de Prada, és a dir, de disseny.

Mn. PERE CAMPÀS BONAY
Vic

□ Els dotze màrtirs carmelites de Tàrraga

El 19 de juliol del 1936 una furient revolució va sembrar la nostra terra de flors martirials. A les terres de Tàrraga van trobar martiri dotze carmelites. La comunitat va haver d'abandonar el Seminari i va trobar refugi a moltes cases targerines que els van acollir.

Més tard van intentar agafar el tren de Barcelona, però van ser capturats. El Comitè de Tàrraga els va interrogar: què havien fet aquells sants religiosos? Pregar, estudiar, ensenyar i predicar l'amor a Déu i al pròxim.

Els van condemnar a mort. Els quatre sacerdots van demanar la llibertat per als vuit seminaristes, tots molt joves, però no els van escoltar. Dos dels més joves seminaristes eren fills d'Olot. Tenien 17 anys. Els dotze carmelites van ser conduïts al Clot dels Aubens de Cervera i van ser assassinats. Després van cremar els cossos. Els carmelites van morir invocant Crist Rei i la Mare del Déu del Carme, mentre s'encoratjaven mútuament i perdonaven els botxins. Entre els màrtirs carmelites a Catalunya també cal destacar sor Maria del Patrocini, monja de clausura, assassinada el 13 d'agost a Vic, en defensa de la seva castedat.

FRANCESC A. PICÀS
La Jonquera

□ La felicitat

En ple estiu i amb l'ànim serè, em pregunto si per a tots això és vida. Uns tenen greus dificultats materials i no poden descansar aquest estiu, d'altres tenen problemes morals i per a molts la «batedora» interior és tan forta que no són capaços de dilucidar què els passa exactament.

Potser el que més costa d'acceptar són les contrarietats que ens impedeixen seguir endavant, però que són subjectives i que podrien no existir si no les provoquéssim. Si «una part de la part contractant» no s'empenyorés en contraatacar a qualsevol que vulgui contractar. Un joc de paraules ximple dels germans Marx que cada dia veiem realitzat en el nostre entorn.

Sona a cursi i sé que molts volen estar per sobre d'aquestes ximpleries, però, no podríem ser una mica més feliços si cedíssim en coses molt petites, però que sumades formen una gran muntanya?

La felicitat no la dona el canvi de paisatge, es troba en una consciència tranquil·la.

PILAR CRESPO ÁLVAREZ
Tarragona

EL CONSULTORI

PREGUNTES I RESPOSTES
SOBRE DOCTRINA I MORAL
pel Dr. Joan
Antoni Mateo

Doctrina mariana

—M'agradaria saber la seva opinió sobre un llibre marià que vaig llegir fa anys. És el *De la veritable devoció a Maria Santíssima*. Diuen que Joan Pau II el valorava molt...

—Per mi, aquest llibre de sant Lluís Maria Grignon de Montfort és una veritable joia. La seva doctrina mariana és excel·lent i no només això, sinó que és recollida i recomanada per l'Església com s'expressa en la pregària col·lecta de la missa en la memòria del sant. Aquesta obra va influir molt en el papa Joan Pau II, com va expressar ell mateix a la seva obra *Do i misteri*. Val la pena rellegir el que hi deia el gran Papa: «A Debni, al període en el qual prenia força la meua vocació sacerdotal, la meua manera d'entendre el culte a la Mare de Déu va experimentar un cert canvi. Ja estava convençut que Maria ens portà a Crist, però en aquell període vaig començar a entendre que també Crist ens porta a la seva Mare. Va haver-hi un moment en el qual em vaig qüestionar d'alguna manera el meu culte a Maria, tot considerant que aquest, si es fa excessiu, acaba per comprometre la supremacia del culte degut a Crist. Llavors em va ajudar el llibre de sant Lluís Maria Grignon de Montfort titulat *De la veritable devoció a Maria Santíssima*. Hi vaig trobar la resposta als meus dubtes. Efectivament, Maria ens apropa a Crist perquè es visqui el seu Misteri en Crist. El tractat de sant Lluís Maria Grignon de Montfort pot cansar una mica pel seu estil una mica enfàtic i barroc, però l'essència de les veritats teològiques que conté és incontestable. L'autor és un teòleg notable. El seu pensament mariològic està basat en el Misteri trinitari i en la veritat de l'Encarnació del Verb de Déu. Llavors vaig comprendre per què l'Església resa l'Àngelus tres vegades al dia. Vaig entendre l'important que són les paraules d'aquesta pregària: "L'àngel del Senyor va anunciar a Maria. I ella va concebre per obra de l'Esperit Sant... Sóc l'esclava del Senyor. Que es compleixin en mi les teves paraules... El qui és la Paraula es va fer home. I va habitar entre nosaltres..." Són paraules veritablement decisives! Expressen el nucli central de l'esdeveniment més gran que ha tingut lloc en la història de la humanitat. Això explica l'origen del *Totus Tuus*. L'expressió deriva de sant Lluís Maria Grignon de Montfort. És l'abreviatura de la forma més completa de la consagració a la Mare de Déu, que diu: *Totus tuus ego sum et omnia mea Tua sunt. Accipio Te in mea omnia. Praebe mihi cor Tuum, Maria...* D'aquesta manera, gràcies a sant Lluís, vaig començar a descobrir totes les riqueses de la devoció mariana, des d'una perspectiva nova en cert sentit...» Animo els lectors a llegir i assaborir aquest clàssic de doctrina i espiritualitat marianes autèntiques.

• Si voleu enviar les vostres consultes al Dr. Mateo, podeu adreçar-vos a: elconsultori@hotmail.com www.balmesiana.org apartat de correus 121 - 25620 Tremp (Lleida). Cal indicar sempre «Consultori».

□ No ens avorrim

Quan ens llevem els barcelonins no sabem quina sorpresa ens depararà el dia. No ens avorrim. El carrer és un espectacle, una bicicleta t'atropella, un senyor no suporta la calor i es deshidrata... Aquesta mateixa calor provoca —sorpresa— una apagada a Barcelona.

Carrers i cases han quedat a les fosques. Ha canviat el paisatge; tot és diferent, canvi d'ambients, llums noves, moltes sorpreses. Petits inconvenients: podem quedar-nos a l'ascensor un parell d'hores, però no passa res; pensa, descansa (és sa a l'estiu).

Si no funciona la nevera, no passa res; et fas un entrepà i surts al carrer. Pot ser una oportunitat de conèixer gent nova... Com que has de buidar la nevera, aprofita per fer-li una bona neteja a fons i tingues en compte que els comestibles només han pujat un

3% PIB i el menjar del dia és més sa. Ah! I si tens balcó, sopar amb espelmes. És d'allò més romàntic!

Alguns lladres han robat una mica més, però, pobres!, han hagut de fer-ho a les fosques; no els hem de detenir. Han treballat de valent.

Els nostres polítics, sempre eficients, ens van recomanar que no ens preocupéssim, ni ens alarméssim: tot està sota control. Ho fan tot amablement perquè tinguem «sorpreses» i els que estem a Barcelona ens oblidem de la calor i no ens avorrim.

Estic esperant el proper setembre. Segur, segur que hi haurà noves sorpreses que superaran les d'agost.

Gràcies, senyors polítics. Barcelona és en bones mans.

ASUNCIÓN VILALLONGA
Barcelona

CALENDARI DE LA SETMANA

Lectures de la missa, santoral i altres celebracions

(Cicle litúrgic C; ferial 2)

Temps de durant l'any (

Salteri: setmana 1)

AGOST

26. Diumenge

XXI de durant l'any, Verd. Lectures: Isaïes 66,18-21 / Salm 116 / Hebreus 12,5-7.11-13 / Lluc 13,22-30

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Cesari d'Arles, b.; Zeferí, p. i mr.; Balduí, monjo; beat Juníper Serra, prev.; Santes, Teresa de Jesús. Jomet, rel. i fund.

Festa Major: a l'Albagès, Albinyana, Alió, Alpicat, l'Arboç, Avià, Bassella, Belcaia d'Empordà, Benavent de Segrià, Blancafort, Cabanabona, Campins, Casserres, Castellterçol, el Catllar, Cervià de Ter, Collbató, Estaràs, la Febró, Fontanals de Cerdanya, Fulleda, Gelida, Isona i Conca Dellà, Juneda, Llança, Llorac, el Masroig, Matadepera, Mieres, Montferri, Montornès de Segarra, Montseny, Móra d'Ebre, Penelles, els Plans de Sió, Preixens, Puigverd de Lleida, Pujalt, Ribera d'Ondara, Sant Joan de Mollet, Sant Julià de Llor i Bonmatí, Sant Llorenç Savall, Santa Maria d'Olló, la Seu d'Urgell, Tavertet, Torroella de Fluvià, Torroella de Montgrí, Vallclara, Vallfogona de Ripollès, Vilamaniscle, Vilobí del Penedès, Vinaixa i Vinebre.

27. Dilluns

Santa Mònica (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,1-5.8b-10 / Salm 149 / Mateu 23,13-22

Festa Major: a Manresa i Ripoll.

28. Dimarts

Sant Agustí (MO), Blanc. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,1-8 / Salm 138 / Mateu 23,23-26

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Julià, mr.; Hermes, mr.

Festa Major: a Alfara de Carles, Saldes i Vilanova d'Escornalbou.

29. Dimecres

El Martiri de Sant Joan Baptista (MO), Vermell. Lectures: 1 Tessalonicencs 2,9-13 / Salm 138 / Marc 6,17-29

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Adelf, b.; Santes, Sabina, mr.

Festa Major: al Palau d'Anglesola, Palau-saverdera, Pineda de Mar, el Poal, Sant Hilari Sacalm i Vilanova del Vallès.

30. Dijous

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 3,7-13 / Salm 89 / Mateu 24,42-51

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Fèlix, prev. i mr.; Fiacre, erm.; Santes, beata Joana Juguà, rel. i fund.

Festa Major: a Granollers, Miralcamp, Rodonyà, Santa Oliva i Vilafranca del Penedès.

31. Divendres

Fèria, Verd. Lectures: 1 Tessalonicencs 4,1-8 / Salm 96 / Mateu 25,1-13. Solsona: *Sant Ramon Nonat (MO / altres diòcesis, MLI), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Nicodem; Arístides, ab.; Domènec de Val, mr.; Vicenç, Sabina i Cisteta, mr.

Festa Major: a Alcarràs, Artesa de Lleida i Figaró-Montmany.

SETEMBRE

1. Dissabte

Fèria, Verd. Lectures: Tessalonicencs 4,9-11 / Salm 97 / Mateu 25,1-13. Si es vol: *Sant Lleir (MO), Blanc.* Tortosa: *La Mare de Déu de la Cinta (ciutat, S / diòcesi, MO), Blanc.*

ALTRES CELEBRACIONS: Sants, Gil, ab.; Llop, b.; Santes, Anna, prof.; Teresa-Margarida Reddi, rel.

Festa Major: a les Borges Blanques, Centelles, Sant Vicenç de Torelló, Torà i Vilanova del Camí.

Lectures bíbliques

Diumenge XXI de durant l'any

Lectura primera

Is 66,18-21

El seu amor per nosaltres és immens, la fidelitat del Senyor durarà sempre. R.

De totes les nacions portaran els vostres germans

Lectura del llibre d'Isaïes:

Això diu el Senyor: «Jo conec les obres dels homes i els seus pensaments. Jo mateix vindré a reunir la gent de totes les nacions i de totes les llengües. Tots vindran aquí i veuran la meua glòria, i faré un prodigi enmig d'ells. Després enviaré alguns dels supervivents a les altres nacions, a Tarsis, a Fut i a Lud, a Mòsac i a Ros, a Túbal i a Javan, a les illes llunyanes, que mai no havien sentit parlar de mi ni havien vist mai la meua glòria, i anunciaran la meua glòria entre les nacions. I de totes les nacions portaran els vostres germans com una ofrena al Senyor. Els portaran a cavall, en carruatges, en lliteres, muntats en mules o en dromedaris fins a la muntanya santa de Jerusalem, diu el Senyor. Els presentaran tal com els israelites presenten en vasos purs la seva ofrena en el temple del Senyor, i jo fins en prendré alguns d'entre ells per fer-ne sacerdots o levites, diu el Senyor.»

Salm responsorial

116

Lloeu el Senyor, tots els pobles, glorifiqueu-lo totes les nacions.

R. Aneu, anuncieu l'Evangeli per tot el món.

Lectura segona

He 12,5-7.11-13

Lectura de la carta als cristians hebreus:

Germans, heu oblidat les paraules encoratjadores que l'Escriptura us adreça com a fills: «Fill meu, no desestimis la correcció que ve del Senyor, no et cansis quan ell et reprèn, perquè el Senyor repta aquells que estima, fa sofrir els fills que ell prefereix.» És per la nostra correcció que sofrim: Déu us tracta com a fills. Perquè, ¿quin fill hi ha que el seu pare no corregeixi? La correcció, de moment, no sembla que porti alegria, sinó tristesa, però més tard, els qui han passat per aquest entrenament, en cullen en pau el fruit d'una vida honrada. Per això enfortiu les mans que es deixen anar i els genolls que es dobleguen, aplaneu el camí per on passa el vostre peu, perquè el qui va coix no es faci més mal, sinó que es posi bé.

Al·leluia

Jn 14,6

*Jo sóc el camí, la veritat i la vida,
diu el Senyor;
ningú no ve al Pare sinó per mi.*

Evangeli

Lc 13,22-30

*Vindrà gent d'orient i d'occident
i s'asseuran a la taula del Regne de Déu*

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc:

En aquell temps, Jesús, tot fent camí cap a Jerusalem, passava per viles i pobles i ensenyava. Algú li preguntà: «Senyor, són pocs els qui se salven?» Ell contestà: «Correu, mireu d'entrar per la porta estreta, perquè us asseguro que molts voldran entrar-hi i no podran. Després que el cap de casa s'haurà alçat a tancar la porta, de fora estant començareu a trucar i direu: "Senyor, obriu-nos". Ell us respondrà: "No sé d'on sou". Llavors començareu a dir-li: "Menjàvem i bevíem amb vós i ensenyàveu pels nostres carrers". Ell us respondrà: "No sé d'on sou. Lluny de mi, tots vosaltres que obraheu el mal". Allà hi haurà els plors i el cruir de dents; quan veureu Abraham, Isaac i Jacob amb tots els progetes en el Regne de Déu, mentre que a vosaltres us hauran tret fora. I vindrà gent d'orient i d'occident, del nord i del sud, i s'asseuran a taula en el Regne de Déu. Mireu, ara són darrers els qui llavors seran primers, i són primers els qui llavors seran darrers.»

La necessitat de la bellesa

Pere Tena, bisbe auxiliar emèrit de Barcelona

Les afirmacions de Pau VI i de Benet XVI

Una part important de la participació litúrgica té el seu fonament en el «mirar» (vegeu l'article de la setmana passada). Es tracta d'un «mirar» atent, ad-mirat, que parteix de les coses que es veuen per entrar en aquelles que no es veuen.

Pau VI, persona d'una sensibilitat artística extraordinària, va definir la funció de l'art sagrat com «el ministeri d'introduir l'home en el misteri». És una definició magnífica, que val per tota classe d'art sagrat; quan és veritablement tal, i per tots els camps de l'art sagrat; l'arquitectura, la pintura, la música, el cant... La basílica de Sant Pere del Vaticà no introdueix pas menys al misteri que la basílica de sant Pau, ni una església romànica més que una església gòtica... El que és important és que, en entrar-hi, hom experimenti la fascinació de la bellesa. Amb el benentès que la bellesa de les esglésies només arriba a la seva plenitud en les celebracions litúrgiques.

Benet XVI ha parlat expressament de la bellesa de la litúrgia en l'exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis* n. 35. És un paràgraf dens, que parteix de la realitat essencial de la litúrgia: «La litúrgia, com també la Revelació cristiana, està vinculada intrínsecament amb la bellesa; és *veritatis splendor*». I després de reflexionar sobre la bellesa íntima del misteri de Crist, que «no

és un simple esteticisme», conclou així: «La veritable bellesa és l'amor de Déu que s'ha revelat definitivament en el Misteri pasqual. La bellesa de la litúrgia és part d'aquest misteri; és expressió eminent de la glòria de Déu i, en cert sentit, un adreçar l'esguard del cel sobre la terra... La bellesa, per tant, no és un element decoratiu de l'acció litúrgica; és més aviat un element constitutiu, la que és un atribut de Déu mateix i de la seva revelació.»

Les aplicacions a l'acció litúrgica

«Conscients de tot això —acaba dient el papa Benet XVI en aquest paràgraf— hem d'estar molt atents perquè l'acció litúrgica resplendeixi d'acord amb la seva pròpia naturalesa.» En altres termes, podríem dir que la celebració ha d'ésser capaç de «fer-se mirar».

La responsabilitat que això sigui tal com es desitja recau en tots els qui, d'una manera o altra, intervenen en la celebració. Recau, certament, en els arquitectes que han dissenyat l'església. No és el mateix si han pensat que dissenyaven un saló d'actes o un espai per l'assemblea litúrgica. Recau també en els qui han tingut cura del mobiliari, o de l'ornamentació de l'església. La bellesa demana harmonia de les formes, al mateix temps que veritat en els materials, il·luminació funcional i adient, adequació a la celebració... Una església no es pot

tractar com una sala de catequès, amb dibuixos i rètols per les parets, per exemple. Un presbiteri on abundin les cadires —alguna vegada de diferents estils i mides— no expressa la imatge d'una assemblea presidida per un sacerdot que representa Jesucrist. El cas de la concelebració s'ha de tractar en si mateix, però certament no serà adient que una filera de concelebrants facin desaparèixer l'altar de la vista de l'assemblea... Són només exemples que ens fan adonar de com la bellesa comença per la veritat.

Un element no poc important és el cant. En el cant i en la música s'hi juga bona part de la bellesa de les celebracions, tant del punt de vista estètic com de l'altre, més bàsic, de la veritat de la celebració. «No podem dir que qualsevol cant serveixi per a la litúrgia. Pel que fa això, s'ha d'evitar la fàcil improvisació, o la introducció de gèneres musicals no respectuosos amb sentit de la litúrgia... El cant ha de concordar amb la identitat pròpia de la celebració. Per tant, tot —el text, la melodia, l'execució— ha de correspondre al sentit del Misteri celebrat, a les parts del ritu i als temps litúrgics» (Benet XVI, n. 42 del lloc citat).

Una celebració és, en si mateixa, una obra d'art. *Ars celebrandi*. Un art que arrela en la fe en el Misteri que celebrem, que s'exerceix en actitud d'adoració, que no imposa el propi gust, sinó que respecta allò que fa i que ens dona l'Església.

Per Eduard Brufau

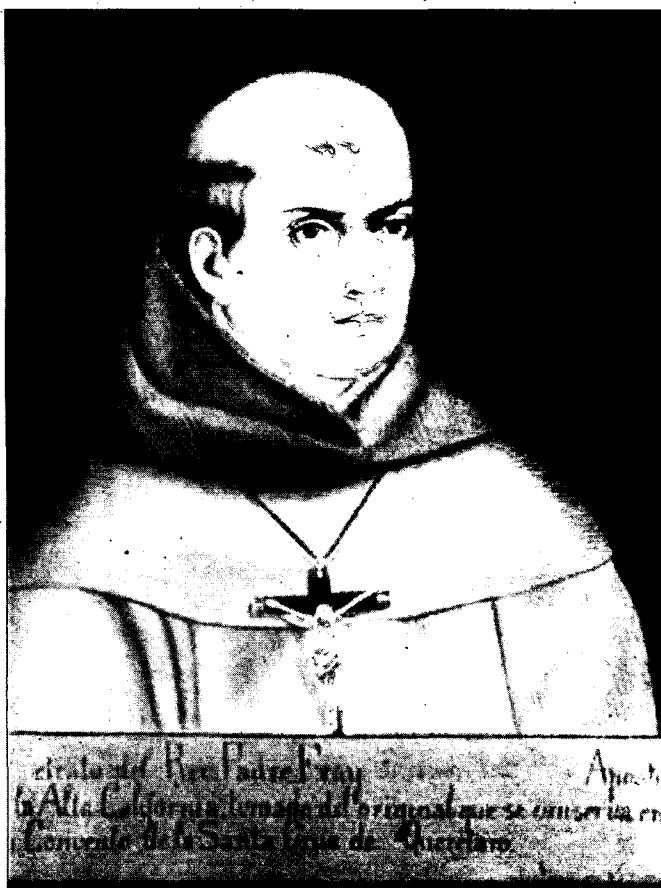
El sant de la setmana

- ☐ Nascut a Petra, Mallorca, l'any 1713
- ☐ Missioner franciscà evangelitzador de Califòrnia
- ☐ Fundador de nombroses missions
- ☐ Va morir a Monterrey, Califòrnia
- ☐ Beatificat per Joan Pau II l'any 1988

El jove Miquel Serra i Ferrer, sentint la crida a una vida religiosa, va entrar al convent de Sant Francesc de Ciutat de Mallorca quan tenia 17 anys. Allà va prendre el nom de fra Juníper i va ser ordenat sacerdot a l'edat de 23 anys. Més tard es va doctorar en teologia a la universitat lull·liana, on va arribar a regentar la càtedra de teologia escotística. Combinava la seva tasca docent amb la predicació.

Aquesta segona vessant, però, finalment va ser la que va pesar més i quan tenia 35 anys va ser enviat a les missions que els franciscans tenien a Amèrica, concretament a Mèxic. Un cop al nou continent va ocupar diversos càrrecs al col·legi apostòlic de la ciutat de Mèxic alhora que exercia de predicador. Amb l'expulsió dels jesuïtes les missions que aquests tenien a la Baixa Califòrnia van passar a ser dels franciscans i fra Juníper hi va

Beat Juníper Serra

ser enviat per exercir la seva tasca evangelitzadora.

L'any 1769, però, va començar la seva etapa més coneguda; les autoritats espanyoles van iniciar la conquesta de l'Alta Califòrnia (avui la Califòrnia nord-americana) i al nostre beat i a altres franciscans mallorquins com ell se'ls va encomanar l'evangelització de les noves terres. Per fer arribar l'Evangeli a la població autòctona fra Juníper i els seus companys van fundar diverses missions a la zona, que van prosperar i no van tardar a convertir-se en ciutats, com ara San Diego (1770) o San Francisco (1776). El beat mallorquí, però, va tenir problemes amb les autoritats militars, sobretot amb el català Pere Fages, que tenia una actitud repressiva amb les comunitats índies. Fra Juníper va morir a l'actual ciutat californiana de Monterrey, una de les missions fundades per ell.

ELS EXTRAORDINARIS

El Pare Pius fou un home extraordinari perquè estimava moltíssim Jesús, i tota la seva vida va oferir els seus dolors i patiments per la salvació dels pecadors.

Pare Pius

Nom: Francesco Forgione

Data de naixement: 25 de maig de 1887

Lloc de naixement: Pietrelcina, Itàlia

Dada curiosa: El Pare Pius va rebre la gràcia de rebre els estigmes, és a dir, les ferides de Jesús.

FRANCESC FOU UN NEN MOLT SENSIBLE I ESPIRITUAL. ALS 5 ANYS VA TENIR UNA APARICIÓ DEL SAGRAT COR DE JESÚS. EL SENYOR VA POSAR LA SEVA MÀ SOBRE

EL CAP DE FRANCESC. AIXÍ EL VA IMPACTAR TANT QUE VA OFERIR LA SEVA VIDA A JESÚS. LA MARE DE DÉU SE LI VA APAREIXER MOLTES VEGADES.

ALS 15 ANYS FRANCESC VA ENTRAR AL SEMNARI COM A FRAIRE CAPUTXÍ. AL LLARG DE LA SEVA VIDA VA TENIR MOLTS OBSTACLES I ENEMICS, PERÒ SEMPRE VA CONFIAR EN EL QUE JESÚS LI DEIA:

JO ESTARÉ PROTEGINT-TE I AJUDANT-TE; SEMPRE ESTARÉ AL TEU COSTAT FINS A LA FI DEL MÓN.

FRANCESC VA PRENDRE PER NOM RELIGIÓS FRA PIUS. EN CERTA OCASIÓ ES VA ALIMENTAR ÚNICAMENT DE L'EUCARISTIA DURANT 20 DIES I, TOT I QUE ES SENTIA DÈBIL FÍSICAMENT, ES PRESENTAVA A LAS CLASSES AMB MOLTA ALEGRIA. FOU UNA DE LES MILLORS ÈPOQUES DE LA SEVA VIDA.

DESPRÉS DE LA SEVA ORDENACIÓ ES VA POSAR MALALT I VA SER ENVIAT AL SEU POBLE PERQUÈ ES POSÉS BÉ. VA SER ALLÍ QUAN VA TENIR ELS PRIMERES SÍMPTOMES DELS ESTIGMES: LES CINC LLAGUES DE CRIST CRUCIFICAT. EL PARE PIUS LES VA PORTAR AL SEU COS DURANT 50 ANYS.

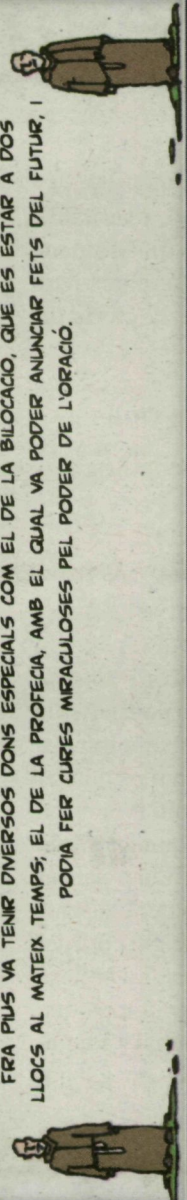
ERA EL MATÍ DEL 20 DE SETEMBRE DE 1918. ESTAVA EN ORACIÓ, DE SOBTE UNA GRAN LLUM EM VA ENLLUERNAR I SEM VA APAREIXER CRIST. VAIG SENTIR COM UNES FLETXES EM FEREN ELS PEUS, LES MANS I EL COSTAT, I EM SAGUAVEN I EM FEEN MAL FINS A FER-ME PERDRE TOTES LES FORCES PER ADECAR-ME; PERÒ JESÚS SEMPRE EM VA AJUDAR, COM M'HO HAVA PROMÈS.

ELS METGES QUE VAN OBSERVAR ELS ESTIGMES, QUE DESPRENEN OLOR DE FLORS, NO VAN PODER CACITRITZAR LES LLAGUES NI DONAR-NE CAP EXPLICACIÓ. VAN CALCULAR QUE PERDIA UNA COPA DE SANG D'ÀRIA. NO HI HAVIA DUBTE, ES TRACTAVA D'UN FENOMEN SOBRENATURAL. LA NOTÍCIA QUE EL PARE PIUS TENIA ELS ESTIGMES S'ESTENGUÉ RÀPIDAMENT. MILERS DE PERSONES VAN VEURE'L, LI BESAVEN LES MANS, ES CONFESSAVEN AMB ELL I ASSISTEN A LES SEVES MISSES.

FRA PIUS VA TENIR DIVERSOS DONES ESPECIALS COM EL DE LA BILOCACIÓ, QUE ÉS ESTAR A DOS LLOCS AL MATEIX TEMPS; EL DE LA PROFECIA, AMB EL QUAL VA PODER ANUNCIAR FETS DEL FUTUR, I PODIA FER CURES MIRACULOSES PEL PODER DE L'ORACIÓ.

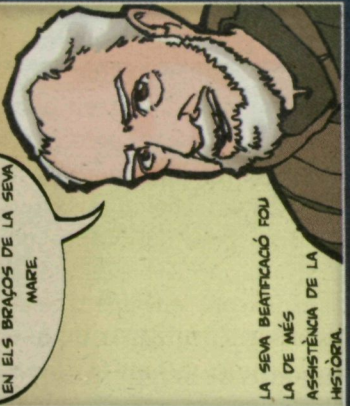

EL PARE PIUS VA MORIR EL 22 DE SETEMBRE DE 1968, DESPRÉS D'HAVER MURMURAT DURANT HORES "JESÚS, MARIA!". ELS SEUS FUNERALS VAN DURAR 4 DIES. ES CALCULA QUE MÉS DE CENT MIL PERSONES VAN ANAR AL SEU FUNERAL. AL MORIR VAN DESAPAREIXER ELS ESTIGMES, AMB LA QUAL COSA EL SENYOR VA CONFIRMAR-NE L'ORIGEN MÍSTIC I SOBRENATURAL.

EL 2 DE MAIG DE 1999, DURANT LA BEATIFICACIÓ DEL PARE PIUS, EL PAPA JOAN PAU II VA RECORDAR EL QUE EL PARE PIUS ACOSTUMAVA A REPETIR:

ABANDONEU-VOS PLENAMENT EN EL COR D'UN CRIST, COM UN NEN EN ELS BRAÇOS DE LA SEVA MARE.

LA SEVA BEATIFICACIÓ FOU LA DE MÉS ASSISTÈNCIA DE LA HISTÒRIA.

EL 20 DE DESEMBRE DEL 2001, JOAN PAU II VA APROVAR EL DECRET EN EL QUAL ES RECONEXEN ELS MIRACLES ATRIBUÏTS A LA INTERCESSIÓ DE PIUS DA PIETRELONA, I EL VA PROCLAMAR SANT.

NOTA

ELS ESTIGMES SÓN MARQUES O SENYALS EN EL COS. S'ÉS PORTAT FÍSICAMENT LES LLAGUES DE CRIST CRUCIFICAT A LES MANS, PEUS, EL COSTAT O EL CAP MÉS DE 60 SANT'S HAN TINGUT ESTIGMES, ENTRE ELLS SANT FRANCESC D'ASSÍS I SANTA RITA DE CÀSIA.

Tfn: 93 2042433

Aquest emblemàtic capellà de la diòcesi d'Urgell va ser l'impulsor dels campaments juvenils de Salgar

Mn. Roc Salvia, un sacerdot amb carisma per al jovent

A punt de celebrar les seves noces d'or sacerdotals, la vida de Mn. Roc Salvia i Setó ha estat un testimoni privilegiat de la consagració a Déu a través del servei a infants, adolescents i joves. Ell va ser l'impulsor dels campaments juvenils de Salgar, amb torns de colònies i acampades que durant més de 40 anys van fer les delícies del jovent de la contrada. Com a bon capellà, ha estat sempre un enamorat de Jesús i de la Mare de Déu, com no podia ser d'una altra manera, amb un cor ben gran, obert a tothom.

Com ell mateix explica emocionat, el jovent ha estat el gran desig en la vida de Mn. Roc Salvia: «Estar amb els infants i els adolescents va ser sempre una obsessió de la meua vida i el suport més poderós de la meua vocació. Estimar-los, ser el seu company i amic, el confident dels seus problemes...» Amb aquest esperit va començar a treballar a Agramunt, d'on era vicari, l'any 1958. Amb el seu caràcter obert, alegre, dinàmic, valorant i estimulants els altres, fruit d'un cor que estima i es fa estimar, ben aviat es va veure envoltat de mainada i joventut. Va omplir d'activitats la sala del Foment parroquial i va començar amb entusiasme a organitzar excursions.

És, precisament, amb un grup d'aquests nois d'Agramunt que en el mes de juliol del 1962 fa un pas més i s'atreveix a sortir amb ells dos dies d'acampada a Salgar, amb els permisos i el suport, naturalment, dels familiars. Carregat fins a dalt, Mn. Roc amb la moto i els nois amb la bicicleta, viuen una aventura que els entusiasma fins al punt que decideixen organitzar acampades més llargues. Dit i fet. Només un mes després organitzen una nova acampada, segons explica Mn. Roc a les actes dels Amics de la Natura, associació fundada per ell: «El dia 21 d'agost del 1962, a les set del matí, 37 nois amb camisa blanca, foulard vermell i un sac a l'esquena per motxilla, acompanyats de dos monitors, van sortir d'Agramunt per acampar sis dies a la Font de Coscó, amb col·laboració de molta gent. Només un any més tard, l'èxit i el ressò van fer que dobléssim el nombre d'inscrits i de monitors, i de retorn a Agramunt van tenir una rebuda multitudinària.»

Els inicis a Salgar

Van ser uns inicis molt moguts, com també escrivia Mn. Roc: «Després de fer ruta per Coscó, Font de la Trilla de Baldomar, Casa Nova d'Altés, Masies de Coll de Nargó, Ardaix a Pont de Bar, Torre de Sant Antoni a

Missa de comiat de Mn. Roc de la casa de colònies i santuari de Salgar.

Durant més de 40 anys els infants i joves han gaudit de les acampades a Salgar.

Mn. Roc Salvia ha estat sempre al servei del jovent.

Montgai... vam plantar la nostra tenda als peus de la Mare de Déu de Salgar. Li vam retre homenatge després del nostre llarg pelegrinatge i li vam oferir la joia del nostre cor, la camisa ennegrida i el calçat esparracat de tant caminar... A ella vam encomanar la cura dels infants i llurs il·lusions, el treball desinteressat dels monitors, el treball de tanta gent, el viure de cada dia...»

Al santuari de la Mare de Déu hi van descobrir un indret molt bonic, vorejat pel riu Segre, però on no hi havia res més. Només molta il·lusió i moltes ganes de treballar, de fer campaments, de fer una casa de colònies i sempre confiant en l'ajut del Senyor i de la Mare de Déu. «Ja se'n van a les muntanyes / les patrulles a acampar / ja se'n van a les altures / que allà a Déu hi trobaran.» L'himne de l'associació Amics de la Natura, compost per Mn. Roc amb els joves d'Agramunt acompanyaria des de gairebé el començament l'aventura de les acampades a Salgar.

Així, poc després, comencen els torns: uns quatre cada estiu, de 15 dies cadascun, amb 80 o més infants a cada torn. Cada any, de mica en mica, es van fent obres: es comença plantant 300 arbres, un altre any estrenen noves tendes, o la piscina, ja que el riu era una mica perillós... Poc després es construeix la casa de colònies, que des del 1993 està legalitzada per la Direcció General de Joventut de la Generalitat de Catalunya.

Tot això ha estat possible gràcies a la col·laboració dels monitors, de tantes persones que hi han donat suport i, sobretot, de qui era allà cada dia treballant-hi, Mn. Roc Salvia, sense oblidar la seva mare Adelaida. Ella, amb una cura exquisida, silenciosa i constant va ser la cuinera delicada, la monitora comprensiva, la mare amorosa de tots els infants.

40 anys de campaments

Aquest és un petit resum dels més de 40 anys de campaments de Mn. Roc a Salgar i dels seus 50 anys de sacerdoci, ministeri exercit des del servei a la mainada i al jovent en les diverses parròquies que li han estat encomanades. Ha treballat de valent no només a la casa de colònies, sinó també al mateix santuari de la Mare de Déu.

Els anys i la salut, però, pesen i ja no se sent amb forces d'estar a la seva casa de Salgar. Ara és rector de Linyola, però qui el visita a la rectoria troba el mateix Mn. Roc de sempre: obert, acollidor, amb espais preparats per acollir la mainada, ple de records de la casa de colònies... Sembla que ha convertit la rectoria en una casa de colònies i d'acampada. Aquesta és la seva vida. Però ell encara va més enllà: «Quan tots siguem a la casa del Pare, farem una acampada immensa que no s'acabarà mai.»

Mn. Josep M. Aresté i Miret

Vicari de Agramunt

Tarragona

diòcesis

Tarragona ja es prepara per al seu any jubilar

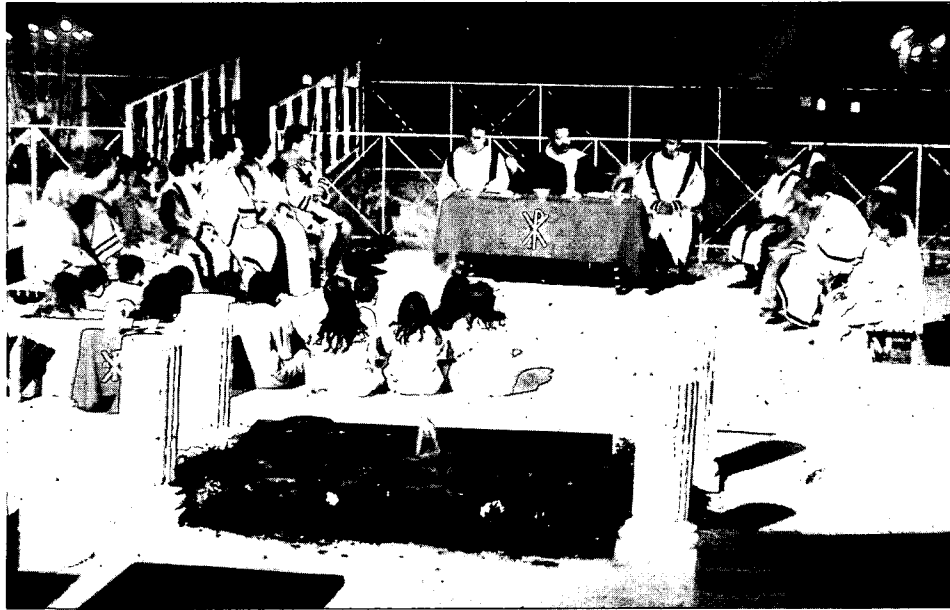
■ Benet XVI ha confirmat la celebració de l'Any Jubilar del 1.750 aniversari dels sants màrtirs Fructuós, Auguri i Eulogi

TARRAGONA.— La Santa Seu ha aprovat la petició de l'arxidiòcesi de Tarragona i ha produït una gran alegria a la seva Església. Aquest esdeveniment posa de manifest les arrels cristianes de Tarragona, on va morir el primer bisbe màrtir d'Hispania. El congrés internacional «Sant Fructuós i el Cristianisme Primitiu» tindrà lloc del 19 al 21 de juny.

L'anunci fet per l'arquebisbe de Tarragona, Mons. Jaume Pujol, el mes de gener passat, de commemorar el 1750 aniversari del màrtir de sant Fructuós, bisbe i Auguri i Eulogi, diaques, cremats vius a l'amfiteatre de Tarragona l'any 259, ha trobat l'oportú ressò a la Santa Seu. El papa Benet XVI ha concedit a la celebració, el 2008, de l'Any Jubilar per a Tarragona, a petició de l'Arxidiòcesi. Aquesta confirmació ha produït gran satisfacció en el si de l'Església de Tarragona, com també entre els estaments de la ciutat.

Per celebrar el Jubileu es programaran una munió d'actes que van des d'un congrés científic, amb la participació dels millors especialistes internacionals (de moment han confirmat la seva assistència representants d'onze països), fins a l'estrena mundial d'un oratori, compost expressament per a l'ocasió; a més d'exposicions, conferències i l'edició de llibres. Pel que fa a l'anunciat congrés internacional «Sant Fructuós i el Cristianisme Primitiu», es desenvoluparà a Tarragona del 19 al 21 de juny de l'any vinent, coincidint amb els tres dies de representació de la Passió de Sant Fructuós, que escenifica l'Associació del mateix nom a l'escenari de l'Amfiteatre romà.

La persecució dels cristians decretada

La passió de Sant Fructuós a l'Amfiteatre romà.

pels emperadors romans Gal·liè i Valerià va ser especialment virulenta allà on l'Església estava ja arrelada i el màrtir de sant Fructuós, considerat el primer bisbe tar-

ragoní, i els seus diaques, Auguri i Eulagi, demostra que l'Església de Tarragona era ja molt important. Aquest fet històric és recollit en les *Actes del Màrtir*, el docu-

✓ **MONS. JAUME PUJOL, arquebisbe de Tarragona.**— «És important per als fidels que coneixen la figura de sant Fructuós. Per a molts serà un descobriment saber que va ser el primer bisbe màrtir d'Hispania i que les actes del màrtir són el document cristià més antic de la península».

✓ **JOSEP FÈLIX BALLESTEROS, alcalde de Tarragona.**— «És una oportunitat única per a donar a conèixer Tarragona i el seu patrimoni religiós. A la vegada pot aportar una promoció i projecció important de la ciutat i l'Ajuntament recolza l'Arquebisbat en el que faci falta».

✓ **ANDREU MUÑOZ, president de l'Associació Sant Fructuós.**— «El Jubileu és important per a la nostra entitat, que impulsa el culte i la dimensió històrica de Sant Fructuós. Aquest culte s'estén a molts indrets, més dels que ens imaginem els ciutadans de Tarragona».

✓ **OCTAVI BONO, gerent del Patronat de Turisme de la Diputació de Tarragona.**— «Amb la celebració de l'Any Jubilar, poden tenir-hi cabuda touroperadors, en certa manera especialistes en turisme religiós catòlic».

ment cristià autèntic més antic de la península ibèrica.

Des de l'arquebisbat de Tarragona es posa èmfasi en «la profunditat de les nostres arrels, la importància de la nostra Església metropolitana i primada, la seva voluntat de projecció universal i de pertànyer a una Església universal que sempre ha estat al servei de tots», tot recordant la frase pronunciada per sant Fructuós instants abans de morir: «cal tenir present l'Església estesa d'Orient a Occident».

La finalitat fonamental del Jubileu és l'espiritual, la gràcia del qual consisteix bàsicament en una indulgència plenària per al perdó de la pena que mereixen els nostres pecats, per bé que aquest va dirigit no només als cristians, sinó a tothom. És un moment de reflexió per veure d'on venim i cap a on anem.

Per a l'arxidiòcesi de Tarragona el Jubileu pot donar a conèixer-ne alguns aspectes un xic oblidats i que poden atraure pelegrins de tot el món, atenent l'antiguitat dels fets que es commemoren, de demostrada veracitat.

S'ha anunciat que, passat l'estiu, entrarà en servei una pàgina web, a través de la qual s'informarà de les novetats que es vagin produint al voltant de la celebració de l'Any Jubilar i el Congrés Internacional sobre Sant Fructuós.

Comissió Executiva

Per encàrrec de l'arquebisbe Mons. Jaume Pujol s'ha creat una Comissió Executiva, responsable d'organitzar l'Any Jubilar el 2008, que ja ha mantingut diverses reunions de treball. La Comissió està presidida per Mn. Miquel Barbrà, vicari general de l'Arquebisbat. Els membres són: Mn. Joaquim Fortuny, ecònom diocesà; Mn. Josep Queraltó, membre de la delegació de Litúrgia i mestre de cerimònies de la Catedral de Tarragona; Didac Bertran, delegat diocesà de Mitjans de Comunicació Social; Andreu Muñoz, director de Museu Bíblic Tarraconens, arqueòleg i president de l'Associació Sant Fructuós; Maria Lluïsa Cisquella, membre de la secretaria general de l'Arquebisbat i Marisa Jiménez, secretària particular de l'arquebisbe Jaume Pujol i que actua com a secretària de la Comissió Executiva.

Joan Boronat

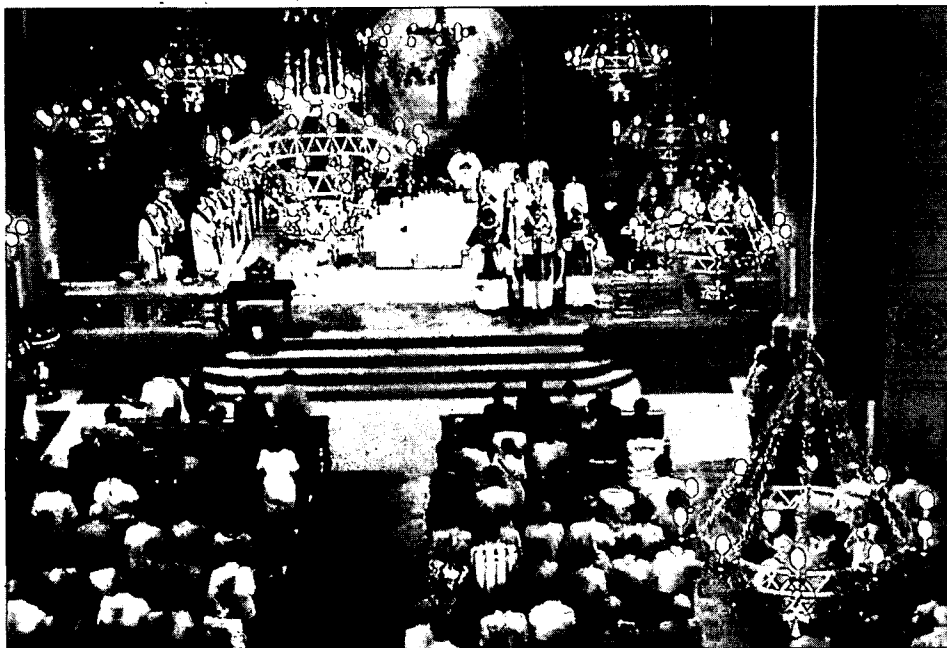
Fotos: Carlos Uriarte

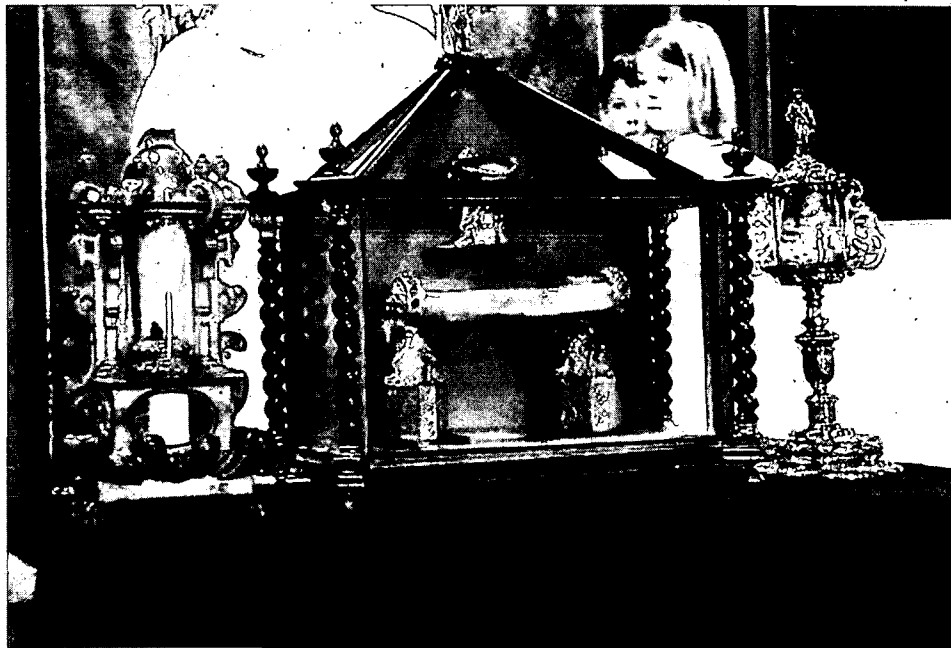
Representació del màrtir del bisbe Fructuós.

Vic

L'església era plena a vessar.

Les relíquies del sant van ser venerades.

Benedicció de la nova imatge de sant Hipòlit

■ Més de 300 persones omplen l'església parroquial voltreganesa

SANT HIPÒLIT DE VOLTREGÀ.— La parròquia de Sant Hipòlit de Voltregà es vestia de festa el dilluns 13 d'agost, dia de la festa major dedicada al seu patró,

sant Hipòlit, qui va ser soldat, gran escriptor, intel·lectual, sant i màrtir de l'Església del segle III a Roma, en temps de persecució dels cristians per part de l'imperi.

A vui, en ple segle XXI, i amb l'intent de reparar els danys causats per la guerra espanyola, que va destruir bona part del llegat cultural, religiós i històric de les nostres terres, la nova escultura de sant Hipòlit passava a ser, d'una obra d'art escultòrica, aportació a la història de l'art, a una imatge que feia pensar els fidels al patró de la vila voltreganesa, que, de ben antic ja va ser escollit per presidir aquest poble. Un sant que, d'altra banda, és també patró d'altres vil·les, la més important la Ciutat de Mèxic, però també Cocentaina, prop d'Alcoi; Tàmarà, a Palència, o bé Sant Hipòlit de Salanques, a la Catalunya Nord, i d'altres arreu del món.

D'aquesta manera, més de tres-centes persones van omplir l'església parroquial voltreganesa per celebrar l'eucaristia, presidida pel rector, Mn. Jordi Castellet, i concelebrada per nombrosos sacerdots relacionats amb el poble i la parròquia. Acompanyaven el rector els mossens batejats a la mateixa parròquia Josep Molist i Jaume Reixach, però també hi havia els sacerdots de les parròquies veïnes Felip Nadal, de Sant Boi de Lluçanès; Josep Casasses, de Santa Cecília de Voltregà; Carles Izquierdo, del santuari de la Gleba; David Compte, delegat diocesà per a la Joventut; Xavier Coll, de Sant Quirze de Besora; Joan Raurell, arxiprest; Jacint Anglada, capellà de l'hospital Sant Jaume de Manlleu; Ramon Bescós, de l'oratori de Sant Felip Neri de Vic; Joaquim Fàbregues, d'Hostalets de Balenyà, i Llucià Pou, de la prelatu de l'Opus Dei, a Girona.

Un grup de vuit escolans van ajudar a la litúrgia, ben coordinats pel seminarista d'Oristà, Joan Vilaseca, i per la catequista corresponent, Irene Suñé. També

cal destacar la participació i acompanyament del cor parroquial, un grup d'una dotzena de dones que van preparar la celebració, a consciència, dirigides pel músic Sr. Lluís Pallerols; mentre la Sra. Núria Gallifa dirigia el poble i cantava de solista en algunes peces; així com el mestre Sr. Josep Francàs interpretava solemnement i magistralment l'orgue de l'església.

Dins del conjunt del poble fidel, cal destacar la presència de tres regidors de l'Ajuntament de Sant Hipòlit, així com els padrins de la festa, el Sr. Josep Castells i Sra. Mercè Soler; filla Mercè i gendre Jordi, que van acompanyar en tot moment la celebració. Van assistir a la benedicció pròpiament dita i va ser el mateix Sr. Josep Castells qui va proclamar la primera lectura, del llibre del Gènesi, que indicava com l'home ha estat fet a imatge i semblança de Déu. Per aquest motiu, l'Església catòlica s'atreveix a subratllar el culte a les imatges, justament perquè respon a la manera com Déu s'ha volgut revelar a l'home i comunicar-li la seva gràcia.

La celebració

La missa es va desenvolupar com de costum, això sí amb més solemnitat, corresponent a una merescuda festa major.

En l'homília, el rector es va afanyar a glossar la figura de sant Hipòlit, màrtir cristià, que en la seva tasca de soldat, va

L'estàtua de sant Hipòlit.

conèixer la fe, de predicació del mateix sant Llorenç, capità de l'armada romana, així com va ser d'ell que rebé el baptisme de l'Església. Un cop Llorenç va ser martiritzat, va ser el prevere Justí qui li va administrar l'eucaristia i, més endavant, segurament va deixar l'ofici de soldat, i també el culte pagà.

Es va dedicar, sens dubte, a la vida de l'Església del segle III, vida difícil, de persecucions i controvèrsies, i va deixar una notable obra escrita, la més notable

de la qual és la *Tradició apostòlica*, d'on surt la pregària eucarística II, la que més es llegeix i prega arreu del món, adonant-nos, d'aquesta manera, de tenir un sant universal com a patró de la parròquia i del poble i de més enllà del Voltreganès.

Al seu torn, va ser perseguit i martiritzat per Deci, a l'entorn de l'any 135, i va donar la seva vida, que si a les mines de Sardenya, que si esquarterat per dos cavalls, tal com el significat grec del seu nom indicaria: «Hipòlit, deslloriat per cavalls.» L'Església l'aprecia molt i, sense anar més lluny, se'n guarda una escultura; assegut i com a mestre intel·lectual, a l'entrada de la Biblioteca vaticana, on consten escrites les seves obres, que ha deixat per a la posteritat.

Al final de la missa, els preveres concelebrants i els escolans es van adreçar fins al fons de l'església, on es va pregar l'oració de benedicció i es va procedir a encensar la nova imatge que serà col·locada a la fornícula reial de la façana principal al mes d'octubre, després que el mes de setembre hi haurà una exposició en coordinació amb les Jornades Europees del Patrimoni, l'últim cap de setmana de setembre.

La jornada va concloure amb la veneració de les relíquies, el repartiment de les estampes del sant, el cant dels goigs i la fructificació d'un pisolabis servit a l'església mateix. Seguidament, un centenar de persones van compartir el dinar als menjadors de l'escola parroquial, amb una coordinació perfecta pels Srs. Xavier Juclà, Montserrat Colom i Irene Suñé, els quals es van encarregar que tot funcionés a les mil mer-

valles. El cantant Joan Usart, fill del poble, va amenitzar la trobada amb unes cançons de tradició nostrada.

Finalment, la festa es va acomiadar als voltants de les sis de la tarda, després d'haver compartit unes bones estones de germanor i desitjant que l'any que ve, potser en plena elaboració de l'obra propera, la restauració de les teulades del temple parroquial, puguin ser celebrades amb el mateix entusiasme.

Text i fotos: JCS

Lleida

71è aniversari del martiri de Mn. Josep Nadal i Mn. José Jordán

■ Bell-lloc d'Urgell i Montsó recorden els «curetas de Montsó»

LLEIDA.— El 14 de juliol passat, Bell-lloc d'Urgell va commemorar el 71è aniversari del martiri de Mn. Josep Nadal, nascut en aquest poble del Pla d'Urgell el 25 de juliol de 1911, on viu el seu germà Francesc i la seva família.

Com és costum, a les 8 de la tarda, va tenir lloc la celebració de l'eucaristia a l'església parroquial de Sant Miquel, presidida pel rector, Mn. Josep A. Lapena, i on Mn. Nadal va celebrar la seva primera missa. A la celebració assistien els familiars del màrtir i veïns de Bell-lloc, que van voler rememorar el martiri d'aquest fill del poble en procés de beatificació.

Posteriorment a l'aniversari de Mn. Josep Nadal celebrat a Bell-lloc, a la catedral de Santa Maria del Romeral de Montsó, s'hi va commemorar també la memòria de Mn. José Jordán. Els dos preveres, Mn. Nadal i Mn. Jordán, són coneguts popularment com els «curetas de Montsó». Tots dos eren els joves coadjutors de Montsó quan van ser morts l'11 d'agost del 1936. Les seves despulles reposen en aquesta concatedral.

La commemoració va tenir lloc el dissabte 4 d'agost amb una eucaristia que va celebrar al vespre Mn. Amadeo Elcoso Mir, vicepostulador de la causa de beatificació, amb l'assistència dels familiars dels dos màrtirs. Finalitzada la celebració es va anar a la capella lateral on reposen les seves despulles per fer una ofrena floral i cantar la *Salve Regina*. Mn. Amadeo Elcoso va convidar tots els que

Foto: Josep Manel Prada

El bisbe Salinas va rebre el vicepostulador del procés de beatificació i els familiars dels màrtirs.

Els dos màrtirs, Josep Nadal i José Jordán.

van assistir a la celebració martirial a treballar per donar a conèixer el testimoni dels dos joves preveres i a pregar per la seva prompta beatificació. Alhora és va referir a l'agermanament de les dues diòcesis pel martiri dels «curetas».

Amb anterioritat a la celebració d'aquest aniversari martirial, el bisbe administrador apostòlic de Lleida, Mons. Xavier Salinas, acompanyat pel vicari general, Mn. Joan R. Ezquerria i vicepostulador de la causa dels màrtirs de Lleida,

va mantenir una trobada al palau episcopal amb la comissió Pro Beatificació de Mn. Josep Nadal i Mn. José Jordán. Aquest procés es va iniciar a la diòcesi de Lleida l'any 1956, on continua actualment obert.

L'administrador apostòlic va ser informat pel vicepostulador de la causa i sacerdot de Montsó, Mn. Amadeo Elcoso, de la situació actual del procés que es troba ja en una fase molt avançada a Roma, a les portes que la *positio* sigui estudiada per la Comissió Teolò-

«Els dos preveres, Mn. Nadal i Mn. Jordán, són coneguts popularment com els «curetas de Montsó»»

gica i passi posteriorment a la votació dels cardenals.

A la trobada amb el bisbe de Lleida van assistir Francesc Nadal, germà de Mn. Josep Nadal, i una tieta i una neboda de Mn. Jordán, acompanyats pel vicepostulador i per Mn. Javier Gros.

Mons. Salinas es va mostrar molt interessat pel procés a la vegada que va agrair als membres de la Comissió el seus esforços per donar a conèixer el testimoni d'amor a Déu i als germans dels dos joves coadjutors, alhora que va fer vots per la seva prompta beatificació.

Jordi Curcó

Processons en honor de la Mare de Déu del Carme

LLEIDA.— Tres processons es van celebrar a Lleida en honor de la Mare de Déu del Carme, amb motiu de la seva festa. Dos d'elles van tenir lloc el diumenge

15 de juliol, vigília de la seva festa. La primera es va celebrar a les 11 del matí al monestir de les religioses Carmelites Descalces de la Caparella, amb ocasió de la

festa de la patrona d'aquesta partida de l'Horta i de la comunitat de religioses carmelites. La imatge de la Verge del Carme va ser treta en processó per l'esplanada del monestir per pagesos de la partida, després d'una eucaristia solemne. Es va efectuar, com és tradició, la benedicció del terme i es va retornar a l'interior de l'església del monestir, on va tenir lloc una ofrena de flors a la Mare de Déu del Carme.

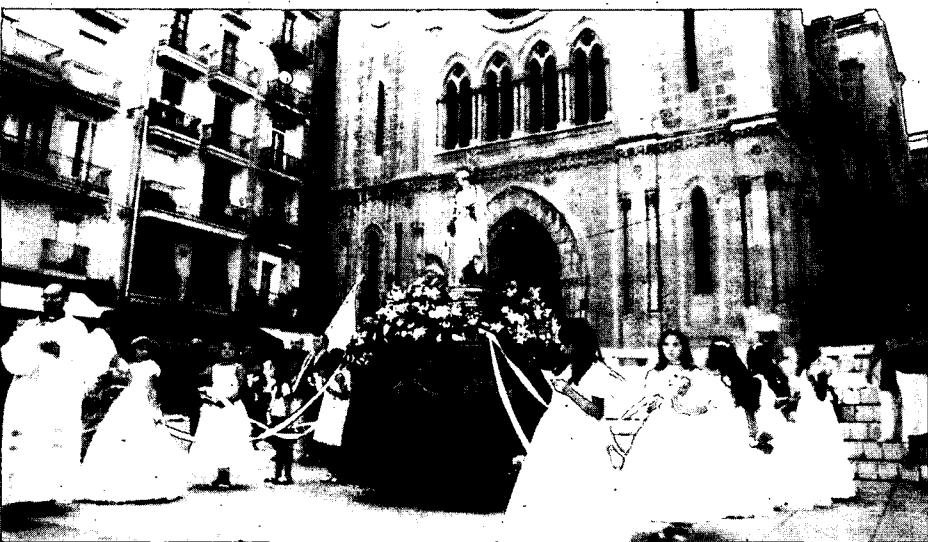
La imatge de la Mare de Déu del Carme tornaria a sortir el mateix diumenge a les 9 de la nit. En aquesta ocasió ho va fer de la parròquia de la Mare de Déu del Carme de Lleida, per tal de recórrer els carrers de la ciutat en la tradicional i recuperada processó de la Mare de Déu, que va arribar fins a la plaça Sant Joan, on els col·lectius i entitats participants van fer una ofrena de flors a la patrona.

Nombrosos fidels i devots de la Verge del Carme van acompanyar la imatge de la patrona amb cants i pregàries, amb una

presència significativa de diversos col·lectius d'immigrants com els romanesos catòlics i ortodoxos i els hispanoamericans. Com és habitual, nenes de Primera Comunió van portar les cintes blanques de la carrossa de la Verge. El vicari general, Mn. Joan R. Ezquerria, va presidir la processó, juntament amb el rector del Carme Mn. Joan Mora, fra Genís de la comunitat franciscana de Lleida i el sacerdot ortodox P. Daniel.

L'endemà, 16 de juliol, festa de la Mare de Déu del Carme, va ser el poble d'Alcoletge, on és molt venerada i celebrada com a festa votada, el que va treure a la tarda en processó la imatge de la Mare de Déu pels carrers del poble, amb una nombrosa assistència. Els infants, amb el vestit tradicional català van efectuar l'acostumada ofrena de flors a la imatge de la Verge. Les tres processons del Carme celebrades a Lleida són testimoni de la devoció que aquesta advocació mariana té a la diòcesi de Lleida. (J.C.)

Foto: Jordi Curcó

La imatge de la Mare de Déu del Carme en la seva carrossa va sortir en processó pels carrers de Lleida.

TESTIMONI

Confirmació d'adults a la catedral de Tortosa

El 26 de maig a la catedral de Tortosa va tenir lloc l'anyal Confirmació d'adults. Trenta homes i dones d'arreu de la diòcesi van celebrar la festa de la Pentecosta amb la seva Confirmació, que va presidir Mons. Josep-Maria Tomàs. Pel seu interès publiquem aquí el testimoni d'una de les confirmades.

«Com a tradició els joves es confirmen pocs anys després d'haver fet la Primera comunió. Molts ho fan perquè senten amb sinceritat un vincle especial amb Déu i uns altres ho fan com un simple tràmit per tancar l'expedient del bon cristià.

»Bé, la meua humil opinió pensa que els joves ho han de desitjar de cor i voler reafirmar-se en la seva fe mitjançant la Confirmació d'una forma lliure i sincera. Si no és així, val més ajornar-ho fins que arribi el moment oportú.

»Jo vaig ser una d'aquestes joves que quan va arribar el moment de confirmar-se per edat va decidir que aquell no era el moment adequat, per diverses circumstàncies, i que necessitava trobar respostes.

»Suposo que hi ha moments decisius on vius situacions difícils que fan que et replantejis el perquè de tot plegat. Per sort, i gràcies al fet d'haver viscut la infantesa amb la meua iaia, que va inculcar-me que tant la pregària com parlar amb Déu havien de ser per a mi actes d'allò més natural, aquest ensenyament em va permetre que el contacte i la pregària amb Déu fos constant. Gràcies a això sempre m'he sentit acompanyada i protegida en el caminar per la vida.

»Van passar els anys i vaig ser mare, el regal més gran que Déu m'ha fet. Volia educar la meua filla dins de la religió catòlica i per fer-ho havia de donar exemple. Vaig tornar a l'Església, però em vaig adonar que em passava quelcom especial, molt especial. M'emocionava moltíssim en sentir la missa, i sobretot parts d'ella

La Confirmació, un dia per recordar.

molt concretes, i aquest fet em va fer reflexionar sobre la meua relació amb Déu i tot el que això implicava. Vaig sentir dins meu que ara sí que havia arribat el moment, el moment just, ja estava preparada per reafirmar la meua fe i fer saber a tothom com l'estimava. Encara recordo perfectament el dia i el lloc on vaig prendre la decisió.

»Vaig tenir una primera conversa amb el mossèn de la meua parròquia i, en un primer moment, el vaig agafar per sorpresa i es va quedar una mica estranyat. Suposo que va ser per la meua edat, ja que tinc 34 anys. Va prendre nota i em va dir que prepararia la catequesi de Confirmació.

»Durant el temps que va durar la catequesi vaig viure un procés d'enriquiment tant intel·lectualment com espiritualment, on vaig ser guiada per una excel·lent catequista i un excel·lent mossèn, i mi-

llors persones.

»Cada trobada es convertia en un dia d'aprenentatge on el textos a estudiar els aplicàvem a vivències de la nostra vida quotidiana, fet que ens feia reflexionar i analitzar diferents punts de vista d'un mateix esdeveniment o situació. Aquesta pedagogia en l'aprenentatge feia que l'estudi fos realment gratificant i que les nostres tertúlies i exposicions d'idees, no sempre coincidents, fossin apassionants. I així doncs, tant el curs com l'hivern van deixar pas a la primavera i cada vegada més a prop la Confirmació.

»Els dies previs a la Confirmació els vaig viure d'una forma especial, de manera que es barrejaven diversos sentiments que passaven del neguit a la impaciència per l'arribada del moment, de la il·lusió a l'emoció.

»I per fi va arribar el gran dia, el 26 de maig del 2007, i ja estava asseguda al

segon banc de la majestuosa catedral de Tortosa. Per un moment vaig mirar la cúpula del temple i en contemplar les precioses vidrieres semblava com si ben bé l'Esperit Sant entrés a través d'elles juntament amb la resplendor del sol dins de la catedral, increïble. Vaig inspirar fons i l'aroma a Déu impregnava la meua ànima; en aquell mateix instant tot el neguit em va desaparèixer, i vaig entrar en un estat de pau i de quietud absoluta. Vaig tancar els ulls i li vaig dir: «Ja estic aquí, Pare.» I alguna coseta més.

»La cerimònia va ser molt emotiva, i observant els meus companys podíem sentir com a l'aire es creava una atmosfera de sentiments per la il·lusió que irradiaven els nostres cossos. Érem més de vint.

»Totes i cadascuna de les parts de la cerimònia van ser especials: quan en cridar el nom del nostre poble ens aixecàvem, quan vam encendre el ciri i renovar les promeses del Baptisme, quan vaig sentir a les meves espatlles les mans fermes dels meus estimats padrins i vaig escoltar les paraules de Mons. Tomàs, que amb els gests sacramentals de la imposició de les mans i de la unció al front amb el Sant Crisma em va fer sentir quelcom tremendament escuixidor... Vaig pensar que era privilegiada per poder viure aquell moment tan especial.

»Amb pas pausat vaig tornar al meu banc i la missa va continuar. Mai no oblidaré com em va arribar a emocionar combregar aquell dia, la primera vegada ja confirmada, vaig sentir-me en pau i profundament més unida a Déu.

»L'acabament de la cerimònia va donar pas a les felicitacions i les abraçades plenes d'afecte sincer. El telèfon no parava de sonar, la família, els bons amics, tots havien estat al meu costat, encara que fos en la distància. És meravellós comprovar que la gent t'estima de debò.

»En un moment de recolliment em vaig preguntar com em sentia en aquell moment. Doncs em sentia feliç, serena i tranquil·la d'haver fet allò que tenia pendent amb Déu, reafirmar la meua fe i demostrar-li com l'estimo. Només es repetia una paraula al meu pensament: «Gràcies, gràcies per tot.»»

GIRONA

Campus per la Pau a Euskadi

La pau continua sent un clam.

GIRONA.— A proposta de les persones assistents a la sessió de cloenda del primer Campus per la Pau celebrat a Girona els dies 4, 5 i 6 de juliol es va acordar fer un comunicat per demanar als governs de l'Estat espanyol i d'Euskadi que facin tot el possible per reobrir les negociacions amb ETA, bo i creant una taula de diàleg en què hi siguin presents totes les forces polítiques d'Euskadi favorables a continuar el procés de pau. El Campus va ser organitzat conjuntament per Justícia i Pau de Girona i l'Oficina de Cooperació al Desenvolupament de la Universitat de Girona, en què es van debatre i tractar diferents aspectes de la cultura de pau.

Tal com es va posar de manifest durant el Campus, els participants creuen que per tal que la negociació del procés de pau es pugui reprendre, cal tenir en compte els punts següents: partir del diàleg com a valor fonamental i únic mitjà; apropar-se a «l'altre» amb confiança i obertura; estar disposat a escoltar-se mútuament i donar-se el temps necessari per fer-ho; marcar els mètodes de negociació a seguir; assenyalar els límits

fins on s'està disposat a arribar; concretar els compromisos que s'assoleixin i complir-los; cercar sistemes per reinserir en la societat aquelles persones que deixin voluntàriament la lluita armada; estar disposat a fer concessions de forma unilateral; i escoltar la veu del poble basc, fent si cal un referèndum.

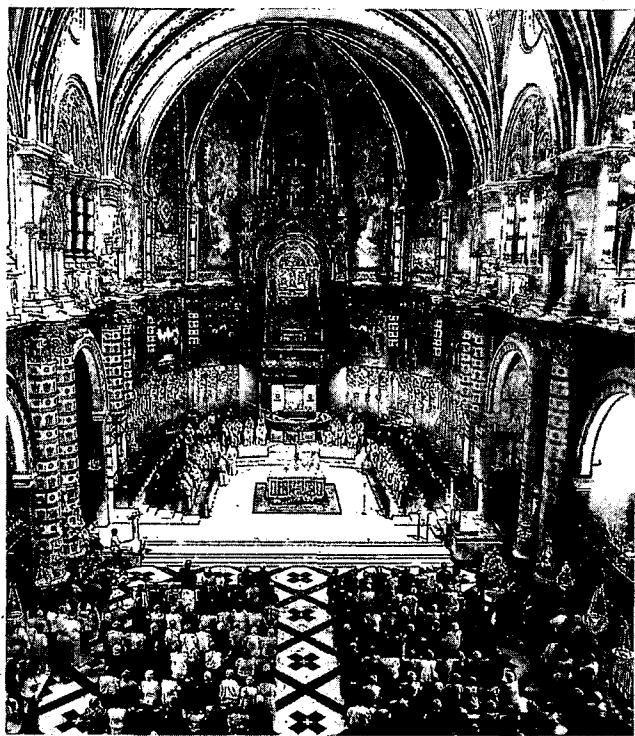
El comunicat final del primer Campus per la Pau a favor d'Euskadi finalitza amb la mostra de solidaritat dels participants amb el dolor i la soferença del poble basc. Igualment, expressen el desig que la seva crida sigui escoltada. (C.C.)

FE D'ERREADES

En el número 1.455, a la pàgina 18 ens fèiem ressò de la mort de Mons. Enric Pèlach i Feliu. A un dels peus de foto va sortir publicat per error el nom de Mons. Isidre Sala, quan qui apareix a la fotografia és Mons. Ignacio M. de Orbegoza, el primer bisbe de la prelatura de Yauyos.

**Cada
diumenge**

**La Missa Conventual
de Montserrat
en directe
a les 11 del matí**

■ Barcelona 106.6	■ Tortosa 90.1	■ Lleida 91.5
■ Tarragona 100.6	■ Garraf 96.8	■ Cerdanya 104.4
■ Catalunya Central 93.7	■ Vic 91.3	■ La Seu d'Urgell 105.0
■ Girona 103.4	■ Andorra 107.5	

www.radioestel.com

Sant Feliu de Llobregat

El P. Oriol M. Diví celebra el jubileu monàstic a Montserrat

■ En la festa de la Transfiguració del Senyor, el G. Bernat Juliol signa el compromís temporal amb la comunitat benedictina

MONTSERRAT.— El P. Oriol M. Diví celebra els 50 anys de la seva professió monàstica a Montserrat. El 6 d'agost, el P. Oriol va renovar els vots monàstics davant els seus germans de comunitat, familiars i amics durant la missa conventual del Monestir, presidida pel P. Abat Josep M. Soler.

El P. Oriol M. (Pere) Diví i Coll va néixer el 12 de febrer de 1924 a Esplugues de Llobregat i va entrar al Monestir de Montserrat el 1956 —havia estat ordenat sacerdot, prèviament el 31 de maig de 1952—, va fer la professió temporal el 6 d'agost de 1957 i la solemne el 15 d'agost de 1960. Referent espiritual per a moltes persones, el P. Oriol M. Diví és també un artista gravador de fama internacional per la seva dedicació als ex-libris.

En celebrar el jubileu monàstic, ha declarat: «Jesucrist va passar dues vegades pel meu llac de Galilea. La primera —jo era noi— i el seu «Segueix-me!» em portà al Seminari i a la vida sacerdotal. El segon «Segueix-me!» —jo era adult— em portà a Montserrat i a la vida monàstica. La veu que em cridava era sempre la mateixa: la de Jesucrist, el meu Mestre estimat, que ple de perdó i de gràcia, m'encaminà al silenci, a la pregària, a la fraternitat, a l'acolliment, al servei de la missió de Montserrat i de tota l'Església, al servei dels homes i de les dones. Ara, 50 anys de vida monàstica, nou dels quals viscuts a la terra de Jesús, cercant, amb altres germans de la Comunitat, l'apropament, la unitat de tots els cristians. Arribo en aquest punt jubilar amb el cor fonament agraït a Déu, a la Moreneta i als germans».

El P. Abat de Montserrat, Josep M. Soler, va recordar el motiu de joia que representa el jubileu de professió monàstica del P. Oriol M. Diví, «després de tota una vida lliurada a Jesucrist, primer com a prevere de la diòcesi de Barcelona i després com a

Renovació dels vots del P. Oriol M. Diví

monjo», i que «vol renovar públicament la seva donació perquè sap, des de la seva infantesa, com n'és de bo d'estar amb el Senyor. L'experiència espiritual li ha ensenyat a descobrir el rostre transfigurat del Senyor present de tantes maneres en les nostres vides i a veure com Ell va transformant-les per fer-les semblants a la seva. Si en la Transfiguració Ell resplendí davant dels tres deixebles, ara —com ens diu sant Pau— ell ha resplendit en els nostres cors (2C 4, 6)».

L'altre motiu de joia de la festa d'ahir va ser la primera professió del G. Bernat (Daniel) Juliol i Galí, després de l'aprenentatge de la vida monàstica que és el noviciat. El P. Josep M. Soler va dir durant l'homilia que «ens encoratja que joves com ell se sentin atrets per Jesucrist i després d'uns estudis, d'una vida professional i d'un compromís eclesial, vegin que és bo de quedar-se dalt d'aquesta muntanya, en el nostre monestir, per escoltar intensament el Fill estimat del Pare i deixar que vagi transformant les seves vides; per contemplar el Senyor i amic que es fa present en la litúrgia de l'Església i en la Paraula meditada i pregada en la intimitat del propi cor». El G. Bernat Juliol va néixer a Girona el 31 d'octubre de 1978. És llicenciat en Dret i va entrar al noviciat l'11 de juliol de 2005. (CC)

BARCELONA

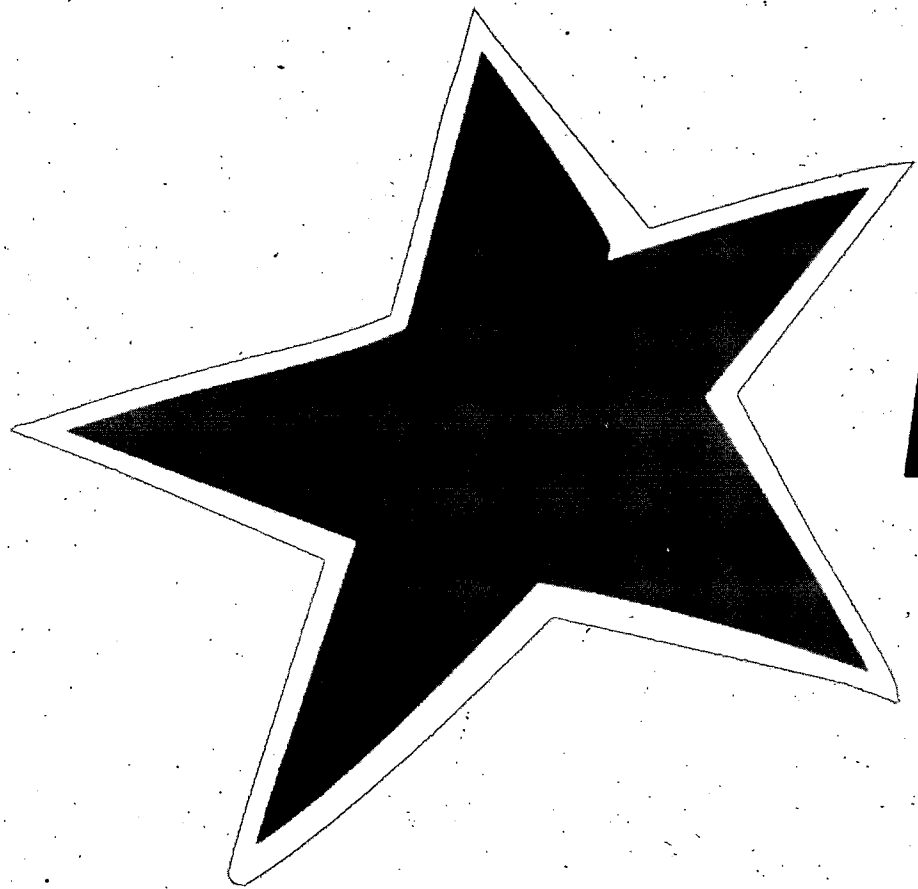
Exercicis Espirituals «a la vida ordinària»

BARCELONA.— A la vida hi ha moments en els quals un sent la necessitat d'aturar-se, rellegir la pròpia vida, redreçar opcions errònies i descobrir per on enfocar el futur. Els Exercicis Espirituals de sant Ignasi de Loiola són una pedagogia per a fer aquest aprenentatge. El jesuïta David Guindulain, responsable dels Exercicis a la vida ordinària, els recomanaria «a tot aquell que honestament es preguntí què vol Déu de la meua vida i, més encara, a tot aquell que es trobi en una cruïlla de la seva vida i vulgui escollir amb llibertat».

Moltes persones decideixen fer aquesta aturada passant un temps de recés en una Casa d'espiritualitat, però aquesta opció no és possible per a tothom, ja que no sempre és fàcil trobar el temps i l'espai necessari. Per aquest motiu, els Jesuïtes de Catalunya ofereixen, des de fa uns anys, els «Exercicis Espirituals a la vida quotidiana». Aquesta modalitat permet seguir els Exercicis Espirituals al llarg de 4 mesos en

la tradició de sant Ignasi de Loiola, però adaptant-se a horaris familiars o laborals complicats. Per David Guindulain, «la realció directa amb la quotidianitat, lluny de ser una dificultat, esdevé un valor en el repte de cercar i trobar Déu en totes les coses».

El participant rep una sèrie d'exercicis que es poden fer a casa: pregàries, lectures breus, qüestionaris... i als quals haurà de dedicar un mínim de tres o quatre hores setmanals. Cada persona té un consiliari o consiliària amb qui s'entrevista cada setmana i que s'encarrega d'adaptar les orientacions generals i de fer-ne el seguiment. És aquest diàleg personal la peça clau dels Exercicis. A més, l'experiència compta amb tres caps de setmana intensius a l'inici, al mig i al final. És el moment de trobada amb tot el grup de persones que segueixen els exercicis. La possibilitat de la pregària compartida en aquests recessos és un factor molt favorable i ben valorat pels participants de les edicions anteriors. (CC)

ràdio estel

la ràdio amable

- Barcelona 106.6
- Tarragona 100.6
- Catalunya Central 93.7

- Girona 103.4
- Tortosa 90.1
- Garraf 96.8
- Vic 91.3

- Lleida 91.5
- Cerdanya 104.4
- Seu d'Urgell 105.0
- Andorra 107.5

www.radioestel.com

Solidança: una aposta ferma i solidària per les persones

■ Lluita per la integració sociolaboral de persones amb dificultats a Sant Joan Despí

Solidança pren el seu nom d'una paraula medieval que significa contracte ferm entre persones per a un servei mutu. D'aquí la seva decidida aposta perquè les persones socialment desfavorides puguin assolir, unint

esforços, una formació professional i una bona inserció laboral. Tot i que d'una manera diversificada, l'activitat de Solidança es basa molt en la recuperació de residus.

Ja fa 10 anys que un grup de persones de Molins de Rei i de Sant Joan Despí van decidir implicar-se en l'ajuda sociolaboral a persones amb problemes. Estaven liderats per Josep Maria Fisa, que en aquells anys desenvolupava el seu ministeri sacerdotal com a vicari a Molins de Rei i que actualment és el rector de la parròquia de la Verge del Carme i president de Solidança. Se'ls va acudir la idea d'aprofitar una antiga fàbrica de paper al Barri que finalitzava la seva activitat i, que estava a risc d'enderroc per iniciar un projecte de reinserció sociolaboral al Baix Llobregat. Des d'aquell moment Solidança s'ha anat transformant i no s'ha aturat davant de cap dificultat. «No es va aconseguir que la fabricació del cartró de l'antiga fàbrica fos rendible, però l'hem mantingut a punt perquè un dia pugui funcionar, si més no a nivell pedagògic», explica Josep Maria Fisa.

Acollir i capacitar persones

Els objectius de Solidança són diversos tot i que l'essència sempre és el compromís amb les persones, i la qualitat en la inserció laboral, la seva fita. La missió és principalment acollir i capacitar persones amb problemes d'inserció laboral, formar-les professionalment, dotar-les d'una experiència laboral i col·laborar en la seva integració sociolaboral. Actualment compta amb un equip professional format per 2 educadors socials, un psicòleg, un prospector laboral i un tècnic de medi ambient. Aquest equip rep persones derivades per la regidoria d'Assumptes Socials de l'Ajuntament de Sant Joan Despí, dones maltractades i amb el tercer grau penitenciari principalment, així com menors derivats del Departament de Justícia. Aquí s'estudia un itinerari d'inserció adequat i s'intenta reconduir els hàbits.

Botiga de la xarxa Roba Amiga.

Solidança duu a terme la seva acció social i ambiental a través d'una sèrie de serveis que desenvolupa en el marc de diversos programes d'inserció sociolaboral.

El buidatge de locals i domicilis és un dels serveis complementaris que permeten a l'entitat diversificar les fonts de finançament. L'activitat principal de Solidança és la recuperació de tota mena d'articles per a la seva reutilització. Per aquest motiu ofereix multitud de recursos per a les arts escèniques. L'entitat posa a disposició de productores i estudis de cinema i fotografia patrimoni per al seu ús escènic, com per exemple un edifici industrial d'estil modernista, de 1000 m² amb maquinària i estris d'època. També disposen de material escènic d'època propi de la indústria paperera i de material procedent de donacions i buidatge de pisos. Un altre programa anomenat «Programa electrodomèstic verd» demostra que Solidança aposta amb audàcia pel medi ambient sense que això estigui barallat amb el progrés econòmic i

laboral. Solidança ha vist un nou filó d'ocupació i activitat ambiental en aquest camp atès que és obligatori que els residus dels aparells elèctrics i electrònics siguin gestionats i reciclats de forma respectuosa amb el medi ambient. Un últim programa per afavorir la inserció social és el de gestió, recuperació i venda de roba usada destinada majoritàriament a dones. A través dels contenidors de la xarxa Roba Amiga es recull la roba. A continuació es fa una tria de la que està en bon estat per a la seva comercialització a un preu assequible i es comercialitza al detall i a l'engròs a botigues de segona mà.

Mirar el futur amb més confiança

«Des de la seva creació, primer com a associació i més tard com a empresa d'inserció, han passat per solidança 110 persones, i s'ha obtingut un molt bon percentatge de reinserció sociolaboral, un 70%», informa Isabel, responsable de comunica-

ció. I afegeix: «Mediambientalment s'han reutilitzat 21.000 tones de deixalles i patrimonialment no només s'ha salvat el molí sinó que s'ha fet un inventari patrimonial de tots els estris de l'època industrial i s'han catalogat urbanísticament». Tanmateix, Solidança també ha hagut de patir: «En aquests deu anys hem tingut la pressió fortíssima d'un pla d'ordenació que posava en perill la nostra activitat», relata Josep Maria Fisa. «Gràcies a les al·legacions que vam presentar i la defensa jurídica dels interessos del projecte, per part de professionals amics que hi han esmerçat molts esforços i dedicació, vam poder firmar un acord entre la Propietat, el Barça com a promotor de la Ciutat Esportiva, i Solidança». «Aquest acord ens permet mirar el futur amb més confiança», afirma el president de Solidança, «perquè es poden arribar a altres acords que facin possibles els objectius finals». Per una altra banda l'entitat ha sofert un fort cop a causa d'un incendi que ha destruït tot el seu arxiu amb la consegüent pèrdua d'informació (documentació administrativa, jurídica, informàtica, etc). «És un cop moral, perquè no entenem els motius que han portat a fer aquesta destrossa. És un cop psicològic perquè estàvem força contents de poder celebrar el desè aniversari. És un cop econòmic ja que les pèrdues s'han quantificat en uns 100.000 euros» detalla el rector de la Mare de Déu del Carme. «Això ens fa prendre consciència que som vulnerables», reconeix, «però no som dèbils i no ens volem desanimar; no es pot cremar tota l'energia i suport que rebem constantment de tots els amics i amigues.»

Els voluntaris són sempre benvinguts a Solidança. Tots aquells que vulguin dedicar part del seu temps i esforç a l'ajuda sociolaboral poden passar per l'entitat. «Ara caldria algú capaç de portar temes administratius, cosa que requereix una formació important», diu la responsable de comunicació. D'acord amb els interessos, formació i habilitats, els voluntaris són derivats a una o altra tasca

Mónica García

SOLIDANÇA
C/ DISSEMINATS, 25
SANT JOAN DESPÍ
(LES BEGUDES)

TEL. 93 685 44 34

www.baixinsercio.cat

a/e: solidan@baixinsercio.cat

xarxanet.org
XARXA ASSOCIATIVA I DE VOLUNTARIAT DE CATALUNYA

Treballant per un món millor

■ El lema del centenari de l'escoltisme és «Un món, una promesa»

El dimarts 1 d'agost, ben d'hora, a les vuit del matí, l'escoltisme de les comarques de Ponent es va unir en l'acte central del centenari de l'escoltisme mundial: l'Albada de l'Escoltisme. Una colla va pujar a renovar la promesa escolta a la Seu Vella de Lleida, mentre que un altre grup arribava al capdamunt de la Pica d'Estats

L'1 d'agost del 1907, sir Baden Powell, el fundador de l'escoltisme, feia sonar per primer cop el seu corn africà per despertar vint-i-quatre nois de Londres, procedents de diferents classes socials, que havien acampat a l'illa anglesa de Brownsea. Aquesta era la primera passa del que avui dia és el moviment educatiu d'infants i joves més gran i antic del nostre món: l'escoltisme, del qual formen part uns 38 milions de persones repartits pels cinc continents. De fet, només són sis els països que actualment no tenen presència escolta.

Per celebrar aquesta efemèride, els escoltes es van reunir en els punts més alts i emblemàtics per renovar la promesa escolta. El lema que acompanya tot l'any del centenari és, no en va, *Un món, una promesa*. Una promesa que l'1 d'agost ha tornat a donar la volta al món i de manera sincronitzada per reafirmar el compromís de l'escoltisme per la pau, per la sosteni-

recursos; a Egipte desenes de barquetes es van endinsar al Nil per reflexionar sobre com resoldre les injustícies del món; al Canadà es van centrar en l'assetjament a les escoles; a Islàndia es va mostrar el treball fet per la integració social a les escoles; a Romania van reivindicar la importància del respecte dels drets humans i així un llarg etcètera. També al Vaticà s'hi van reunir milers d'escoltes per renovar la promesa davant de Benet XVI.

Al nostre país, hi va haver actes de l'Albada de l'Escoltisme al parc de l'Agulla de Manresa, a la Vall de Núria, a Muntanyola... A les comarques de Ponent, la Demarcació de Lleida/Solsona/Urgell de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya (MEG) i el Centre Marista d'Escoltes (CMS) també es van sumar a aquesta celebració i van renovar la promesa escolta en un parell d'indrets ben simbòlics: al turó de la Seu Vella de Lleida i al cim de la Pica d'Estats.

Quan el rellotge del campanar de la Seu va tocar les vuit del matí, vint-i-sis escoltes i guies van renovar la promesa escolta, després de recordar les últimes paraules que sir Baden Powell va deixar escrites en forma de testament, i de llegir la *Llei escolta*. Tot això acompanyat amb alguns cants amenitzats amb guitarra: *Arrels, Escolta-ho en el vent, Que tinguem sort...*

Un dels actes va tenir lloc a la Seu Vella de Lleida.

abans del poble d'Àreu, tot acampant a l'estany de Sotillo per poder facilitar la pujada a la matinada. Guiats per una lluna resplendent, el grup iniciava l'ascensió a les cinc del matí. Després de coronar el Verdaguier, es va assolir el cim. Des del sostre del país es van recordar els escoltes que, després d'anys de servei i compromís, avui fan ruta des del cel, i es van fer presents els companys escoltes que arreu del món celebren el centenari enmig de conflictes socials. Després es va llegir la *Llei escolta* en la versió original anglesa i en les variants dels diferents membres de l'expedició: escoltes del Centre Marista, de Minyons i dels Scouts d'Argentina. Després, alguns van renovar la promesa i altres la van realitzar per primer cop.

Germanor universal

Un dels moments més emotius va ser la renovació del Dani, un escolta argentí que avui és formador dels escoltes de casa nostra i que encarna la fraternitat universal que pretén el moviment escolta. L'acte, senzill però ben sentit, es va acabar entonant *Els Segadors*. De retorn al camp base, es va realitzar un raid personal per tal de valorar el que l'escoltisme ha aportat a cada un dels participants i una celebració d'acció de gràcies. Destacava la bona convivència entre els diferents membres del grup i l'allau de missatges SMS rebuts durant la caminada de persones que s'afegien espíritualment a l'acte.

Per festejar el centenari encara hi ha diverses activitats previstes a casa nostra. Destaquem l'eucaristia que tindrà lloc a «la casa dels escoltes», el santuari de la Mare de Déu de Montserrat, el dissabte 14 d'octubre i la rebuda de la Llum de la Pau de Betlem en dates nadalenques. (Equip de comissariat de la demarcació Lleida/Solsona/Urgell de Minyons Escoltes i Guies de Catalunya).

Manifest del centenari

La humanitat ha entrat al segle XXI en una conjuntura de grans canvis i a un ritme trepidant. Això fa que sigui un moment de grans oportunitats. Ara podem decidir com volem construir la nostra societat i el món d'aquest segle. Per això mateix, és molt important poder parar en alguns moments i mirar enrere i endavant.

A Minyons Escoltes i Guies de Catalunya (MEG) volem parar i mirar enrere. Ara és un bon moment per veure que formem part d'un moviment mundial que enguany fa cent anys: Per molts anys! Hi ha molta feina feta i cal reconèixer-la; persones molt diverses, d'edats diferents, d'arreu del món i amb pensaments molt diferents han construït un gran moviment.

També és un bon moment per mirar on som. L'escoltisme a Catalunya té una llarga trajectòria i és una experiència que arriba fins als nostres dies. Avui dia és molt significatiu que milers de joves dediquin cada setmana hores i més hores a transformar la nostra societat i el nostre món, i que ho facin de manera desinteressada, perquè tot allò que en trauran a canvi serà passar-s'ho bé, aprendre i créixer com a persones.

Aquest bagatge ens permet anar més enllà del debat social i poder ser un moviment d'avançada, de punta de llança. Mentre la societat parla de democràcia, tot el moviment ja està convocat a construir el seu propi futur; mentre la societat parla de paritat de gènere, ja assumim les responsabilitats per igual i treballem colze a colze; mentre es parla de participació, cadascú construeix el seu projecte dins de la proposta que és l'escoltisme i el guiatge.

I volem anar més enllà perquè no volem estar només entretenint infants: volem formar persones compromeses. Persones compromeses amb la pau, que diuen ben alt que estan en contra de guerres injustes; persones que creuen en la sostenibilitat i miren allò que compren perquè saben que tot ve d'algun lloc i que pot fer mal a persones que viuen molt lluny; persones que saben que la interculturalitat és el futur perquè les persones no arrisquin la vida innecessàriament, ja que quan vénen a casa nostra és per buscar una sortida, perquè allà d'on vénen els l'han robat.

A MEG creiem que la proposta escolta i guia és una escola de compromís social per transformar el nostre entorn i fer-lo una mica més just, sostenible, solidari i equitatiu. Ara sentim parlar de migracions massives, de canvi climàtic, d'esquerda tecnològica i de moltes altres qüestions de les quals fa vint anys ningú no deia res. Nosaltres volem seguir apostant perquè els nouvinguts se sentin acollits i vulguin construir plegats, perquè el nostre entorn no pateixi els nostres efectes i perquè tothom tingui les mateixes oportunitats més enllà del seu origen, edat, ideologia o creences.

A MEG sabem que el món d'avui i Catalunya tenen nous reptes. Tenir cent anys al darrere ens permet mirar els propers cent anys sabent que tenim una proposta que pot canviar la societat a casa nostra i arreu. Fa cent anys, l'escoltisme va néixer amb el propòsit d'educar joves per construir un món millor. Avui reforcem aquesta ambició, i a més sabem que tenim la capacitat de fer-ho. Els escoltes i guies de Catalunya ens comprometem a seguir treballant per deixar el món de tots i el nostre país millor de com l'hem trobat.

Un grup d'escoltes va assolir el cim de la Pica d'Estats.

bilitat i, en definitiva, per deixar aquest món millor del que l'hem trobat.

L'Albada de l'Escoltisme, per assenyalar alguna de les propostes més importants en l'àmbit mundial, va ser celebrada a la 21a Jamboree Mundial a Anglaterra, on van participar 40.000 escoltes i guies d'arreu del món. Al Salvador es va mobilitzar la població per reivindicar el dret a ser infants; al Brasil, a ritme de samba, i Sao Paulo, es va celebrar un acte per rebutjar la violència als carrers; a Kenya van pujar al capdamunt del Kilimanjaro per reclamar un accés igualitari als

cançons tradicionals cantades abastament en tots els campaments del nostre país. Finalment, es va cloure l'acte amb la lectura del *Manifest del centenari* i cantant l'himne compost expressament pels cent anys. A l'acte hi van assistir escoltes i guies de diferents generacions i agrupaments de les comarques de Lleida.

Mentre aquest grup esmorzava al Baluard de la Reina, una vintena d'escoltes i guies assolien el cim de la Pica d'Estats per renovar, també, la promesa escolta.

L'expedició havia sortit el dia

cultura

L'Albergueria acull l'exposició «Paradís»

■ Fa una reflexió sobre l'ús i el valor de les imatges en la societat contemporània

VIC.— Fins al 23 de setembre es pot visitar a l'Albergueria, Centre de Difusió Cultural del bisbat de Vic, l'exposició *Paradís*, de Jorge Rojas-Goldsack. Es tracta de la segona mostra del cicle «Orígens», el qual té com a objectiu proposar una reflexió sobre l'origen i el sentit de l'existència humana. Pren l'àmbit bíblic com a punt de partida i d'arribada d'una reflexió artística i social netament contemporània. L'entrada és lliure.

Jorge Rojas-Goldsack (Santiago de Xile, 1976) narra a través de les seves obres l'epopeia de l'expulsió i la recerca d'un futur millor. Teixeix el seu discurs amb els fils bíblics d'Eva i Adam, i amb els fils tràgics dels immigrants que arriben a casa nostra. Però també el teixeix amb el fil del camí interior de cadascú de nosaltres, alhora que dóna a conèixer la sensibilitat més pregonada de l'ésser humà.

L'obra d'aquest artista es caracteritza per un traç gruixut i ràpid, uns colors vius, una plàstica radicalment contemporània i la plasmació de la figura humana com a

Caixes de llum a la sala romànica de l'Albergueria.

únic element important. La mostra, comissariada per Fina Valldaura, constitueix, fonamentalment, una reflexió sobre l'ús i el valor de les imatges en la societat contemporània.

Paradís es concep com un recorregut creatiu per diferents punts de la ciutat de

Vic. L'exposició s'inicia a l'església de la Pietat i acaba a la sala romànica de l'Albergueria. Altres localitzacions d'aquest singular itinerari són les següents: la plaça del Carbó, el passeig de Vic, la plaça Major, la llibreria La Tralla i la sala romànica de l'Albergueria.

Caixes de llum de gran format

Les imatges, presentades en caixes de llum de gran format, funcionen com a elements d'homenatge, interpellació o crítica a les persones o situacions associades a cada lloc. A l'espai expositiu de l'Albergueria aquestes caixes de llum són presentades en una dimensió escultòrica, tot conformant una instal·lació de caràcter específicament escènic.

Les creences, els estereotips, els projectes històrics, les pors i fins i tot les esperances es construeixen socialment. És en aquest espai de construcció social de significats on les imatges permeten fer visible i sensible una idea, sintetitzar un concepte, difondre'l i generalitzar-lo, o bé, proposar un model cultural hegemònic o perifèric.

Llicenciat en Psicologia, Jorge Rojas-Goldsack ha cursat estudis de pintura, de dibuix i un màster en animació 3D. Ha exposat, entre altres ciutats, a Santiago de Xile, Madrid i Barcelona. La parròquia de Sant Joaquim, a Santa Coloma de Gramanet, li va encarregar el 2006 un mural de 100 x 80 cm per a l'església.

Per a més informació: l'Albergueria, c/ de l'Albergueria, 1 - 08500 Vic, tel. 938 891 857, c/e: albergueria@bisbatvic.com

Concert de La Principal d'Amsterdam a Solsona

SOLSONA.— La plaça de Sant Joan, a Solsona, es va convertir el dissabte 28 de juliol en l'escenari de l'actuació de l'única cobla que existeix fora de Catalunya. La Principal d'Amsterdam, distingida enguany amb la Creu de Sant Jordi—el màxim guardó honorífic que atorga la Generalitat de Catalunya—, interpreta sardanes i altres tipus de música per a cobla, com ara noves composicions de compositors neerlandesos contemporanis i música de dansa de les regions mediterrànies.

Fundada el 1987 per un grup de professionals holandesos, La Principal d'Amsterdam ha esdevingut, en els seus vint anys de trajectòria, l'ambaixadora de la sardana al nord d'Europa. A més, ha realitzat vuit gires per Catalunya i ha enregistrat set discos compactes amb sardanes i música de cobla. Des dels seus inicis, la formació es va organitzar com a fundació a Holanda i, des de fa poc, també ho és a Catalunya amb la col·laboració de la solsonina Montse Mas. Enguany, la celebració del seu vintè aniversari va acompanyada de la presentació d'un disc de sardanes enregistrades en directe a Catalunya l'estiu del 2005 i d'un programa que explora els vincles entre la música popular i de dansa catalana amb la de Sardenya i altres regions de la Mediterrània. Aquest estiu, la Principal d'Amsterdam realitza la seva onzena gira catalana. (Ramon Estany)

La Principal d'Amsterdam, ambaixadora de la sardana a Europa.

Música medieval a l'església de Sant Llorenç de Morunys

SANT LLORENÇ DE MORUNYS.— Entre els múltiples actes organitzats per l'Associació Cultural Patronat Valldelord per a aquests mesos estiuencs, en destaca l'actuació d'A Chantar, que va tenir lloc el 3 d'agost a l'església parroquial de Sant Llorenç de Morunys. Aquest grup de música medieval del Moianès, que es dedica des de fa uns quants anys a la recerca i divulgació del repertori musical de l'edat mitjana, va actuar davant d'un nombrós públic.

La presentació de l'acte va anar a càrrec d'Encarna Muñoz, membre de l'associació organitzadora, que va aprofitar per recordar que enguany es commemora el 60è aniversari de l'inici del Museu de la Vall de Lord. Muñoz va destacar que «amb els anys, s'ha aconseguit una col·lecció esplèndida». Pel que fa al futur museu, va explicar que el fet de poder-lo tenir «ens ha de donar un esperit triomfal, ja que per fi tindrem exposada la rica història de la nostra vall» (R.E.)

Ainur captiva el santuari del Miracle amb les seves cançons

El grup va actuar a l'escalinata del santuari

EL MIRACLE.— Dins del cicle Musicàlia Jove del Solsonès, organitzat per l'Ajuntament de Riner i el santuari del Miracle, l'entorn acollidor de la plaça del santuari del Miracle va ser el perfecte auditori, el 4 d'agost passat, per mostrar la riquesa d'estils i músiques del grup vocal Ainur. Els seus components provenen de diverses formacions musicals. De fet, l'any 2005, arran d'un concert familiar, van decidir actuar junts. Des d'aleshores han fet algunes actuacions per les comarques de Lleida.

El seu repertori és una amalgama de cançons (catalanes, irlandeses...), fados, portuguesos, bandes sonores, composicions pròpies... L'objectiu és poder abastar una gran quantitat d'estils, però sobretot poder cantar cançons d'arreu del món. Per això van recórrer a la mitologia èlfica creada per Tolkien a l'hora d'escollir el nom del grup, ja que els déus Ainur van ser els qui, a través dels seus cants, van crear la terra. Els components d'Ainur són: David Pradas (piano), Marc Pradas (guitarra), Anna Guixé (veu i viola), Jordi Guixé (tenora, clarinet i guitarra) i Elena Guixé (violoncel i veu). El repertori que va poder escoltar el públic assistent al concert i que omplia la plaça va consistir principalment en cançons tradicionals catalanes, madreus, tradicionals angleses i algun tema del cançoner jueu i nord-americà. (R.E.)

El film «World Trade Center» guanya el XII Premi «Familia»

■ Un jove de Sabadell aconsegueix el premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics

BARCELONA.— El veterà guionista, director i productor català Josep M. Forn, va entregar recentment l'Ola de Oro de l'edició del Premi Cinematogràfic «Familia» a la pel·lícula «World Trade Center», d'Oliver Stone, i el VII premi Rovira-Beleta de guions cinematogràfics realitzats per joves.

El jurat del premi «Familia» va reconèixer a *World Trade Center* valors humans, cívics, familiars i educatius. El jurat va centrar la seva valoració no tant en el conegut atac dels avions a les Torres Bessones de Nova York, com en els aspectes humans del protagonistes i de les seves famílies, amb les seves reflexions i patiments. *World Trade Center* va guanyar per majoria de vots del jurat i van resultar finalistes *Manuale d'amore*, de Giovanni Veronesi, i *Grbavica*, de la documentalista bòsnia Jasmila Zbanic.

El film narra la vertadera història de la supervivència i el rescat de dos policies de l'Autoritat Portuària de Nova York, John McLoughlin i Will Gimenó, que van quedar atrapats entre les runes del World Trade Center, l'onze de setembre de 2001, quan intentaven ajudar la gent a sortir de les torres.

El jurat posa en evidència els valors familiars de la pel·lícula. Aquesta no és una simple narració de l'atemptat, sinó que aborda les peripècies i angoixa dels familiars dels dos policies sepultats per les runes, especialment de les seves esposes. Alhora, segueix el rescat que va aconseguir trobar-los i salvar-los. Els propis guàrdies atrapats sota les runes lluiten per sobreviure pensant en les seves famílies, i mostren un sòlid sentit espiritual i humà.

Foto: José Irún

Josep M. Forn va entregar els premis.

dia», i a tota la seva família, que també l'ha ajudat.

El guionista, de 30 anys d'edat i resident a Sabadell, va explicar que *La sonrisa de Julia* és una his-

La pel·lícula compta amb un bon guió d'Andrea Berloff i la notable interpretació de Nicolas Cage, Michael Peña, Maggie Gyllenhaal, Stephen Dorff, Maria Bello i Donna Murphy.

Per una altra banda, el jurat del premi Rovira-Beleta, que premia el guió o guions de curts cinematogràfics realitzats per joves i en els que destaquen els valors humans, cívics, familiars i educatius, va reconèixer el treball *La sonrisa de Julia*, del jove Jesús Méndez.

Quan Josep M. Forn va entregar-li el premi, el va animar a prosseguir amb la seva tasca, malgrat les dificultats que aquesta comporta. Forn va afirmar que el treball de guionista no sempre és agraït i que, en ocasions, es fa «dur, perquè el mèrit se l'emporta el director quan sense un bon guió no es pot fer una bona pel·lícula». Jesús Méndez va agrair el premi, sobre tot, a la seva dona, de qui va dir, «aguanta les meves històries tot el

tòria «optimista, en la qual la malaltia no té perquè ser sinònim de tristesa». És la història de Julia, la seva neboda, però també un mica la seva, ja que Jesús es troba des de fa gairebé 14 anys en una cadira de rodes a causa d'un accident de trànsit. (C.C.)

L'Associació Patronat Valldelord programa exposicions de temàtica local

SANT LLORENÇ DE MORUNYS.— Organitzada per l'Associació Cultural Patronat Valldelord, es pot visitar fins al pròxim 2 de setembre a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Sant Llorenç de Morunys, una exposició dedicada a l'obra pictòrica de Mn. Lluís Cirera i Soler. Nascut a Piteus el 1879, era un dels tretze germans de l'advocat Josep Cirera i Soler, confundador d'Unió Democràtica de Catalunya. A partir de 1931 Mn. Cirera va ser nomenat capellà beneficiari de Sant Serni de Vilamantells i va ser en aquesta època quan va desenvolupar a fons la seva afició pel dibuix i la pintura. Actualment la seva obra està ubicada en diverses col·leccions familiars i en el Museu de la Vall de Lord. Segons Francesc Regàs, membre de l'organització, els seus quadres, «especialment en determinats paisatges de fora de la localitat i en racons i panoràmiques del propi poble, ens tornen amb minuciositat fragments del nostre passat, que només retrobem en aquestes finestres plenes de llum i color».

L'associació Cultural Patronat Valldelord també va programar, del 8 al 19 d'agost, una exposició de fotografies antigues de la Vall de Lord en els claustres del Monestir de Sant Llorenç de Morunys. (R.E.)

La bona notícia...

Es restaura la Biblioteca Vaticana

La famosa Biblioteca Vaticana, una de les més grans del món, ha tancat les seves portes durant tres anys amb motiu de la restauració d'una de les ales de l'edifici. Necessita reparacions estructurals, com el reforç del paviment, el sostre d'algunes sales, el sistema de seguretat, etc. En els últims mesos s'ha fet tot el possible perquè pogués seguir rebent les visites dels 20.000 investigadors que la freqüenten cada any. També s'han traslladat uns 300.000 llibres per alleugerir el pes sobre alguns embigats de les aules.

La Biblioteca va ser fundada per Nicolàs V l'any 1443. Aquest Papa va traslladar 350 còdexs gregos, llatins i hebreus, heretats dels seus predecessors. Posteriorment, el 1475, el papa Sixte IV va assignar un pressupost a la Biblioteca, que aleshores posseïa més de 3.500 manuscrits, i era la més gran del món occidental. El 1623 el Duc de Bavària, Maximilià I, va donar al papa Gregori XV la llibreria palatina de Heidelberg, que contenia uns 3.500 manuscrits, per agrair-li l'ajuda prestada durant la guerra dels Trenta Anys.

En l'actualitat la Biblioteca Vaticana guarda uns 75.000 manuscrits i 1.600.000 llibres impresos, dels quals 8.000 són incunables. Entre els manuscrits més importants està el *Codex Vaticanus*, que és el més antic que coneixem de la Bíblia.

Francesc Gamissans

LES RECEPTES DE

JOAN
Villaró

Un oblit el té qualsevol

Quan feia la migdiada, en Pere em va despertar i, molt preocupat, em va dir: «Xef Joan, ahir vaig oblidar d'entrar un dels pollastres a la càmera frigorífica i aquesta tarda, en acabar de netejar la cuina, me l'he trobat amb no gaire bon aspecte en un racó del mostrador.»

Com que era un dels ajudants i portava pocs dies treballant al restaurant, va pensar que li faria la gran esbrancada, però com que tothom fem errades no hi vaig donar importància: «No et preocupis, Pere, segurament com que estem a mitjans d'agost, amb aquestes altes temperatures s'haurà fet malbé; un altre cop vés amb més compte».

ESCOLA DE CUINA JOAN VILLARÓ

c/ Emili Botey, 5, local 2 - 08400 Granollers

Tots els interessats a adquirir el seu llibre *Aprèn amb mi* truqueu al tel. 938 793 402 • www.joanvillaro.e.telefonica.net

Llibres

Devoció a sant Cristòfol

Aquest llibre ens descriu la devoció cap a sant Cristòfol a Girona. Es venerava en una petita capella; d'aquest espai prové un fragment del retaule major fet l'any 1504 pel pintor Gabriel Pou, que es conserva al Museu d'Art de Girona. En el volum també es parla d'un portal, un carrer, la iconografia del sant, festes en honor seu, la confraria, capelletes als carrers, goigs, poemes... és a dir, tot el que fa referència al patró dels xofers. (Ramon Ribera)

Anna Sánchez, *Sant Cristòfol a Girona. Una capella, un portal i un carrer*. Museu d'Art de Girona, Girona 2007, 94 pàg.

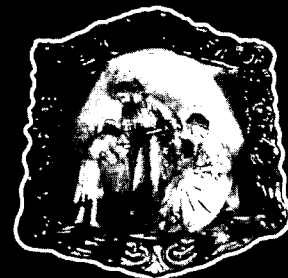
Sant Cristòfol a Girona
Una capella, un portal i un carrer
Anna Sánchez

La gènesi d'un temple

Amb motiu dels 125 anys de la benedicció i col·locació de la primera pedra del santuari expiatori de la Sagrada Família, Antonio Oliva, president de l'Associació Veritat i Justícia, ha elaborat aquest estudi històric. El propòsit fonamental és donar a conèixer la gènesi del cèlebre temple, així com els seus artífexs espirituals: José María Bocabella i Verdager, José María Rodríguez i Bori, o.m., el papa Pius IX i Mons. José María de Urquinaona, bisbe de Barcelona. (C.C.)

Antonio Oliva Sala, *Artífices en el siglo XIX del santuario expiatorio de la Sagrada Familia*, Associació Veritat i Justícia, Barcelona 2007, 116 pàg.

ANTONIO OLIVA SALA
ARTÍFICES en el SIGLO XIX
del SANTUARIO EXPIATORIO
de la SAGRADA FAMILIA

Vivència de fe

Un monestir benedictí situat a una vall d'alta muntanya és el lloc on el filòsof i teòleg Santiago Sánchez Torrado ha escrit aquest llibre amb el qual pretén expressar les seves reflexions i sentiments. «És una confessió càlida i lúcida de la vivència experimentada per un creient cristià», escriu José María Díez-Alegría en el pròleg. L'autor mira de viure la seva fe a través de la pregària i, d'aquesta manera, desenvolupar-la, arrelar-la i consolidar-la. (C.C.)

Santiago Sánchez Torrado, *En busca de la contemplación*. Editorial San Pablo, Col·lecció Horizontes, Madrid 2007, 150 pàg.

Santiago Sánchez Torrado

El llegat de Joan Pau II

El cardenal Stanislaw Dziwisz va compartir amb Joan Pau II tots els moments decisius de la seva vida, organitzant la seva agenda quotidiana, rebent les seves confidències i escoltant els seus pensaments. En aquest llibre, juntament amb el periodista Gian Franco Svidercoschi, recorre les etapes més significatives de la vida de Karol Wojtyła. Un testimoni únic i imprescindible per comprendre l'extraordinària figura de Joan Pau II i el significat profund de l'herència que ha llegat a la humanitat. (C.C.)

Stanislaw Dziwisz, *Una vida con Karol. La Esfera de los Libros*, Madrid 2007, 246 pàg.

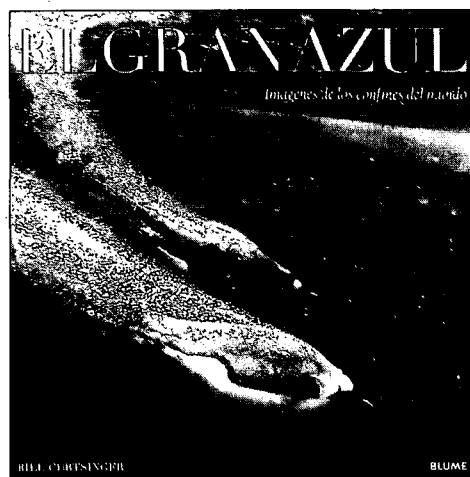
Stanislaw Dziwisz
UNA VIDA
con
KAROL
Conversación con Gian Franco Svidercoschi

El món submarí

El prestigiós fotògraf Bill Curtsinger ens condueix, a través de les seves extraordinàries fotografies, a les profunditats dels oceans. Inoblidables són les imatges de la foca sota el gel de l'Àrtic, la cria de la tortuga nedant, els pingüins emperador sota l'aigua o el salmó salvatge de l'Atlàntic nedant contra corrent. «M'agrada pensar que la meua feina ha revelat a algunes persones quin lloc tan esplèndid és el nostre planeta», comenta Curtsinger. (C.C.)

Bill Curtsinger, *El gran azul*. Imágenes de los confines del mundo. Editorial Blume, Barcelona 2006, 408 pàg.

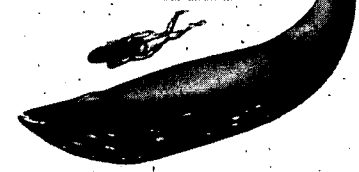
Una història commovedora

La nedadora Lynne Cox nedava a mar obert, i s'entrenava com cada matinada, quan de sobte va notar una presència estranya a les fosques aigües del Pacífic. Es tractava d'una cria de balena d'uns mesos, la vida de la qual penjava d'un fil. Lynne va decidir nedar juntament amb ella fins a trobar la seva mare, arriscant la seva vida per salvar la del balenó. Cox ha convertit l'aventura que va viure als 17 anys en un relat sorprenent i commovedor. (C.C.)

Lynne Cox, *El hijo de la ballena gris*. El Lector Universal, Barcelona 2006, 154 pàg.

LYNNE COX
EL HIJO
DE LA
BALLENA
GRIS

«Cox escribe sobre la natación como Saint-Exupéry escribía sobre la aviación.»
OLIVER SACKS

lector

INGREDIENTS:

un pollastre mitjà
llard de porc
limona
llorer
fonoll
tres dents d'all
pebrot vermell
pomes i brou

PREPARACIÓ:

Passeu llard de porc al voltant d'un pollastre mitjà. Després, introduïu-hi un grapat de fonoll sec, mitja limona, una fulla de llorer, tres dents d'all i un trosset de pebrot vermell. En una font de forn, poseu-hi a la base les pomes tallades per la part superior, ben rentades i sense pelar, ja que la pell evitarà que se'ns trenquin. A sobre poseu-hi el pollastre i quan passi una hora i quart, comprovarem si ja està llest. Com tots els rostits, és bo que es vagin ruixant de tant en tant amb una mica de brou per tal que no quedin secs.

Si teniu algun dubte d'aquesta recepta Joan Villaró us atindrà al tel. 938 793 402.

Pollastre amb pomes

La crítica literària d'aquesta setmana

Pena de mort!... Barcelona, viu

El llibre és interessant. Té «ganxo», amb una certa morbositat, que acaba sent la de satisfer una sana curiositat. Pot semblar que tot estigui excessivament polaritzat per la descripció continuada de les diferents etapes i modes d'aplicació de la pena capital, a través de la història de la ciutat. Té, no obstant això, un atractiu especial, perquè ens situa en el si d'una Barcelona viva, i fa que mitjançant el seu anecdotari, per cruel que sigui, puguem desxifrar molts elements de les èpoques dels nostres avantpassats.

Aquest llibre es pot llegir en clau de certa immediatesa, fixant-nos només en la crònica negra i els seus múltiples aspectes, que aquí en són molts. Penso que fer això seria com fer que els arbres no ens deixessin veure el bosc.

Hi ha moltes maneres de sentir-se ciutadà, i una de les més autèntiques es reconeixen-se com un dels membres humans d'aquesta intensa geografia dels temps, de la qual tots en formen part. I una gran ciutat, amb tots els ets i uts de la seva història, els seus camps de llum i zones de foscor, és quelcom més que un daquerreotip fix: La gran vitalitat es mostra en tota la

Joan de Déu DOMÈNECH
L'espectacle de la pena de mort
La Campana, Barcelona 2007, 242 pág.

seva complexitat amb la visió general, des de la llunyania o amb l'entrada en les seves tortuositats, però sabent que s'està analitzant una gran i incommensurable realitat.

És cert que aconseguir tot això, analitzant la topografia i l'exercici de la pena de mort, resulta un pèl macabre. Voltar pels carrers intentant reconèixer on s'aixecaven els cadafals és un exercici fúnebre, de «sèrie negra», però si a la nostra història fins fa ben poc existien execucions públiques, no hem de dubtar a aturar-nos a qualsevol cantonada... potser no gaire lluny del lloc que va ocupar algun avantpassat llunyà.

L'espectacle de la pena de mort ens torna a una ciutat que està viva i que va estar-ho molt en els moments en què l'espectre de la mort acampava pels seus respectes, amb la dalla a punt...

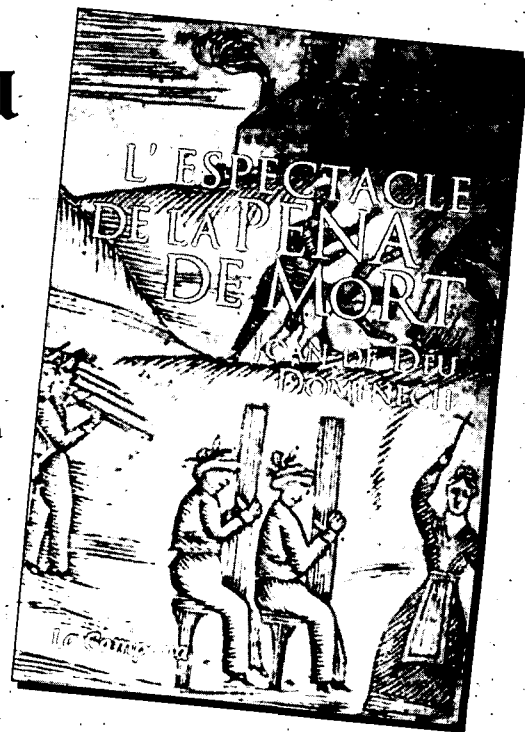
És la Barcelna que ens presenten últi-

mament diversos autors i dels quals ja hem parlat algunes vegades, a propòsit d'Eduardo Mendoza, de Vázquez Montalbán o Juan Marsé, entre d'altres, i que ja va intuir Cervantes a la visita que va fer a Catalunya el Quixot, quan va veure que dels arbres penjaven els cadàvers d'alguns bandolers...

I aquesta Barcelona viva és la que, gairebé pam a pam, ens presenta el cronista Víctor Balaguer en els seus volums sobre *Las calles de Barcelona*, i on trobarem multitud d'anècdotes per enriquir el nostre coneixement de la ciutat.

Múltiples són els textos de cronistes i historiadors que han deixat magnífics textos del Madrid dels Àustries o de la València antiga, artística i monumental, d'Orellana...

Si conèixer la història general d'un poble o d'un país és cosa útil, el fet d'en-

dinsar-se en els carrers d'una ciutat mil·lenària enriqueix d'una manera excepcional. No és una tornada enrere amb un tarannà conservador, sinó el testimoni que assumeix el pensament de Francisco de Quevedo, que és alguna cosa més que un joc de paraules: *Seamos, si podemos, lo que son los que fueron lo que somos*.

Cristóbal Sàrrias

La sardana i la dansa

Federació Sardanista de Catalunya
web: <http://fed.sardanista.com>

25e Festival Internacional de Música i dansa

El Festival Ésdansa 2007 se celebra a Les Preses (Garrotxa) entre el 23 i el 36 d'agost, amb la participació de tretze companyies de danses i músiques d'arrel tradicional de tot el món, i l'homenatge a Joaquim Serra en l'any del seu centenari. Coincidint amb aquest centenari i amb la 25ª edició del festival de Les Preses, l'Esbart Marboleny i la Cobla Ciutat de Girona estrenaran l'espectacle *La difícil senzillesa: univers musical de Joaquim Serra*. Aquesta estrena tindrà lloc a Les Preses el dia 24 d'agost, tot i que ja es va presentar a Perelada, al juliol, en una versió reduïda.

Aquesta producció combina una selecció de danses tradicionals i obres que el mestre Serra va realitzar per l'Esbart Verdaguer i l'Esbart Sarrià amb coreografies i arranjaments de Manuel Cubeles.

El resultat són unes instrumentacions i unes composicions d'una gran qualitat musical que en tot moment responen al llenguatge de la dansa, i bona part d'aquestes tenen, a més, vida pròpia com peces estrictament de concert. Un conjunt de peces emmarcat i reforçat amb les imatges d'un audiovisual que incideix tant en el repertori de la proposta artística com a la vida i obra de Serra.

Durant l'Ésdansa es podrà veure a Les Preses l'exposició «La difícil senzillesa de Joaquim Serra», dedicada a divulgar la vida i obra d'aquest compositor en aquest

any del seu centenari. El Festival Ésdansa s'obrirà el 23 d'agost, a les 10 de la nit, amb una trobada de Cantadors i Sonadors del Ripollès i La Garrotxa, i l'actuació musical del grup El Pont d'Arcalís. El dia 25, a les 6 de la tarda i a les 10 de la nit, actuaran a l'Espai Ésdansa de Les Preses, les tretze companyies de dansa i música d'arrel tradicional que participen en aquesta edició del festival. Una oportunitat única de viure l'espectacular tradició del Taiko amb la companyia Akutagawa del Japó, o les famílies guardians de la tradició sagrada dels tambors de Burundi, amb el grup Els Batimbo. També hi participaran els Pilmayquen, d'Argentina, i Shreekala Natya Samuha, de Nepal. La presència mediterrània correspon al grup Einosi Pontion Polichnis, de la ciutat grega de Tessalònica. Aquest gran mosaic de cultures es completa amb el Ballet Folclórico de Veracruz i la Companyia Nacional de Dansa Sheyardeni de Geòrgia.

El festival es tancarà el 26 d'agost a la nit, amb la proposta Dansajove, a càrrec de Sa Colla de Vila d'Eivissa i l'Escola Jove de l'Esbart Marboleny, juntament amb grups de Japó, Mèxic i Geòrgia. El mateix dia, a la tarda, actuarà també la Banda Sagana d'Occitània, que fa una proposta innovadora que barreja els instruments pròpiament occitans amb els saxos i les percussions brasileres, africanes i orientals.

Catalunya
Cristiana
Una xarxa per a
l'evangelització

Subscribiu-vos-hi ara
només per 100,94€ l'any

Desitjo subscriure'm al
setmanari CATALUNYA CRISTIANA
durant un any (52 números)

Edició en català ☐ Edició en castellà ☐
Nom Cognoms
Adreça Població
D.P. Tel. N.I.F.

FORMA DE PAGAMENT

☐ Amb un únic pagament de 100,94€ per any
☐ Domiciliació bancària (Ompliu l'ordre de domiciliació)
☐ Amb dos pagaments semestral de 50,47€
☐ Xec nominatiu que adjunto

Senyors,
Els prego que, a partir d'ara, i fins a nou avís, carreguin al meu compte els rebuts que els presentarà FUNDACIÓ CATALUNYA CRISTIANA per la meua subscripció a "CATALUNYA CRISTIANA".

Títular Data
Entitat Oficina DC Compte
Signatura del titular del compte

Envieu aquesta butlleta a nom de:
CATALUNYA CRISTIANA
(Departament de Subscripcions).
Comtes de Bell-lloc, 67-69, 08014 Barcelona
Tel. 934 092 810 - Fax 934 092 820

VACANCES

Misses a llocs d'estiueig de l'interior

✓ ALELLA

Parròquia de Sant Feliu
V.: 20.00 h, D.: 10.00h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ ALMACELLES

Parròquia de la Mare de Déu de la Mercè
V.: 21.00 h, D.: 10.00 h, 11.15 h, 18.00 h.
Suchs
D.: 8.30 h, 12.30 h.

✓ BAGA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.0 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Paller
D.: 10.00 h.
Residència
D.: 9.00 h.

✓ BANYOLES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Monestir
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h.
Sant Pere
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ BERGA

Parròquia de Santa Eulàlia
D.: 12.00 h.
Església de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.00 h, 19.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.
Sagramentàries
V.: 19.30 h, D.: 11.00 h.
Santuari de Queralt
D.: 11.00 h, 12.00 h.

✓ BISBAL d'EMPORDÀ, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 20.00 h.
Convent dels Franciscans
V.: 19. h, D.: 11.00 h.

✓ BESALÚ

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ BORGES DEL CAMP, LES

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.30 h, D.: 12.00 h.
Capella del Carme, D.: 19.30 h.

✓ CABRILS

Parròquia de Santa Creu
V.: 19.30 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 19.30 h.

✓ CALDES DE MALAVELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.

✓ CAMPRODÒN

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Capella del Carme D.: 10.00

✓ CASTELLAR DE N'HUG

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ CASTELLFOLLIT DE LA ROCA

Parròquia del Santíssim Salvador
V.: 19.45 D.: 11.30 h.

✓ CASTELLÓ d'EMPÚRIES

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.30. h., D.: 9.00 h., 10.00 h., 12.00 h., 20.30 h.
Empúriabrava: Centre Cívic
V.: 19.00 h.

✓ Cerdanya, LA

Alp
Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Bellver
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h. (Santuari de Talló)
D.: 12.00 h.
Bor
D.: 13.00 h.
Das
D.: 10.00 h.
Prats
V.: 18.00 h.
Prullans
D.: 10.30 h.
Urús V.: 18.30 h

✓ FIGUERES

Parròquia de Sant Pere
V.: 18.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h, 20.00 h.
Parròquia de La Immaculada i St. Pau
V.: 20.30 h, D.: 11.00 h.
Parròquia del Bon Pastor
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 11.30 h.
Parròquia de la Sgda. Família
V.: 20.15 h, D.: 10.30 h.
Capella dels Desemparats
V.: 19.00h, D.: 8.30 h, 10.00 h, 19.00 h.
Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 10.30 h.

✓ GARRIGA, LA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.30 h.
D.: 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h.

✓ GUALBA

Parròquia de Sant Vicenç
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

✓ GUARDIOLA DE BERGUEDA

Parròquia de Sant Llorenç
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ LA JONQUERA

Parròquia de Santa Maria
D.: 12.00 h.

✓ LLANARS

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.00 h, D.: 10.30 h, 20.30 h.

✓ LLÍVIA

Parròquia de la Mare de Déu dels Àngels
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h, 19.00 h.

✓ MARTINET

Parròquia de Sant Eloi
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.

✓ MORELLA

Parròquia de l'Assumpció de Maria (Basilica)
V.: 20.15 h, D.: 12.00 h, 18.30 h.
Parròquia de Sant Joan Baptista
D.: 10.00 h.

✓ OLOT

Parròquia de Sant Esteve

V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h, 20.00 h. (vespres)
Temple del Carme
V.: 20.30 h, D.: 7.30 h, 9.30 h, 11.30 h, 20.30 h. (vespres)
Santuari del Tura
D.: 9.00 h. (Ràdio) 11.00 h.
Divina Providència
V.: 18.30 h, D.: 18.30 h. (vespres)
El Cor de Maria
V.: 19.00 h, D.: 13.00 h.
Residència del Tura
V.: 18.00 h, D.: 11.00 h, 18.00 h. (vespres)
Parròquia de Sant Cristòfol (Les Fonts)
D.: 10.45 h.
Sagrat Cor (Caputxins)
V.: 19.00 h, D.: 9.30 h.
Parròquia de Santa Maria. (Batet)

V.: 20.00 h, D.: 8.00 h, 10.00 h, 11.00 h, 12.00 h, 13.00 h, 20.00 h.

✓ QUERALBS

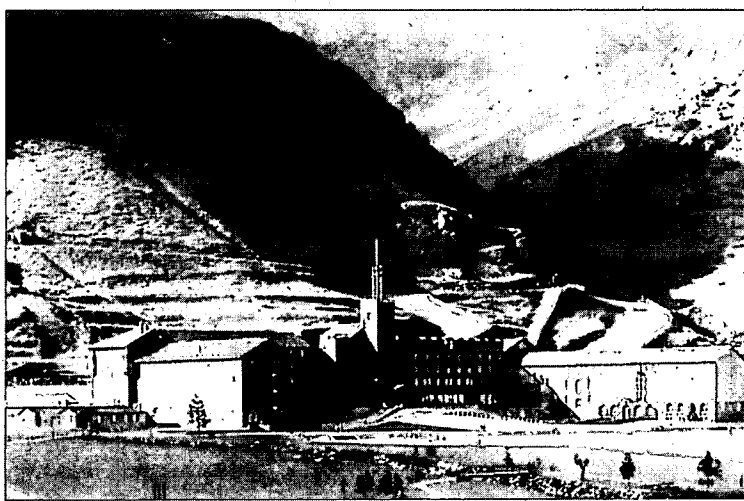
Parròquia de Sant Jaume
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Santuari de la Mare de Déu de Núria
V.: 12.00 h, D.: 12.00 h.

✓ RIBES DE FRESE

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h, D.: 9.45 (Residència Geriàtrica) 12.00 h, 20.00 h.

✓ RIPELL

Parròquia de Santa Maria
V.: 20.00 h.
D.: 8.00 h, 11.00 h,
Parròquia de Sant Josep Obrer
V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.

Vall de Núria.

D.: 12.15 h.
Parròquia de Sant Pere Màrtir
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h.
Maria Reina, D.: 12.00 h.

Les Planotes

V.: 18.00 h.
Parròquia de Sant Roc
V.: 19.00 h, D.: 11.00 h.

✓ PALS

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.00 h, D.: 12.00 h, 20.00 h.

✓ PERALADA

Parròquia de Sant Martí
V.: 21.00 h, D.: 12.00 h.

✓ POBLA DE LILLET, LA

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.00 h, D.: 11.30 h, 20.00 h.
Santuari de Falgars
D.: 13.00 h.

✓ PONT DE SUERT, EL

Parròquia de l'Assumpció
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ PRADES

Parròquia de Santa Maria
V.: 19.15 h, D.: 13.00 h.

✓ PREMIÀ DE DALT

Parròquia de Sant Pere
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 11.30 h, 20.00 h.
La Cisa
V.: 18.30 h.

✓ PUIGCERDÀ

Parròquia de Santa Maria

Capella dels Salesians
D.: 10.30 h.

✓ SANT HILARI SACALM

Parròquia de Sant Hilari
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JOAN DE LES ABADESSES

Parròquia de Sant Joan
V.: 20.30 h, D.: 10.30 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ SANT JULIÀ DE VILATORTA

Parròquia de Sant Julià
V.: 20.00 h, D.: 9.00 h, 12.00 h.

✓ SANT PAU DE SEGÚRIES

Parròquia de Sant Pau
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h.
Colònia Estabanell
V.: 19.00 h.

✓ TARADELL

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 10.00 h, 12.00 h, 20.00 h.

✓ TEIÀ

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 D.: 9.00h, 11.30 h, 20.00 h.

✓ TORDERA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 20.00 h, D.: 11.00 h, 12.00 h, 19.00 h.
Sant Andreu
V.: 18.30 h.
Sant Pere, D.: 9.30 h.

✓ VALL D'ARAN

Vielha - Parròquia de Sant Miquel V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.

Baquèira - Parròquia Mare de Déu de les Neus V.: 19.30 h.

Bossòst - Parròquia de la Purificació de N. S. V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.

Salardú - Parròquia de Sant Andreu D.: 11.00 h.

Les - Parròquia de Sant Joan Baptista V.: 19.15 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.

Arties - Parròquia de Santa Maria D.: 12.30 h.

Betren - Parròquia de Sant Serni D.: 9.00 h.

✓ VALLS D'ANDORRA

Canillo
D.: 11.30 h.

Soldeu
D.: 10.00 h.

Santuari de Meritxell
V.: 18.00 h, D.: 12.30 h.

Encamp

Parròquia de Santa Eulàlia
V.: 19.30 h, D.: 12.00 h.

Parròquia de Sant Miquel
D.: 10.30 h.

Pas de la Casa, El
V.: 19.30 h, D.: 19.30 h.

Ordino

V.: 19.30 h, D.: 11.00 h, 19.30 h.

La Massana

V.: 20.15 h, D.: 10.00 h, 12.00 h.

Arinsal V.: 19.00 h.

Santa Coloma

D.: 10.30 h.

Sant Julià de Lòria

V.: 19.30 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 19.30 h.

Escaldes, Les

V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 11.00 h, 13.00 h, 19.30 h.

✓ ANDORRA LA VELLA

Parròquia de Sant Esteve
V.: 19.30 h, D.: 8.00 h, 10.30 h, 12.00 h, 19.30 h.

Parròquia de Santa Maria Fener
V.: 20.30 h, D.: 9.00 h, 17.00 h.

✓ VALLS D'ÀNEU

Sort
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

Rialb

V.: 19.00 h, D.: 12.00 h.

Llavorsí

D.: 12.00 h.

Ribera de Cardós

V.: 20.00 h, D.: 12.00 h.

Esterri d'Àneu

V.: 20.30 h, D.: 12.30 h.

Gerri de la Sal

V.: 20.00 h, D.: 13.00 h.

València d'Àneu

D.: 11.00 h.

✓ VILADRAU

Parròquia de Sant Martí
V.: 20.00 h, D.: 12.30 h, 20.00 h.

✓ VILASSAR DE DALT

Parròquia de Sant Genís
V.: 20.00 h, D.: 8.30 h, 11.30 h, 20.00 h.

Hospital de Sant Pere, D.: 10.00

NOTES

V.: Vigílies. D.: Diumenges i dies festius.

Gna. María Teresa Aguilar, missionera comboniana

Aquest any la Gna. María Teresa ha participat en una setmana d'animació missionera a l'arxiprestat de Badalona Sud, organitzada pel Servei Conjunt d'Animació Missionera (SCAM) i les Obres Missionals Pontifícies. La Gna. María Teresa, missionera comboniana des de fa més de 30 anys, ha estat 11 anys a la República Centrafricana i 8 anys a Mèxic. Ara es dedica a l'animació missionera per terres espanyoles.

«L'animació missionera a Espanya és un terreny molt àrid»

—Quina és la història de la seva vocació?

—Jo tenia 21 anys i era catequista de la meua parròquia, a València. Allà venien els missioners combonians i, a través del seu testimoni, et traslladaven a la missió. Vaig adonar-me que veia les missions com una cosa propera i que podien ser per mi. Per tant vaig començar a pensar en la possibilitat de ser missionera. Als 23 anys vaig decidir-me i vaig entrar a les missioneres combonianes. D'això ja fa més de 30 anys. Vaig entrar-hi el 1973 i el 1975 vaig fer els primers vots.

—Com recorda la primera missió a l'Àfrica?

—Va ser molt fort perquè, tot i que et prepares a fons, sempre és un xoc. Centràfrica és un país molt pobre y quan vaig arribar em van encarregar l'animació rural pels pobles. Al principi em semblava que anava de safari, a l'aventura... i després va començar la monotonia. Ens dedicàvem molt a l'atenció sanitària, explicàvem les malalties més freqüents, donàvem medicines, feiem campanyes de vacunació... També ens encarregàvem del grup de la Legió de

María i ateníem diferents grups de la parròquia. Tota aquesta feina va ser molt maca i em sentia molt útil.

—Y de l'Àfrica va saltar a Amèrica...

—Va ser un gran canvi i vaig descobrir-hi un altre món molt interessant. Allà em dedicava a la pastoral, a l'animació missionera i l'orientació vocacional. Es un treball que recordo amb molt d'afecte. La gent és molt maca i valora la nostra feina. A més ens sentíem molt protegides.

—Treballar a Espanya va suposar un canvi molt dur?

—L'animació missionera a Espanya és un terreny molt àrid perquè hi ha poca participació a les parròquies. Crec que l'animació missionera és una cosa que portem a l'esperit. Intentes adaptar-te, però a mi em costa molt i amb poca resposta. Espanya és terra de missió.

—S'entén ara el setit de la missió ad gentes?

—Ara la gent ens diu coses que abans no ens plantejava i ens pregunta perquè marxem de missions si aquí és també terra de missió. L'augment de

les migracions fa que la gent no li trobi sentit al fet que nosaltres marxem perquè diuen que aquí també s'hi ha d'evangelitzar. Tanmateix, els cristians han de prendre consciència que tota l'Església és missionera. Fer missió més enllà de les teves fronteres suposa obrir la ment. Suposa que la fes fa més madura, més oberta, més universal. Implica que has d'adaptar-te a una realitat diferent a la teua.

—Potser hauríem de fer aquesta experiència...

—Realment seria molt bo que tots els cristians poguéssin fer aquesta experiència, encara que només fos durant un període breu. Això els ajudaria a la vida, perquè de vegades ens tanquem amb el que tenim al davant i no veiem més enllà. Aquesta experiència ens ajuda a obrir horitzons. El fet de veure coses noves també ens ajuda a valorar més el que tenim. La gent admira i respecta la nostra feina, però no es plantegen que també ells ho podrien fer, no tenen aquesta inquietud

Rosa María Jané Chueca

Joan Carrera Planas

Bisbe auxiliar de Barcelona

«Cristina, petita Crist» (6)

Monja i priora

Parlant de la reformadora del Carmel, Cristina escriu: «Teresa viu la seva aventura amb el Senyor inseparable de l'aventura amb la realitat humana, amb la creació sencera.» I evoca el seu context històric: «esquinçament de l'Església amb la Reforma protestant... convulsions socials... sacsejada per l'aventura del nou món, per nous corrents espirituals i per la qüestió de l'honra i la *limpieza de la sangre*... I, al bell mig d'aquesta conjuntura, «l'ardor espiritual de molts que comprenien on hi havia l'autèntica grandesa i la riquesa immarcescible. El contrast entre els criteris del món i els criteris de l'Evangeli era com un lleixiu que cremava el cor de molts cristians». Teresa de Jesús va saber unir conversió de cor i reforma eclesial. D'una banda, amb sentit pràctic, fa allò més essencial i que és al seu abast: aprofundeix en els consells evangèlics i crea petites comunitats que facin el mateix. Així s'allunya de la xerrameca estèril dels falsos reformadors. Però, d'una altra, se sent part de l'Església i de la humanitat que vol renovar. Obre així camins practicables de veritable reforma, en lloc de desviar les seves energies cap al retret sistemàtic als germans.

De manera semblant podem parlar de Cristina, deixebia fidel de la santa d'Àvila. L'hem vista submergida en la vida religiosa, sense falses il·lusions, acceptant la realitat concreta de les persones tal com són i de les situacions de cada moment. De 1964 a 1973 serà una monja més del seu monestir, tot fent un procés interior que mai a la vida no interromprà: «La fe en la vocació, la certesa que el camí de Teresa de Jesús era també el meu camí, no m'ha abandonat mai.» Els seus poemes ens deixen veure la finesa del seu esperit observador: l'ametller que floreix, els núvols del capvespre, l'aurora que plo-

ra... Però també Cristina tenia esperit de reforma. Contemporània del Vaticà II, deia: «La meua vida de carmelita ha estat marcada, des del primer dia, per la categoria del canvi, del desarrelament, de la tensió entre allò vell i allò nou, entre l'essencial i l'accidental.» I també ella se sentia fonament compromesa amb l'Església i amb la humanitat.

L'agost del 1973 les seves germanes l'elegeixen priora de la comunitat. Ho serà, per successives eleccions, fins a maig del 1986 i després, altra vegada, del 1989 al 2001. Un dels seus primers objectius, en aquesta etapa, serà la formació de les religioses: farà venir al monestir professors competents en Sagrada Escriptura, en Litúrgia, en espiritualitat carmelitana, en ciències humanes... Al canvi que aquesta responsabilitat introdueix en la seva vida s'hi uneix una notable presència a l'orde. Pren part en tot el complex i poc feliç procés de les noves constitucions, segons les normes del Concili, des de les esperançadores *Declaracions a les constitucions primitives de santa Teresa*, el 1977, fins a la interrupció d'aquell procés per la Sècretaria d'Estat del Vaticà, el 1984. Aquest moment i el de la desautorització, per part de la Congregació romana per a la Vida Consagrada, de la trobada de religioses carmelites d'Europa... van ser especialment durs per a Cristina... Però la vida continuava i la seva vocació també.

Ara mateix

La pedagogia de cantar en cor

Durant les vacances als Alps italians el Papa va poder gaudir d'un concert dels cors de muntanya de la zona. Acabat l'acte, Benet XVI va pronunciar un petit discurs on elogiava la cultura i la música popular dient que «cantar en cor no és només una educació de l'oïda externa i de la veu, també és una educació de l'oïda interna. (...) Per cantar junts cal posar atenció en l'altre (...) i d'aquesta manera, cantar en cor és una educació per a la vida, per a la pau».

L'observació del Pontífex no pot ser més encertada. De cap a cap d'Europa —i no cal dir-ho, especialment a Catalunya— hi ha una sentida cultura de cantar en cor, ja sigui de tipus orfeonístic o de caire més tradicional, que de fa temps ha arrelat amb força en tots els estrats de la societat. A l'hora de cantar en grup és bàsic saber escoltar l'altre, cosa que du a reforçar la germanor entre els cantaires i a arraconar l'egocentrisme o les ganes de destacar. Al mateix temps cantar en cor és una experiència en què la joia de viure és compartida per tots els cantaires i aquests han d'aconseguir encomanar-la amb ganes als qui els escolten. Si aquest objectiu s'assoleix, tant el cor com el públic frueixen de la bellesa de les peces que s'interpreten. En els cors, per tant, la finalitat no és només el cant en si mateix, perquè aquest es converteix en un instrument que fa possible la convivència, l'entesa entre diferents persones.

Eduard Brufau